

Scan

**การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบล
พิมลราชในจังหวัดนนทบุรี**

นายพนมพร ชวนอุดม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาบริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2550

**The Comparative Analysis of Management Administration According to
the Sufficiency Economy Philosophy Between Bang Bua Thong and
Phimonratcha Subdistrict Administrative Organizations
in Nonthaburi Province**

Mr. Panomporn Chounudom

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Public Administration
School of Management Science
Sukhothai Thammathirat Open University

2007

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบล
พิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ชื่อและนามสกุล นายพนมพร ชวนอุดม
แขนงวิชา บริหารรัฐกิจ
สาขาวิชา วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ
2. อาจารย์ พลเอกศิริินทร์ ฐูปกล้า

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ได้ให้ความเห็นชอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ อุดร ดนดีสุนทร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วิรัชนิภาวรรณ)

..... กรรมการ
(อาจารย์ พลเอกศิริินทร์ ฐูปกล้า)

คณะกรรมการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชา
บริหารรัฐกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

..... ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุจินต์ วิสวธีรานนท์)

วันที่ .. 21 .. เดือน .. สิงหาคม .. พ.ศ. ... 2551.

ชื่อวิทยานิพนธ์ การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ผู้วิจัย นายพนมพร ชวนอุดม **ปริญญา** รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา (1) รองศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2) อาจารย์ พลเอกศิรินทร์ ฐูปกล้า

ปีการศึกษา 2550

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบ (1) การบริหารจัดการ (2) ปัญหา และ (3) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี โดยนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ได้แก่ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล การมีภูมิคุ้มกัน การพึ่งตนเอง การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน การรวมกลุ่ม การสร้างเครือข่าย รวมทั้งความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน มาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถามซึ่งผ่านการทดสอบ รวมทั้งผ่านการทดสอบหาความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามที่ระดับ 0.81 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล ประชาชน และบุคลากรในสถานประกอบการ ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง รวม 1,130 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวนนี้ได้ตอบแบบสอบถามและเก็บรวบรวมคืนมาได้ 938 คน คิดเป็นร้อยละ 83.01 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้คอมพิวเตอร์และสถิติที่นำมาใช้ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการศึกษา พบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่า การบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชอยู่ในระดับมาก (2) สำหรับปัญหาที่สำคัญที่สุดขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง คือ การบริหารจัดการไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ในขณะที่องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช คือ ขาดการสนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่ม และ (3) ในส่วนของแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง คือ องค์การบริหารส่วนตำบลควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล รวมทั้งนำกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการด้วย

คำสำคัญ การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง องค์การบริหารส่วนตำบล

Thesis Title: The Comparative Analysis of Management Administration According to the Sufficiency Economy Philosophy Between Bang Bua Thong and Phimonratcha Subdistrict Administrative Organizations in Nonthaburi Province

Researcher: Mr. Panamporn Chounudom; **Degree:** Master of Public Administration;

Thesis advisors: (1) Dr. Wiruch Wiruchnipawan, Associate Professor; (2) General Sirindra Dhupklum;

Academic year: 2007

ABSTRACT

The objectives of this study were to comparatively analyze (1) the management administration, (2) the problems, and (3) the approaches employed for management administration development, according to Sufficiency Economy Philosophy between Bang Bua Thong and Phimonratcha Subdistrict Administrative Organizations in Nonthaburi Province. The Sufficiency Economy Philosophy which consisted of 8 factors: moderation, rationality, self-immunity, self-dependence, strengthening the qualities of people in both knowledge and morality, cohesiveness, network creation, and equilibrium and sustainable development was used as conceptual framework of this study.

This study was a survey research using questionnaire which was pre-tested and checked for validity, including reliability at 0.81. A total of 1,130 samples divided into officials of the Subdistrict Administrative Organizations, local residents, and enterprises' employees in areas of the both Subdistricts. The questionnaires were gathered back at the amount of 938 (83.01%). In data analysis, statistics of percentage, mean, standard deviation and t-test were used.

The results of the study showed that (1) the samples agreed that the management administration according to the Sufficiency Economy Philosophy of the Bang Bua Thong Subdistrict was at the moderate level while the Phimonratcha Subdistrict was at the high level; (2) the most important problem of management administration of the Bang Bua Thong Subdistrict was not on the ground of rationality while the Phimonratcha Subdistrict was lack of supporting the local people to work in group; and (3) the approaches employed for management administration development of the both Subdistricts were the Subdistricts should develop or train their executives at all levels on the importance of management administration or public service delivery based on rationality and apply the Sufficiency Economy Philosophy as framework for their management administration as well.

Keywords: Comparative analysis of management administration, the Sufficiency Economy Philosophy, the Subdistrict Administrative Organization

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ บรรลุผลสำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วิวิชนิภาวรรณ และอาจารย์ พลเอกสิรินทร์ ฐูปกล้า อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์อุคร ตันติสุนทร กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ รวมทั้งให้ข้อคิดเห็นอันมีคุณค่ายิ่ง ตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนเสร็จสิ้นด้วยดีตลอดมา ผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ พร้อมกันนี้ ขอขอบพระคุณคณาจารย์แขนงวิชาบริหารรัฐกิจทุกท่านที่ได้กรุณาให้ความรู้รวมทั้งให้กำลังใจตลอดระยะเวลาการศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ไม่อาจสำเร็จลุล่วงไปได้หากปราศจากความอนุเคราะห์จากข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ประชาชน และบุคลากรในสถานประกอบกิจการในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ที่เสียสละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม รวมถึงนางพิชาภพ ชวนอุดม ภรรยา เด็กชายพศิน ชวนอุดม บุตรชาย นางสาวเวียงคำ ชวนอุดม และนายสมชาย ชวนอุดม ที่ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจ

ท้ายสุดนี้ ขอระลึกถึงพระคุณของบิดา ผู้ล่วงลับ และมารดา ผู้ให้กำเนิดที่ได้อบรมสั่งสอน ผู้ศึกษาจึงขอกราบขอบพระคุณและระลึกถึงคุณงามความดีของผู้เป็นที่เคารพรักรักยิ่งนี้ตลอดไป

พนมพร ชวนอุดม

มกราคม 2551

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	2
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	5
ข้อจำกัดในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ.....	15
แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง (ตัวแปรอิสระ).....	30
แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล.....	42
ความเป็นมา โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในเชิงเปรียบเทียบ.....	50
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	54
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	54
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
แผนการดำเนินงาน.....	65

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ส่วนที่ 1 สถานภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง.....	69
ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม.....	75
ส่วนที่ 3 ข้อเสนอที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม จากกลุ่มตัวอย่าง.....	185
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	200
สรุปการวิจัย.....	200
อภิปรายผล.....	219
ข้อเสนอแนะ.....	243
บรรณานุกรม.....	259
ภาคผนวก.....	252
แบบสอบถาม.....	263
ประวัติผู้วิจัย.....	271

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จำแนกตาม นักวิชาการ.....	19
ตารางที่ 2.2 การเปรียบเทียบแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก และตะวันตกจำแนกตามโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ บุคคล และกระบวนการ.....	22
ตารางที่ 2.3 การเปรียบเทียบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9-10 เฉพาะเรื่องแนวคิด หลักการ และลักษณะของแผน รวมทั้งแนวทางพัฒนา.....	37
ตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐาน โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	51
ตารางที่ 3.1 การเปรียบเทียบรายได้/รายจ่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 33 แห่ง ปี 2549 ที่มา สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550.....	55
ตารางที่ 3.2 การเปรียบเทียบจำนวนข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราวขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปี 2549 ที่มา สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550.....	56
ตารางที่ 3.3 ตารางเปรียบเทียบจำนวนประชากร ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปี 2549 ที่มา สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550.....	56
ตารางที่ 3.4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนสถานประกอบกิจการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปี 2549.....	57
ตารางที่ 3.5 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามาเน่.....	58
ตารางที่ 3.6 ประเภทของประชากร/กลุ่มตัวอย่าง และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้จริง...	59
ตารางที่ 3.7 แผนการดำเนินงานตลอด โครงการ.....	66
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง (n = 529) แสดงค่าจำนวนและค่าร้อยละ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล....	71

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.2 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช (n = 409) แสดงค่าจำนวนและค่าร้อยละจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล.....	72
ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง (n = 529) และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช (n = 409) ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล.....	73
ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	76
ตารางที่ 4.5 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	77
ตารางที่ 4.6 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	79
ตารางที่ 4.7 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	80
ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	81
ตารางที่ 4.9 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	83
ตารางที่ 4.10 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	84
ตารางที่ 4.11 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	86
ตารางที่ 4.12 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	88
ตารางที่ 4.13 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	90

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่ 4.14	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	92
ตารางที่ 4.15	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	93
ตารางที่ 4.16	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	95
ตารางที่ 4.17	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	96
ตารางที่ 4.18	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	98
ตารางที่ 4.19	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	99
ตารางที่ 4.20	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง.....	101
ตารางที่ 4.21	ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช.....	102
ตารางที่ 4.22	ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	103
ตารางที่ 4.23	ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	106
ตารางที่ 4.24	ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.25 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	110
ตารางที่ 4.26 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	112
ตารางที่ 4.27 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	114
ตารางที่ 4.28 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	116
ตารางที่ 4.29 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ระหว่างองค์การ บริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัด นนทบุรี.....	118
ตารางที่ 4.30 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ระหว่างองค์การบริหารส่วน ตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	120
ตารางที่ 4.31 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน.	122
ตารางที่ 4.32 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน.....	133
ตารางที่ 4.33 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน.....	142

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.34 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำแนก ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน.....	154
ตารางที่ 4.35 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำแนกตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน.....	161
ตารางที่ 4.36 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหาร จัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน.....	169
ตารางที่ 4.37 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง....	176
ตารางที่ 4.38 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช....	179
ตารางที่ 4.39 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	182
ตารางที่ 4.40 ค่าสถิติสรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อ <u>หนึ่ง</u> การบริหาร จัดการ <u>สอง</u> ปัญหา และ <u>สาม</u> แนวทางการพัฒนา การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	191

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 5.1 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตาม เพศ อายุ และระดับการศึกษา.....	203
ตารางที่ 5.2 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน.....	204
ตารางที่ 5.3 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน.....	208
ตารางที่ 5.4 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ.....	214
ตารางที่ 5.5 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการเปรียบเทียบภาพรวมของการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	218
ตารางที่ 5.6 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	220
ตารางที่ 5.7 การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี.....	239

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม.....	4
ภาพที่ 2.1 แผนภาพโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยภาพรวม.....	50
ภาพที่ 4.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การ บริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน.....	189
ภาพที่ 5.1 ภาพรวมปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี โดยนำกรอบแนวคิดที่ ประกอบด้วย ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนา ที่เรียกว่า “กระบวนการ พิจารณาแก้ไขปัญหา” มาประยุกต์ใช้.....	230

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นการบริหารงานท้องถิ่นที่มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรปกครองตนเองที่มีความใกล้ชิดกับประชาชน มีอำนาจหน้าที่สำคัญในการบริหารจัดการ การจัดระเบียบและให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนในท้องถิ่น หากการบริหารจัดการเกิดปัญหาย่อมต้องส่งผลเสียหายทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ และอาจนำไปสู่การขาดความเชื่อมั่นในการปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งถือเป็นหัวใจของการปกครองระบอบประชาธิปไตยและการกระจายอำนาจ รวมทั้งอาจส่งผลกระทบต่อความศรัทธาในอุดมการณ์และหลักการประชาธิปไตยด้วย

เศรษฐกิจพอเพียงเกิดขึ้นโดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสที่จะสร้างเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) ให้เกิดขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการบริหารจัดการหรือการพัฒนาประเทศชาติและชุมชนไทย พร้อมกับคาดหวังให้ประชาชนยึดถือการบริหารจัดการและการดำเนินชีวิตตามแนวทางนี้เป็นหลักพื้นฐาน อันจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางสำคัญคือประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างยั่งยืน อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่า เมื่อหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นโดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลได้นำเศรษฐกิจพอเพียงไปปรับใช้ได้เกิดปัญหาบางประการ เช่น ปัญหาการขาดความพอเพียงในการบริหารจัดการกล่าวคือ ประชาชนบางส่วนยังคงมีความโลภ บริโภคอย่างฟุ่มเฟือย ตกอยู่ในภาวะหนี้สิน และขาดหลักพื้นฐานในการดำรงชีวิตได้อย่างมั่นคง ทำให้ถูกนำไปสู่การกระทำ ที่เบียดเบียนกันได้ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างฟุ่มเฟือยและต่อเนื่อง ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมสภาพ เสื่อมสลาย หรือถูกทำลายเป็นจำนวนมาก เกิดความเจริญก้าวหน้าแบบกระจุกตัวเฉพาะบางพื้นที่บางชุมชน โดยไม่กระจายความเจริญไปยังพื้นที่หรือชุมชนอื่นด้วยอย่างสมดุล เกิดช่องว่างระหว่างคนรวยกับคนจน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสื่อมสลาย ด้อยคุณภาพ หรือใช้อย่างไม่คุ้มค่า ระบบนิเวศน์ของชุมชนสูญเสียความสมดุลและเกิดภัยธรรมชาติเพิ่มมากขึ้น ในส่วนของประชาชนต้องเผชิญกับความเดือดร้อนทุกข์ยาก เช่น ประชาชนขาดคุณธรรมและจริยธรรมเพิ่มมากขึ้น ครอบครัวและ

ชุมชนแตกแยก เกิดการเอารัดเอาเปรียบกัน ประกอบกับแนวทางการพัฒนาประเทศหรือแนวทางการบริหารจัดการภายในประเทศและในชุมชนที่ผ่านมายังไม่ประสบความสำเร็จมากเท่าที่ควร

หากพิจารณาศึกษาพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนับตั้งแต่ปี 2517 เป็นต้นมา จะพบว่า พระองค์ท่านได้ทรงเน้นย้ำแนวทางการพัฒนาประเทศหรือการบริหารจัดการที่อยู่บนพื้นฐานของการพึ่งตนเอง ความพอมีพอกิน พอมีพอใช้ การรู้จักความพอประมาณ การคำนึงถึงความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว และทรงเตือนสติประชาชนคนไทยไม่ให้ประมาท ตระหนักถึงการพัฒนาตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ตลอดจนมีคุณธรรมเป็นกรอบในการดำรงชีวิต ทั้งหมดนี้เป็นที่รู้จักกันภายใต้ชื่อว่า เศรษฐกิจพอเพียง สำหรับในที่นี้ถือว่า เศรษฐกิจพอเพียง เป็นแนวทางหนึ่งของการบริหารจัดการ โดยจากนี้ไปจะใช้คำนี้ใช้ในความหมายของ การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

จากเหตุผลที่แสดงถึงความเป็นมาและความสำคัญขององค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนปัญหาด้านการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษาสนใจที่จะศึกษา เรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี” โดยใช้ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” เป็นกรอบแนวคิดสำคัญในการศึกษาครั้งนี้ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางวิชาการและการปฏิบัติ ต่อบุคคลและหน่วยงานต่อไป

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

ประกอบด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่

2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

เหตุผลที่กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เช่นนี้เพราะจะทำให้ทราบและเข้าใจข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง (fact) ในปัจจุบันเรื่องการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในเชิงเปรียบเทียบ

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

เหตุผลที่กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เช่นนี้ เพราะจะทำให้ทราบและเข้าใจปัญหาในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ซึ่งถือเป็นข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงในอดีตและปัจจุบันเพื่อนำไปสู่การเสนอแนวทางการพัฒนาต่อไป สำหรับเหตุผลที่ต้องมีการเสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการไว้ในวัตถุประสงค์ข้อนี้ด้วย เพราะการศึกษาครั้งนี้ ไม่อาจสมบูรณ์ได้ถ้ามิได้นำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ ดังนั้น จึงควรมีการเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนา ปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งในเชิงเปรียบเทียบกับ วัตถุประสงค์ส่วนนี้เป็นข้อมูลที่เป็นความคิดเห็น (opinion) ของผู้ศึกษา ซึ่งมีพื้นฐานมาจากการศึกษาปัญหาดังกล่าว จึงทำให้มีแนวโน้มว่าจะมีข้อมูลมากเพียงพอที่จะเสนอความคิดเห็นที่เป็นแนวทางการพัฒนาสำหรับอนาคตได้อย่างมีหลักเกณฑ์และเป็นระบบ

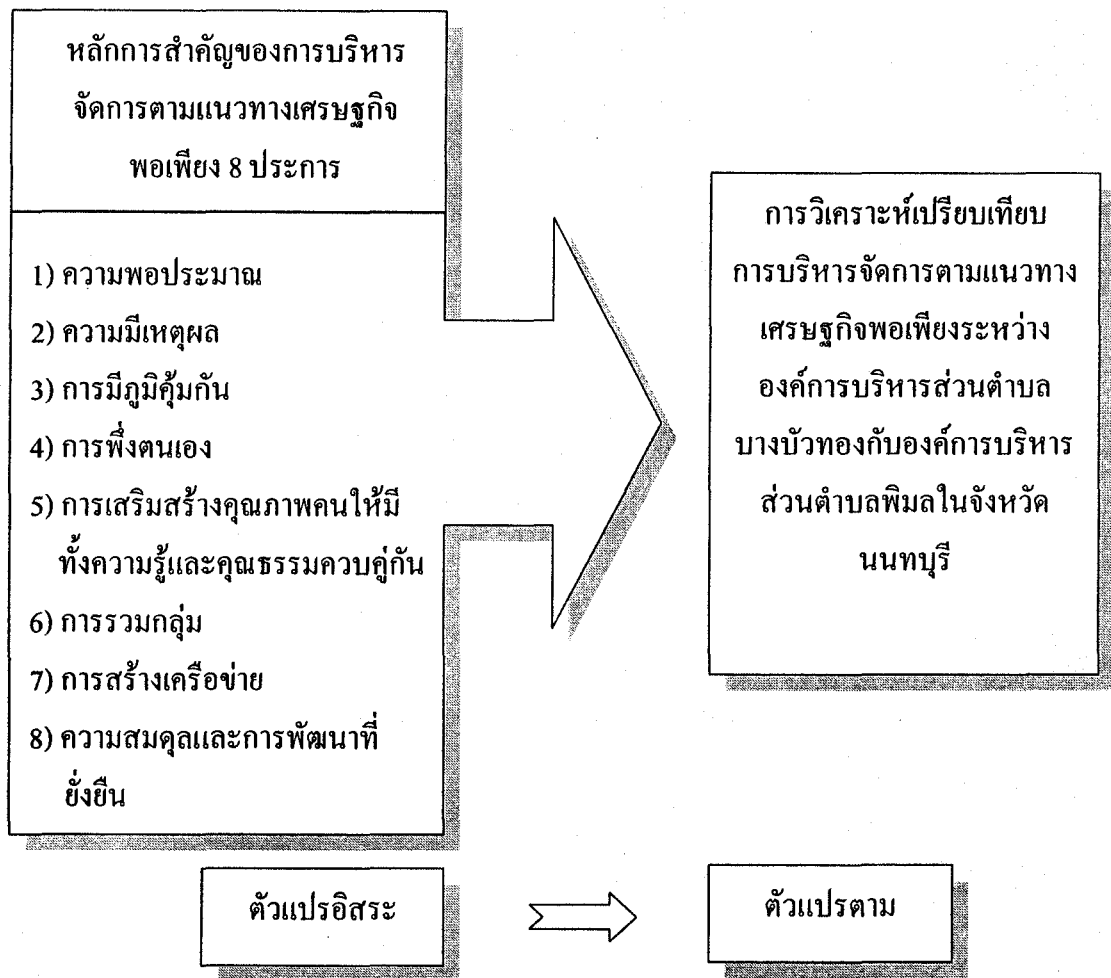
2.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

สำหรับเหตุผลที่กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เช่นนี้ เพราะจะทำให้ทราบและเข้าใจแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งในเชิงวิเคราะห์เปรียบเทียบ อันจะมีส่วนช่วยให้การศึกษาในครั้งนี้มีความครอบคลุม และครบถ้วนมากยิ่งขึ้น ข้อมูลส่วนนี้ถือว่าเป็นข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นสำหรับอนาคตขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง โดยนำข้อมูลในอดีตและปัจจุบันมาทำนายหรือพยากรณ์แนวโน้มในอนาคต

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษานี้ผู้ศึกษา ได้นำ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” หรือ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” ของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 63-68) จากหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นกรอบแนวคิดสำคัญ โดยถือว่าเป็น

ตัวแปรอิสระ ซึ่งประกอบด้วย (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ส่วน “การเปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี” เป็นตัวแปรตาม ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม

สำหรับเหตุผลที่ผู้ศึกษานำ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงที่ประกอบด้วย 8 ประการ” มาเป็นกรอบแนวคิดสำคัญ เพราะเป็นกรอบแนวคิดตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงที่เข้าใจง่าย ชัดเจน ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชนสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างบังเกิดผล อย่างไรก็ตาม กรอบแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ

รวมถึงกรอบแนวคิดข้างต้นนี้ ย่อมมีข้อจำกัดหรือมีผู้โต้แย้งได้เสมอและไม่อาจนับได้ว่าเป็นกรอบแนวคิดที่สมบูรณ์ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองในขณะนั้น กรอบแนวคิดที่ศึกษานำมาใช้ในครั้งนี้ในอนาคตหากเกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาพทางสังคม เศรษฐกิจ หรือการเมืองขึ้น อาจทำให้กรอบแนวคิดนี้เกิดข้อบกพร่องได้บ้าง

4. ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ โดยแบ่งเป็น ขอบเขตด้านเนื้อหา ขอบเขตด้านพื้นที่ และขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโดยเน้นการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ปัญหา และแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 บท

บทที่ 1 บทนำ กล่าวถึงกระบวนการศึกษาครั้งนี้

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เป็นภาคทฤษฎีหรือการวิจัยเอกสารเกี่ยวกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย 6 หัวข้อ ได้แก่ (1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (3) การเก็บรวบรวมข้อมูล (4) การวิเคราะห์ข้อมูล (5) ระยะเวลาทำการวิจัย และ (6) แผนการดำเนินงาน

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ รวมทั้งมีภาคผนวกและบรรณานุกรมท้ายสุด

4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ เป็นการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรีเท่านั้น

สำหรับเหตุผลที่เลือกศึกษาเปรียบเทียบองค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่งนี้ เนื่องจาก องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง มีลักษณะเป็นสังคมผสมผสานที่มีทั้งการประกอบอาชีพธุรกิจหรือการค้าขาย ทำการอุตสาหกรรม และการทำเกษตรกรรม มีความใกล้เคียงกันของรายได้ จำนวนประชากร จำนวนข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวในสังกัด และทรัพยากร

4.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.3.1 ประชากร คือ บุคลากรหรือประชาชนเป้าหมายของการศึกษาครั้งนี้ทั้งหมด แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งหมายถึง ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 115 คน และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 58 คน รวมจำนวน 173 คน

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 37,140 คน และประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 32,772 คน รวมประชาชนทั้ง 2 แห่งได้จำนวน 69,912 คน และ

ประเภทที่สาม บุคลากรในสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ซึ่งมีจำนวน 125 แห่ง และสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ซึ่งมีจำนวน 38 แห่ง รวมสถานประกอบกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งได้จำนวน 163 แห่ง ซึ่งเท่ากับมีประชากรที่เป็นบุคลากรในสถานประกอบกิจการดังกล่าวจำนวน 163 คน

รวมประชากรทั้ง 3 ประเภท (173+69,912+163) ได้ 70,250 คน

4.3.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรหรือประชาชนที่เป็นตัวแทนในการตอบแบบสอบถามทั้งหมด แบ่งเป็น 3 ประเภท เช่นเดียวกับประชากร ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งหมายถึง ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 115 คน และในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 58 คน รวมจำนวน 173 คน เช่นนี้ ถือว่า ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 397 คน และในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 397 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 794 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวนนี้ได้มาจากการคำนวณโดยใช้ สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ 0.05

ประเภทที่สาม สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 125 แห่ง และสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 38 แห่ง รวมสถานประกอบกิจการ

ทั้ง 2 แห่ง ได้จำนวน 163 แห่ง ซึ่งเท่ากับมีประชากรที่เป็นบุคลากรในสถานประกอบกิจการดังกล่าว จำนวน 163 คน เช่นนี้ ถือว่า ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ประเภท (173+794+163) ได้ 1,130 คน

สำหรับเหตุผลที่ผู้ศึกษาเลือกศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างแต่ละประเภท มีดังนี้

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ บุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของภาครัฐ เป็นบุคลากรที่มีหน้าที่ให้บริการแก่ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโดยตรง

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ บุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของประชาชน ซึ่งเป็นผู้รับบริการ โดยตรงขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ให้บริการ

ประเภทที่สาม บุคลากรในสถานประกอบกิจการในองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะบุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของภาคเอกชน และเป็นผู้รับบริการ โดยตรงขององค์การบริหารส่วนตำบลผู้ให้บริการเช่นเดียวกัน

5. ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการศึกษานี้ มีข้อจำกัดในการวิจัย ดังนี้

5.1 ข้อจำกัดด้านเนื้อหา การศึกษาในครั้งนี้มุ่งให้ความสำคัญกับเนื้อหาสาระที่เป็นปัจจุบันและเนื้อหาสาระที่เป็นความคิดเห็นในอนาคตเป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ศึกษาประสงค์จะได้เนื้อหาที่เป็นความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปใช้ในการเสนอแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อไปในอนาคต เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้อมูลที่กล่าวมาเกือบทั้งหมดจึงเป็นข้อมูลในปัจจุบัน สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ผู้ศึกษานำเสนอไว้เพียงเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

5.2 ข้อจำกัดด้านพื้นที่ การศึกษานี้ให้ความสำคัญกับการวิจัยสนามในพื้นที่ตำบลบางบัวทองและตำบลพิมลราช อำเภอบางบัวทองในเชิงเปรียบเทียบเท่านั้น โดยไม่ได้ครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัด หรือพื้นที่อื่นด้วย

5.3 ข้อจำกัดด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยเชิงปริมาณ ได้จากกลุ่มตัวอย่าง 1,130 คน โดยการสุ่มตัวอย่างจากประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 3 ประเภท ได้แก่ (1) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วน

ตำบล 2 แห่ง (2) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง และ (3) บุคลากรในสถาน ประกอบกิจการในองค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่งดังกล่าวเท่านั้น โดยไม่รวมไปถึงประชากรและ กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่อื่น

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

เนื่องจาก การให้ความหมายของคำที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ อาจเหมือนหรือมีความแตกต่างกันได้เสมอ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะความแตกต่างกันในด้านความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น และมุมมองของผู้ให้ความหมายแต่ละคน ดังนั้น หนึ่ง เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายหรือคำจำกัดความแต่ละคำที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ตรงกันหรือเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับผู้ศึกษา รวมทั้ง สอง ทำให้ผู้ศึกษาไม่หลงประเด็นและสามารถศึกษาให้ตรงกับความหมายหรือนิยามศัพท์เฉพาะที่ได้ให้ไว้ด้วย จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ไว้

สำหรับหลักเกณฑ์ในการกำหนดนิยามศัพท์หรือคำต่าง ๆ ข้างล่างนี้ ผู้ศึกษาได้นำมาจากคำสำคัญที่ปรากฏอยู่ในชื่อวิทยานิพนธ์ วัตถุประสงค์การวิจัย และจากกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

6.1 การเปรียบเทียบ หมายถึง การเปรียบเทียบการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล และ/หรือ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี เพื่อนำไปสู่การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง

6.2 การบริหารจัดการ หมายถึง การดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานใด ๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบลและของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

6.3 การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง การบริหารจัดการ การดำเนินงาน หรือการปฏิบัติงานที่ยึดถือแนวทางหรือหลักการสำคัญของเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเพื่อประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างมั่นคงและยั่งยืน สำหรับแนวทางหรือหลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย 8 ประการ คือ

6.3.1 ความพอประมาณ หมายถึง การที่หน่วยงานและบุคลากรบริหารจัดการโดยยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง และความพอดี ในเวลาเดียวกัน ก็ก้าวให้ทันโลกในยุคโลกาภิวัตน์ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดย

ยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ้งเฟ้อ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบล ดำรงชีวิตอย่างประมาทตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ้งเฟ้อหรือไม่ติดขัดกับวัตถุมากเกินไป

6.3.2 ความมีเหตุผล หมายถึง การที่หน่วยงานและบุคลากรตัดสินใจและลงมือ ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้นจะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุมีผล โดย พิจารณาจากเหตุ ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่าง รอบคอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบน พื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผลและมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้

6.3.3 การมีภูมิคุ้มกัน หมายถึง การที่หน่วยงานและบุคลากรมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี พอสสมควรในการเตรียมความพร้อม รู้เท่าทันต่อผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มี ความยืดหยุ่นในการปรับตัว มีความเข้มแข็ง มั่นคง และยั่งยืน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์การบริหาร ส่วนตำบลมีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และ รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการ วางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว

6.3.4 การพึ่งตนเอง หมายถึง หน่วยงานและบุคลากรสนับสนุนระบบเศรษฐกิจ ของชุมชนที่อยู่ได้ด้วยตนเองไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงคนอื่นหรือชุมชนอื่นจนเกินความจำเป็น โดยเน้น ความสามารถของหน่วยงานและบุคลากรในการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดเพื่อเลี้ยงประชาชน หรือชุมชนนั้น ๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึง การพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น (2) บุคลากรในองค์การ บริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชนโดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ

6.3.5 การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน หมายถึง การเสริมสร้างจิตใจของหน่วยงานและบุคลากรทุกระดับในชาติ เช่น การมีคุณธรรม การละความ ซ้ำและทำความดี การไม่เบียดเบียน ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความเพียร ความอดทน ความรอบคอบ ความประหยัด ความเมตตา ความเอื้ออาทร และความสามัคคี เพื่อร่วมแรงร่วมใจกัน ประกอบอาชีพต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหาร จัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และ มีคุณธรรมควบคู่กัน

6.3.6 การรวมกลุ่ม หมายถึง การที่หน่วยงานและบุคลากรให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่ม โดยทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ให้หลากหลาย ครอบคลุมทั้ง การเกษตรแบบผสมผสาน หัตถกรรม การแปรรูปอาหาร การทำธุรกิจ ค้าขาย และการท่องเที่ยว ระดับชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ

6.3.7 การสร้างเครือข่าย หมายถึง หน่วยงานและบุคลากรร่วมมือกันสร้างเครือข่ายอย่างเป็นระบบที่เชื่อมโยงกันและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์กรบริหารส่วนตำบลของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมือ อย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลของท่านสนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม

6.3.8 ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง การสนับสนุนให้หน่วยงานและบุคลากรยึดถือการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม มีสมดุลระหว่างกระแสการแข่งขันจากโลกาภิวัตน์ และกระแสท้องถิ่นนิยม มีความหลากหลายในโครงสร้างการผลิต มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (1) องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ

6.4 องค์กรบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและ องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้อาจแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่

7.1 องค์ความรู้ หมายถึง ตัวความรู้ที่ได้จากการศึกษาที่สามารถกำหนดขอบเขตและระบุเฉพาะเจาะจงได้ เป็นสิ่งที่สั่งสมกันมา สามารถเรียนรู้ พัฒนา และนำไปใช้ประโยชน์ได้ สำหรับองค์ความรู้หรือความรู้ใหม่ที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ การได้ทราบและเข้าใจการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหาร

ส่วนตำบล 2 แห่ง โดยใช้หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ เป็นกรอบแนวคิดสำคัญ

7.2 ประโยชน์ในทางวิชาการ

7.2.1 ช่วยให้บุคลากรและหน่วยงาน เช่น องค์กรบริหารส่วนตำบล และ สถาบันการศึกษา ได้รับความรู้และความเข้าใจทางวิชาการในเรื่อง การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่างองค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

7.2.2 เป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยทำนองเดียวกันนี้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น

7.3 ประโยชน์ในทางปฏิบัติ

7.3.1 บุคคลและหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เช่น องค์กรบริหารส่วนตำบล และสถานประกอบการ เป็นต้น จะได้รับประโยชน์จากการศึกษาครั้งนี้ โดยอาจนำข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ในการบริหารจัดการที่ยึดทางสายกลาง กับองค์กรบริหารส่วนตำบลอื่น ๆ

7.3.2 ในส่วนของประชาชนหากนำไปศึกษา จะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจว่า ในการดำรงชีวิตและการปฏิบัติงาน โดยยึดหลักความพอเพียง ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน เป็นแนวทางในการบริหารที่มีเป้าหมายเพื่อประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างมั่นคง และยั่งยืน นอกจากนี้ ประชาชนยังใช้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับการแสดงความคิดเห็นหรือการมีส่วนร่วม ในการปฏิบัติงานในหน่วยงานได้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษา เรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี” ผู้ศึกษาได้ศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงและข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นจากวรรณกรรมและงานวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง การบริหารจัดการ และปัญหาและแนวทางการพัฒนา เป็นต้น มาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ การทบทวนวรรณกรรมมีประโยชน์เพราะจะทำให้ผู้ศึกษาได้ทราบและเข้าใจว่าเรื่องที่กำลังศึกษา ได้เคยมีใครศึกษาไว้ก่อนแล้วมากน้อยเพียงใด มีปัญหาใดบ้าง และมีแนวทางแก้ไขอย่างไร นอกจากนั้น ข้อมูลที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้ศึกษายังนำไปใช้ในการสร้างกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษา สร้างแบบสอบถาม และใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะต่อไป ทั้งนี้ได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ
2. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ
3. แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง (ตัวแปรอิสระ)
4. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล
5. ความเป็นมา โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในเชิงเปรียบเทียบ

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ

สืบเนื่องจากวัตถุประสงค์การวิจัยได้ให้ความสำคัญกับคำว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับคำนี้ แต่เนื่องจากคำว่า การเปรียบเทียบ มีนักวิชาการ ได้ให้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับคำดังกล่าวไว้หลายประการ เช่น การกำหนดมาตรฐานอ้างอิง การเลียนแบบผู้นำ การเทียบรอย การบริหารจุดเด่นหรือการเทียบเคียงคู่แข่ง เป็นต้น ผู้ศึกษาจึงนำความหมายของคำดังกล่าวข้างต้นมาสรุปหาความหมายของการ

เปรียบเทียบการบริหารจัดการที่จะใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยผู้ศึกษาจะนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเปรียบเทียบ โดยเริ่มต้นด้วยนักวิชาการไทย จากปีเก่าสุด จนถึง ปีใหม่สุด จากนั้น จึงตามด้วยนักวิชาการต่างประเทศจากปีเก่าสุด จนถึง ปีใหม่สุด ดังนี้

กฤษ ธนาพงศธร และไตรรัตน์ โภคพลากรณ์ (2531: 7) ในเอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารรัฐกิจเปรียบเทียบและการบริหารการพัฒนา หน่วยที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารรัฐกิจเปรียบเทียบ (comparative public administration) สรุปความหมายของการบริหารรัฐกิจเปรียบเทียบว่า การศึกษาการบริหารรัฐกิจเปรียบเทียบก็คือ การศึกษาการบริหารรัฐกิจบนพื้นฐานของการเปรียบเทียบนั่นเอง ซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของการศึกษาระบบบริหารรัฐกิจที่ช่วยทำให้การศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหาร ได้ความรู้ที่ละเอียดลึกซึ้งรัดกุมและมีขอบเขตแน่นอน

ดิน ปรัชญพฤทธิ (2528:13) ในปี พ.ศ. 2528 ในหนังสือ เรื่อง “รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบ: เครื่องมือในการพัฒนาประเทศ” ได้ให้ความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบ (Comparative Public Administration) ว่า หมายถึงความพยายามที่จะนำเอาโครงสร้าง กระบวนการ (หรือวิธีปฏิบัติงาน) และพฤติกรรมของระบบหน่วยราชการและข้าราชการมาเทียบเคียงกัน เพื่อให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันทั้งในเงื่อนไขด้านกาลเทศะและระดับของปรากฏการณ์หรือพฤติกรรมซึ่งอยู่ในวัฒนธรรมชาติ หรือระบบที่แตกต่างกันและที่คล้ายคลึงกัน ทั้งนี้รวมถึงการเปรียบเทียบจำลอง ทฤษฎีซึ่งพยายามที่จะใช้ตัวแปรเข้ามาแทนที่ชื่อเฉพาะของระบบนั้น ตลอดจนเปรียบเทียบระเบียบวิธีวิจัยซึ่งรวมถึงการให้คำนิยามของแนวคิดในลักษณะที่สามารถวัดได้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้ความหมายของคำว่า “เปรียบเทียบ” หมายถึง พิจารณาเทียบเคียงให้เห็นลักษณะที่เหมือนกันและต่างกัน

พีรศักดิ์ วรรณทโรสถ (2544:13) ในปี พ.ศ. 2544 ในหนังสือ เรื่อง “วัดรอยเท้าช้าง” ได้กล่าวว่า Benchmarking เป็นกระบวนการในการดำเนินธุรกิจที่ทำให้เรารู้จักตัวเราเอง พิจารณาวิเคราะห์ว่าตัวของเราเองเป็นอย่างไร อยู่ที่ใด เมื่อเปรียบเทียบกับคนที่ดีที่สุดในอุตสาหกรรมหรือในโลกว่าต่างกันราวฟ้ากับดินเพียงใดแล้วกำหนดการเดินทาง กรรมวิธีที่จะปรับสภาพกระบวนการต่างๆทางธุรกิจเพื่อให้อยู่ในแนวเท่ากันหรือดีกว่าคนที่เก่งที่สุดในปัจจุบัน

บุญดี บุญญากิจ และกมลวรรณ ศิริพานิช (2545:9-12) ในปี พ.ศ. 2545 ในหนังสือ เรื่อง “Benchmarking ทางลัดสู่ความเป็นเลิศทางธุรกิจ” ได้ให้ความหมายทั้งสามคำไว้ว่า Benchmark หมายถึง Best-in-class คือ เก่งที่สุดหรือดีที่สุดในระดับโลกอันจะเป็นต้นแบบที่จะใช้วัดเพื่อเปรียบเทียบความสามารถของตนเอง ส่วน Benchmarking คือ วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบผลิตภัณฑ์ บริการ และวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมา

ใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตนเพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ และ Best Practices คือ วิธีการปฏิบัติที่ทำให้องค์กรประสบความสำเร็จหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการที่ทำให้องค์กรสู่ความเป็นเลิศ กล่าวคือ กระบวนการทำ Benchmarking นำไปสู่การค้นพบผู้ที่ เป็น Benchmark หรือผู้ปฏิบัติได้ดีที่สุดว่าเป็นใคร และผู้ที่เป็น Benchmark สามารถตอบคำถามเราได้ว่า Best Practices หรือวิธีการปฏิบัติที่ดีที่สุดที่นำไปสู่ความเป็นเลิศนั้นเขาทำได้อย่างไร และให้ความเห็นว่า Benchmarking มิใช่การ ไปลอกเลียนแบบจากผู้อื่นมา หรือ ไปดูตัวเลข เปรียบเทียบกับคู่แข่งหรือที่เรียกว่า Competitive analysis เท่านั้น แต่จะเป็นกระบวนการเรียนรู้การปฏิบัติจากผู้อื่น ซึ่งเป็นการกระทำอย่างเปิดเผย เป็นระบบและมีจุดประสงค์ มิใช่เพียงแต่การลอกเลียนแบบแต่เป็นการนำวิธีการที่เป็นเลิศที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ให้เหมาะสมกับตัวเราเอง ทั้งนี้ Benchmarking ไม่จำเป็นต้องทำเฉพาะกับคู่แข่งเท่านั้น เราสามารถที่จะทำกับใครก็ได้ที่มีวิธีการปฏิบัติที่เป็นเลิศและเราต้องการที่จะเรียนรู้จากเขา โดยเน้นการศึกษาวิธีการปฏิบัติที่ดีที่สุดจากผู้อื่นแล้วนำวิธีการปฏิบัตินั้นมาใช้ปรับปรุงตนเองมากกว่าการเปรียบกับตัววันั้น

ทัศนีย์ ไพฑูรย์พงษ์ (ไม่ระบุปีที่พิมพ์ : 25) ในหนังสือ “การเทียบรอย (Benchmarking)” ได้กล่าวว่า เดวิด ที เคินส์ (David T. Kerns) ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะผู้บริหาร (CEO) ของบริษัทซีร็อกซ์ เป็นบุคคลแรกที่ได้ให้นิยามแก่ “การเทียบรอย” ว่า “เป็นกระบวนการอย่าง ต่อเนื่องในการประเมินผลผลิตบริการและการปฏิบัติของตนเองกับคู่แข่งที่ทำได้ดีที่สุด” และสรุปว่า การให้คำนิยามการเทียบรอยไว้หลายแบบ แต่ละแบบจะมีจุดเด่นของตนเอง หรือจะนิยามให้ครบทุกจุด ทุกประเด็นจะทำให้คำนิยามยาวมากและจำได้ยาก จากการศึกษาที่มีประเด็นที่ใกล้เคียงกันคือ การเทียบรอยจะต้องเริ่มต้นด้วยความต้องการที่จะปรับปรุงองค์กรของตนเองให้ดีขึ้น ตามด้วยการรู้จักตนเองและรู้จักผู้อื่น โดยมีการเปรียบเทียบอย่างเป็นระบบ เมื่อศึกษาผู้อื่นที่ทำได้ดีกว่าว่า ทำอย่างไรแล้ว จึงนำความรู้ที่ได้มาปรับปรุงตนเอง

เบ็ง คาร์ลอฟ (2544: 21-22) ใช้คำว่า “การเทียบเคียง-แข่งดี” แทน Benchmarking ซึ่งก็ให้ความหมายสอดคล้องกัน โดยกล่าวว่าเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับปัจจัย 3 ประการ คือ

- 1) การเปรียบเทียบประสิทธิภาพและกระบวนการกับตัวอย่างที่ดี รวมถึงการเรียนรู้ที่โดดเด่นจากตัวอย่างนั้นๆ
- 2) การสนับสนุนให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ที่จะนำไปสู่การสร้างคุณค่าแก่ลูกค้าด้วยการพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- 3) การเป็นหัวใจสำคัญที่จะช่วยให้องค์กรสามารถเล็งเห็น โอกาสที่จะสร้างความเติบโตทางธุรกิจด้วยการเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของกับตัวอย่างที่ดี

พอลล์ เจมส์ โรแบร์ (2543:15-16) ซึ่งกล่าวว่า Benchmark เป็นการปรับใช้ข้อมูลที่ได้ให้เหมาะสมกับความต้องการ วัฒนธรรมและระบบของตัวเอง เป็นการศึกษาแนวปฏิบัติในธุรกิจขององค์กรอื่นอย่างเปิดเผย จริงใจ และถูกต้องตามกฎหมายที่ต่อเนื่องซึ่งต้องการเปรียบเทียบใหม่อยู่ตลอดเวลา

สเปนโดลินี (Spendolini) (1992: 9-10) ได้ให้คำนิยามที่เข้าใจง่ายว่า การเปรียบเทียบคือ “กระบวนการที่เป็นระบบและมีความต่อเนื่องเพื่อประเมินผลผลิต บริการหรือกระบวนการทำงานขององค์กรที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นการปฏิบัติที่เป็นเลิศ โดยมีจุดประสงค์เพื่อการปรับปรุงคุณภาพองค์กร” และเห็นว่า การเปรียบเทียบทำให้เกิดประโยชน์ 4 ประการแก่องค์กร กล่าวคือ องค์กรมีการปรับปรุง องค์กรสามารถทำได้ตามความคาดหมาย สร้างจุดมุ่งหมายการผลิตหรือการทำงาน และเข้าใจลำดับสำคัญหรือเป้าหมาย

สรุป จากความหมายของการเปรียบเทียบที่นักวิชาการได้กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่า แนวคิดของ ดิน ปรัชญพฤทธิ ที่ให้ความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบได้อย่างครอบคลุม ชัดเจน เป็นที่เข้าใจง่าย ซึ่งสามารถสรุปความหมายของการเปรียบเทียบ หมายถึง การวัดและเปรียบเทียบขององค์กรโดยนำเอาโครงสร้าง กระบวนการ (หรือวิธีปฏิบัติงาน) และพฤติกรรมของระบบหน่วยราชการและข้าราชการมาเทียบเคียงกัน เพื่อให้เห็นความคล้ายคลึงและความแตกต่างกัน และนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพขององค์กรเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาเป็นแนวทางในการกำหนดคำว่า “การเปรียบเทียบ” ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง การเปรียบเทียบการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล และ/หรือ บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในทิศทางที่สอดคล้องกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง

2. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้คำว่า การบริหารจัดการ เป็นหลัก เนื่องจากทันสมัย และได้รับการยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ผู้ศึกษาจึงได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการที่ได้ให้ความหมายของคำว่าบริหารจัดการไว้เพื่อนำมาสรุปหาความหมายของการบริหารจัดการที่จะใช้ในการศึกษาครั้งนี้ โดยผู้ศึกษาจะนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ โดยเริ่มต้นด้วยนักวิชาการไทย จากปีเก่าสุด จนถึง ปีใหม่สุด ดังนี้

ธงชัย สันติวงษ์ (2543: 21-22) ในปี พ.ศ. 2543 ในหนังสือ “องค์การและการบริหาร” กล่าวถึงลักษณะของงานบริหารจัดการไว้ 3 ด้าน คือ

- 1) ในด้านที่เป็นผู้นำหรือหัวหน้างาน งานบริหารจัดการ หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่ปฏิบัติตนเป็นผู้นำภายในองค์การ
- 2) ในด้านของภารกิจหรือสิ่งที่ต้องทำ งานบริหารจัดการ หมายถึง การจัดระเบียบทรัพยากรต่าง ๆ ในองค์การ และการประสานกิจกรรมต่าง ๆ เข้าด้วยกัน
- 3) ในด้านของความรับผิดชอบ งานบริหารจัดการ หมายถึง การต้องทำให้งานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยการอาศัยบุคคลต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548: 5) ในปี พ.ศ. 2548 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ” ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการ (management administration) การบริหารการพัฒนา (development administration) แม้กระทั่งการบริหารการบริการ (service administration) แต่ละคำมีความหมายคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกันที่เห็น ได้อย่างชัดเจนมีอย่างน้อย 3 ส่วน คือ หนึ่ง ล้วนเป็นแนวทางหรือวิธีการบริหารงานภาครัฐที่หน่วยงานของรัฐและ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ นำมาใช้ในการปฏิบัติราชการเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารราชการ สอง มีกระบวนการบริหารงานหรือกระบวนการบริหารจัดการที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ การคิด (thinking) หรือการวางแผน (planning) การลงมือปฏิบัติงาน (acting) และการประเมินผล (evaluating) และ สาม มีจุดหมายปลายทาง คือ การพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมทั้งประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและมั่นคงเพิ่มขึ้น สำหรับส่วนที่แตกต่างกัน คือ แต่ละคำมีจุดเน้นต่างกัน กล่าวคือ การบริหารจัดการเน้นเรื่องการนำแนวคิดการจัดการของภาคเอกชนเข้ามาใช้ในการบริหารราชการ เช่น การมุ่งหวังผลกำไร การแข่งขัน ความรวดเร็ว การตลาด การประชาสัมพันธ์ การจูงใจด้วยค่าตอบแทน การลดขั้นตอน และการลดพิธีการ เป็นต้น ในขณะที่การบริหารการพัฒนาให้ความสำคัญเรื่องการบริหารรวมทั้งการพัฒนานโยบาย แผน แผนงาน โครงการ (policy plan program project) หรือกิจกรรมของหน่วยงานของรัฐ ส่วนการบริหารการบริการเน้นเรื่องการอำนวยความสะดวกและการให้บริการแก่ประชาชน

ต่อมาในปี พ.ศ. 2549 ในหนังสือ เรื่อง “หลักรัฐประศาสนศาสตร์: แนวคิดและกระบวนการ” ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการ หมายถึง การมีขั้นตอนในการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบก็ได้ กล่าวคือ หากการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานนั้น เกี่ยวข้องกับคน สิ่งของและหน่วยงาน โดยครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ เช่น (1) การจัดการนโยบาย (Policy) (2) การจัดการอำนาจหน้าที่ (Authority) (3) การจัดการคุณธรรม (Morality) (4) การจัดการที่เกี่ยวข้องกับ

สังคม (Society) (5) การวางแผน (Planning) (6) การจัดองค์การ (Organizing) (7) การจัดการทรัพยากรมนุษย์ (Staffing) (8) การอำนวยการ (Directing) (9) การประสานงาน (Coordinating) (10) การรายงาน (Reporting) และ (11) การงบประมาณ (Budgeting) เช่นนี้ เป็นการนำ “กระบวนการบริหารจัดการ” หรือ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการ” ที่เรียกว่า แฟ้มส์-โพสคอร์ด (PAMS-POSDCoRB)

และในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง แนวทางการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานที่บุคคล และ/หรือ หน่วยงานนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลง พัฒนา หรือสร้างความอยู่เย็นเป็นสุขอย่างมั่นคงและยั่งยืนให้แก่ ประชาชน ชุมชน สังคม และประเทศชาติ โดยมีจุดหมายปลายทางสูงสุด (ultimate goal) คือ ประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างมั่นคงและยั่งยืน แนวทางดังกล่าวนี้มี “ขั้นตอนการดำเนินงาน” ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางที่คำนึงถึงหลักการสำคัญ 8 ประการ คือ ความพอเพียง ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน นอกจากนั้น ยังอาศัยหลักการพึ่งตนเอง การเสริมสร้างคุณภาพคน การรวมกลุ่ม การสร้างเครือข่าย ตลอดจนความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนอีกด้วย

นอกจากนั้น ยังได้กล่าวถึงการบริหารจัดการไว้ว่า เป็นแนวทางการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานที่บุคลากรและหน่วยงานภาครัฐนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลง พัฒนา หรือสร้างความอยู่เย็นเป็นสุขและการกินอยู่แต่เพียงพอดีให้แก่ประชาชนและประเทศชาติ อาจเรียกว่า การพัฒนา (development) การบริหาร (administration) การจัดการ (management) หรือการบริหารจัดการ (management administration) ก็ได้ ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของประเทศ ยุคสมัย และผู้นำรัฐบาล นับแต่สมัยสุโขทัยถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2550) “การดำเนินงาน” ของหน่วยงานภาครัฐ และ/หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ ในภาพรวม จะมีเรียกแตกต่างกันไปตามยุคสมัยหรือตามรัฐบาลแต่ละยุค กล่าวคือ ในสมัยสุโขทัยและอยุธยา ได้ใช้คำว่า การปกครอง (government) ต่อมา ในสมัยรัตนโกสินทร์ ใช้คำว่า การบริหาร (administration) การบริหารราชการ (public administration) การบริหารราชการแผ่นดิน การบริหารภาครัฐ โดยเฉพาะ ในสมัยจอมพล ถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ใช้คำว่า “การบริหารการพัฒนา” (development administration) ในสมัยพลเอก เปรม ติณสูลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ใช้คำว่า “การบริหาร” ต่อมา ในสมัยพลตรีชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2531 รวมทั้งสมัยนายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2535 ได้ใช้ทั้งคำว่า “การบริหาร” “การจัดการ” และ “การบริหารและการจัดการ” (administration and management) จากนั้น ในสมัยพลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2539 ได้นำคำว่า “การบริหารจัดการ” (management administration) มาใช้ และในปี พ.ศ. 2540 นายชวน หลีกภัย ได้ใช้คำว่า

“การบริหาร” เพียงคำเดียว จนกระทั่ง พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี ได้ใช้คำว่า “การบริหารจัดการ” (management administration) โดยนำแนวคิดการจัดการของภาคเอกชนมาปรับใช้อย่างมาก ล่าสุดในปี พ.ศ. 2549 พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ใช้คำว่า “การบริหารจัดการ” เช่นกัน โดยมุ่งหวังให้การบริหารราชการเกิดความรวดเร็ว ลดขั้นตอนและลดพิธีการที่ไม่จำเป็น รวมทั้งจูงใจด้วยการให้รางวัลตอบแทน เป็นต้น

แฮร์โรลด์ คูนต์ซ์ (Harold Koontz) อ้างใน วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 8) ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ในปี พ.ศ. 2543 ให้ความหมายของการจัดการ หมายถึง การดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยอาศัยปัจจัยทั้งหลาย ได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ เป็นอุปกรณ์การจัดการนั้น

จากการทบทวนแนวคิดเกี่ยวกับความหมายของการบริหารจัดการข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ เป็นแนวคิดที่ให้ความหมายของคำว่า การบริหารจัดการ ได้อย่างครอบคลุม ชัดเจน เป็นที่เข้าใจง่ายมากกว่า สามารถสรุปเป็นความหมายของการบริหารจัดการ โดยหมายถึง แนวทางการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานใด ๆ ของบุคลากรและหน่วยงานทุกภาค ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคประชาชน โดยการนำกระบวนการบริหารงานหรือกระบวนการบริหารจัดการมาใช้ในการปฏิบัติ เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหาร การจัดการ การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา ทั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีความพอเพียงทั้งด้านวิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม สร้างความสมดุลและภูมิคุ้มกันของสังคม ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง รวมทั้งประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าและมั่นคงอย่างยั่งยืน จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาเป็นแนวทางในการกำหนดคำว่า “การบริหารจัดการ” ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ หมายถึง การดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานใด ๆ ขององค์กรบริหารส่วนตำบลและของบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

จากแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ได้ทบทวนมาแล้วข้างต้น สามารถสรุปเป็นแนวคิดหรือเป็นความคิดเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับการบริหารจัดการเฉพาะที่สำคัญและนำมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยสรุปแบ่งออกเป็น 3 ด้าน เพื่อให้ครอบคลุมและทำความเข้าใจง่ายขึ้น ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม ผู้ศึกษาได้นำมาเปรียบเทียบไว้ในตารางที่ 2.1 ซึ่งในการจัดแบ่งแนวความคิดความเห็นของนักวิชาการต่าง ๆ ใน 3 ด้าน อาจคล้ายคลึงหรือมีความแตกต่างกันได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดขอบเขต หรือการจัดแบ่งของนักวิชาการแต่ละคน แต่ในที่นี้เพื่อให้สอดคล้องกับ วิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ของสังคมไทย ผู้ศึกษาจึงได้แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารจัดการด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม จำแนกตาม นักวิชาการ

นักวิชาการ	เศรษฐกิจ	สังคม	สิ่งแวดล้อม
1. ธงชัย สันติวงษ์	-	ด้านที่เป็นผู้นำ ด้านของภารกิจและความ รับผิดชอบ	-
2. วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548: 5)	รัฐและ/หรือ เจ้าหน้าที่ ของรัฐ นำมาใช้ในการ ปฏิบัติราชการเพื่อช่วย เพิ่มประสิทธิภาพใน การบริหารราชการ	มีจุดหมายปลายทาง คือ การ พัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ทำ ให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ขึ้น และเป็นแนวทางหรือวิธีการ บริหารงานภาครัฐที่หน่วยงาน ของรัฐและ/หรือ เจ้าหน้าที่ของ รัฐ นำมาใช้ในการปฏิบัติราชการ เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการ บริหารราชการ	-
3. วิรัช วิรัชนิภาวรรณ PAMS-POSDCoRB	budgeting	policy authority morality society planning organizing staffing directing coordinating reporting	-
4. วิรัช วิรัชนิภาวรรณ เศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ (2550: 48-62)	1) ความพอประมาณ 4) การพึ่งตนเอง	2) ความมีเหตุผล 3) การมีภูมิคุ้มกัน 5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มี ทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน 6) การรวมกลุ่ม 7) การสร้างเครือข่าย	8) ความสมดุล และการพัฒนาที่ ยั่งยืน

จากตารางเปรียบเทียบดังกล่าว สรุปได้ว่า แนวความคิดหรือความคิดเห็นของ นักวิชาการเกี่ยวกับการบริหารจัดการ มีแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ ที่ครอบคลุมในด้าน เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม คือ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน 8 ประการ” เป็นกรอบแนวคิดที่ชี้แนะแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนในทางที่ ควรจะเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของสังคมไทย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ ตลอดเวลา และเป็นการมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มุ่งเน้นการรอดพ้นจาก ภัยและวิกฤต เพื่อความมั่นคงและความยั่งยืนของการพัฒนา ผู้ศึกษาจึงได้นำมาเป็นกรอบแนวคิดใน การศึกษาคำนี้

แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่ที่นำมาใช้มักเป็นของประเทศ ตะวันตก ซึ่งเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว และได้กลายเป็นต้นแบบของประเทศตะวันออกในการนำ แนวคิดเกี่ยวกับการการบริหารจัดการมาใช้ ส่วนแนวคิด และหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของ ประเทศตะวันออก นั้นมีต้นแบบมาจากจีน อินเดีย ญี่ปุ่น และ ไทย เช่น จีนซึ่งเป็นต้นแบบของระบบ คุณธรรมในเรื่องการสอบเข้ารับราชการ การบริหารของประเทศอินเดียเป็นต้นแบบที่ประเทศ อังกฤษใช้ในการบริหารประเทศที่เป็นเมืองขึ้น แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัว เป็นแนวทางสู่การพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน ได้รับการเชิดชูสูงสุดจากสหประชาชาติ (UN) โดย นายโคฟี อันนัน ในฐานะเลขาธิการสหประชาชาติ ได้ทูลเกล้าถวายรางวัล ความสำเร็จ สูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์ (The Human Development Lifetime Achievement Award) แต่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ วั่ง ไกลกังวล อำเภอบ้านนา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2549 และกล่าวคำประกาศราชสดุติเจดิมพระเกียรติแด่พระองค์ท่าน ในฐานะที่เป็น กษัตริย์นักพัฒนา ทั่วโลกชื่นชมแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระองค์ท่านท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ และหลายประเทศได้นำไปใช้เป็นแบบอย่าง (สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ใน โอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี 2550: 137) แนวคิดและหลักการของประเทศตะวันออกส่วนใหญ่ เป็นการเรียนรู้จากธรรมชาติ และศาสนา ส่วนแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศ ตะวันตกนั้น แตกต่างจากประเทศตะวันออก ทั้งทางด้านวิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และ สิ่งแวดล้อม

แนวคิดและหลักการของประเทศตะวันออกที่เป็นการเรียนรู้จากศาสนานั้น ผู้ศึกษาขอ ยกตัวอย่างจากปาฐกถาธรรม เรื่อง ธรรมะกับการเมือง โดย พระราชญาณมุนี (ปัญญาันทกิกขุ) พิมพ์เผยแพร่โดย อาจารย์อุตร ตันติสุนทร ประธานมูลนิธิส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นความว่า เรา ทุกคนเปรียบเสมือนอยู่ในเรือลำเดียวกัน ถ้าเรือล่มเราก็ตายด้วยกันถ้าเรือ ไปถึงฝั่งเราก็ไปถึงฝั่ง ด้วยกันทุกคนจะ ต้องรู้จักหน้าที่ใครเป็นนายเรือ ใครเป็นนายท้าย ใครเป็นช่างกล ใครเป็นต้นหน

ใครเป็นคนทำความสะอาด ใครเป็นผู้โดยสาร ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามและประสานงานระหว่างกัน และกัน เพื่อเรือจะได้ผ่านพายุไปถึงฝั่งคือความสุขความเจริญของทุกคน ตามที่เราปรารถนา สิ่งที่เราต้องการในเวลานี้ก็คือ ความรัก ความสามัคคีและความเสียสละเพื่อประเทศชาติ ไม่เอารัดเอาเปรียบ ซึ่งกันและกัน ไม่เห็นแก่ตัว โดยมุ่งกระทำเพื่อประโยชน์แก่ความสุขส่วนตัวและพรรคพวก ให้มองถึงประโยชน์และความสงบสุขของสังคมส่วนรวมตามหลักของพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าท่านทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขของมนุษย์ทั้งหลาย เราทั้งหลายที่เป็น ศิษย์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า ต้องปฏิญาณตนว่า เราจะอยู่เพื่อประโยชน์เพื่อความสุขแก่เพื่อนมนุษย์ สิ่งใดอันจะเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมโทรมแก่เพื่อนมนุษย์ แก่ประเทศชาติ เราจะไม่ส่งเสริมสิ่งนั้นแต่เราจะหาทางปิดกั้นสิ่งนั้น ไม่ให้ เจริญงอกงามขึ้น ในชาติบ้านเมืองของเรา

นี่คือ อุคมการณ์และหน้าที่ของผู้บริหารประเทศชาติและของประชาชน เราทุกคนจึงต้องช่วยกัน ช่วยจนสุดกำลัง อย่าเมินเฉยนิ่งดูดาย ไม่เอาใจใส่ ให้ช่วยกันทำ ช่วยกันคิด ช่วยกันนึก ให้ขึ้นเรียงแถวเป็นหน้ากระดาน มีจิตมั่นคงที่จะก้าวไปข้างหน้าในการสร้างสรรค์ สิ่งทั้งปวง ให้เกิดความสุขความเจริญแก่ชาติบ้านเมืองของเรา

ผู้ศึกษาจึงเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะนำทั้ง 2 แนวคิดดังกล่าวมาเปรียบเทียบกัน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างของแนวคิดของประเทศทางตะวันตกและทางตะวันออกในทางรัฐประศาสนศาสตร์เกี่ยวกับโครงสร้างอำนาจหน้าที่ บุคคล และกระบวนการ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และจะได้เป็นแนวทางในการเลือกแนวคิดที่จะนำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ต่อไป แนวคิดนี้ นำมาจาก วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 192-198) เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 การเปรียบเทียบแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก และตะวันตกจำแนกตามโครงสร้าง อำนาจหน้าที่ บุคคล และกระบวนการ

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
1. โครงสร้างและอำนาจหน้าที่	<p>1. โครงสร้างระบบบริหารราชการของประเทศทางตะวันออกส่วนใหญ่เป็นการรวมศูนย์อำนาจการบริหารไว้ในส่วนกลาง</p> <p>2. ในอดีต ข้าราชการประจำมีอิทธิพลหรือครอบงำการบริหารราชการ และในบางครั้งข้าราชการประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทหาร ได้ทำรัฐประหาร หรือยึดอำนาจจากรัฐบาลหรือฝ่ายการเมือง เพื่อกลุ่มตนเองจะได้เข้ามามีอำนาจแทน เรียกว่า การเข้าแทรกแซงของทหาร (military intervention) เหล่านี้ถือว่าสอดคล้องกับ ระบบอำมาตยาธิปไตย ระบบเจ้าขุนมูลนาย ระบบอุปถัมภ์ (patronage system) หรือระบบพวกพ้อง (spoils system)</p> <p>3. ข้าราชการประจำมีอำนาจมากในระบบราชการ เนื่องจาก</p> <p>3.1 ข้าราชการประจำในส่วนกลางส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงกว่าในส่วนภูมิภาค จึงทำให้ไม่ต้องการมอบอำนาจให้</p> <p>3.2 ข้าราชการในส่วนภูมิภาคบางส่วนแม้ได้รับมอบอำนาจมาแล้วบางส่วน แต่บางครั้งก็ไม่กล้าใช้อำนาจในการตัดสินใจ</p>	<p>1. เป็นระบบราชการขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่เป็นการรวมศูนย์อำนาจทางการบริหาร โครงสร้างการจ้องค์การและอำนาจหน้าที่เป็นไปตามสายการบังคับบัญชาที่ลดหลั่นกันลงมาเป็นหลัก จัดแบ่งงานอย่างเป็นระบบ โดยยึดหลักการแบ่งงานกันทำตามความชำนาญ ยึดระเบียบข้อบังคับและงานประจำ ตลอดจนมีความเป็นทางการ เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดระบบราชการ (bureaucracy) ของ แมกซ์ เว็บบอร์ (Max Weber)</p> <p>2. วูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) เป็นนักวิชาการคนแรก ๆ ที่เสนอแนวคิดแยกการบริหารและการเมืองออกจากกัน ในบทความ เรื่อง The study of administration สรุปได้ว่า การเมืองเป็นเรื่องของการกำหนดนโยบาย ส่วนการบริหารเป็นเรื่องการนำนโยบายไปปฏิบัติ การเมืองจึงไม่ควรเข้าไปแทรกแซงการบริหาร แต่แนวคิดนี้ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์จากนักวิชาการในรุ่นต่อมา เช่น พอล เอช. แอปเปิ้ลบาย (Paul H. Appleby) อเวรี ลีเซอร์สัน (Avery Leiserson) และ เจมส์ ดับเบิลยู. เฟสเลอร์ (James W. Fesler) ที่เห็นว่า การบริหารและการเมืองแท้จริงแล้วมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และ</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	<p>3.3 รัฐบาลต้องการในการควบคุมการบริหารอย่างใกล้ชิดเพราะไม่ไว้วางใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการระดับล่าง</p> <p>3.4 นักการเมืองแทรกแซงการดำเนินงานของข้าราชการประจำเพราะผลประโยชน์และไม่เชื่อว่าข้าราชการประจำจะน่านโยบายของฝ่ายการเมืองไปปฏิบัติได้</p> <p>4. การจัดโครงสร้างของระบบราชการมุ่งรักษาอำนาจของผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญในโครงสร้าง บางครั้งนำอำนาจไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว</p> <p>5. เน้นการควบคุมกำกับดูแลและบังคับบัญชาตามสายการบังคับบัญชาที่เป็นทางการ</p> <p>6. กำหนดหน้าที่และแบ่งงานกันทำตามความชำนาญเฉพาะด้าน</p> <p>7. บางประเทศ รัฐบาลหรือข้าราชการใน ส่วนกลางได้กระจายอำนาจจาก ส่วนกลางบางส่วนไปให้ส่วนท้องถิ่น แต่ก็ยังคงรวมอำนาจตัดสินใจในเรื่องสำคัญไว้ในส่วนกลาง</p>	<p>ไม่สามารถแยกออกจากกันได้</p> <p>นอกจากนั้น เท่าที่ผ่านมาการบริหารหน่วยงานอย่างเป็นทางการของระบบราชการที่เน้นการจัดแบ่งงานกันทำอย่างเป็นระบบ รวมทั้งการจัดโครงสร้างการทำงานตามสายการบังคับบัญชา ก็ยังไม่อาจทำให้การปฏิบัติราชการที่มีประสิทธิภาพได้เสมอไป</p> <p>3. สืบเนื่องจากระบบราชการมีขนาดใหญ่ เน้นการจัดหน่วยงานตามสายการบังคับบัญชา แบ่งลำดับชั้นในการบังคับบัญชา และรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลาง จึงทำให้เกิดปัญหาด้านการบริหารงานที่ขาดประสิทธิภาพและนำมาสู่การปฏิรูประบบราชการ เช่น รัฐบาลในสมัยนางมากาเร็ต แท็ทเชอร์ (Margaret Thatcher) เป็นนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ ได้ปฏิรูประบบราชการด้วยการปรับโครงสร้างส่วนราชการ โดยลดจำนวนข้าราชการ การสร้างหน่วยงานประสิทธิภาพ และจัดตั้งหน่วยบริหาร (executive agency) พร้อมกับลดบทบาทภาครัฐ ลดขนาดหน่วยงาน เพื่อให้คล่องตัวในการปฏิบัติราชการ กระจายอำนาจมากขึ้นเพื่อให้การให้บริการประชาชนของภาครัฐมีประสิทธิภาพขึ้น</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
2. บุคคล	<p>1. การบริหารงานบุคคลได้ยึดถือหลักอาวุโสตามระบบอุปถัมภ์มากกว่าระบบคุณธรรม (merit system) ซึ่งเน้นในเรื่องความรู้ความสามารถ</p> <p>2. ในการสร้างแรงจูงใจบุคลากรให้ปฏิบัติงาน มิได้มุ่งเน้นที่ผลตอบแทนด้านวัตถุที่เป็นตัวเงินเพื่อดึงดูดใจให้บุคลากรปฏิบัติตามเป้าหมายแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะให้ความสำคัญกับด้านจิตใจตามความเชื่อทางศาสนา และคุณงามความดีด้วย</p> <p>4. การบริหารงานบุคคลในเรื่องการพัฒนาคน และการพัฒนาตนเอง เกี่ยวข้องกับหลักศาสนา เช่น ศีล สมาธิ ปัญญา และอิทธิบาท 4 เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ส่วนศาสนาอิสลามสอนให้เดินทางสายกลาง</p>	<p>1. การบริหารงาน โดยไม่อาศัยเรื่องส่วนตัว แต่ยึดหลักการและหลักความสามารถตามระบบคุณตาม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเว็บเบอร์ และบริหารงานบุคคลด้วยวิธีการที่เป็นศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องการสรรหาบุคลากร แรงจูงใจ ค่าตอบแทนและการฝึกอบรม ตามแนวคิดของ เฟรด เดอริค วินสโลว์ เทเลอร์ (Frederick Winslow Taylor)</p> <p>2. สร้างความพึงพอใจในการทำงานให้กับคนงาน ตามแนวคิดของ เอลตัน มาโย (Elton Mayo) และการให้ความสำคัญกับสภาพความต้องการของมนุษย์หรือคนงาน ตามแนวคิดลำดับขั้นความต้องการ (hierarchy of needs) ของอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow)</p>
3. กระบวนการ	<p>1. การดำเนินงาน แนวทาง หรือวิธีการบริหารราชการของข้าราชการมีวิวัฒนาการมาจากความเชื่อ เช่น ลัทธิชินโต เซน หยินหยาง และคำสอนทางศาสนา รวมตลอดถึงการสังเกตปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ</p> <p>2. ตัวอย่างการนำคำสอนทางพระพุทธศาสนามาใช้ในการบริหารราชการ เช่น อิทธิบาท 4 ได้แก่</p> <p>2.1 ฉันทะ ความพอใจรักใคร่ในสิ่งนั้น</p>	<p>1. เป็นกระบวนการบริหารที่เน้นประสิทธิภาพและประหยัด ตามแนวคิดของ เทเลอร์ นักบริหารงานโรงงานชาวอเมริกัน ในปี ค.ศ. 1911 ได้ให้ความสำคัญกับวิธีการจัดการที่เป็นศาสตร์ (scientific method) ในลักษณะที่เรียกว่า “วิธีการเดียวที่ดีที่สุด” (one best way) (คำว่า science ในกรณีนี้ ไม่ควรแปลว่า “วิทยาศาสตร์” แต่ควรแปลว่า “ศาสตร์” ซึ่งหมายถึง “วิชาความรู้” โดย เทเลอร์เป็นคนแรกที่ได้รับการยกย่อง</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	<p>2.2 วิริยะ ความพากเพียรในสิ่งนั้น</p> <p>2.3 จิตตะ ความเอาใจใส่ฝึกฝนสิ่งนั้น</p> <p>2.4 วิมังสา ความหมั่นสอดส่องในเหตุผลของสิ่ง3. บริหารงานโดยอาศัยการสังเกตปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่นแนวคิดห่านบิน (flying geese) ที่แสดงถึงการทำงานเป็นทีม นักวิชาการได้สังเกตเห็นว่าฝูงนกห่านบินรวมกลุ่มกันบินเป็นรูปสามเหลี่ยม โดยบินตามนกตัวนำที่อยู่หน้าสุดหรือบนสุดของรูปสามเหลี่ยม การที่นกห่านบินเกาะกลุ่มกันเช่นนี้ จะช่วยลดแรงต้านของลมได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 นกห่านได้เรียนรู้การบินเป็นกลุ่มและช่วยดูแลความปลอดภัยซึ่งกันและกัน มีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นนกตัวนำในเวลาเดียวกัน ยังส่งเสียงกระตุ้นซึ่งกันและกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ นักวิชาการตะวันออกจึงนำแนวคิดห่านบินมาปรับใช้ในการสร้างกลุ่มงานหรือการทำงานเป็นทีมที่เน้นความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงกันของสมาชิกในกลุ่มนั้น</p>	<p>ว่า “นำวิชาความรู้หรือวิชาการเข้ามาใช้ในการจัดการหรือควบคุมงานในโรงงาน” จนทำให้ได้รับการยกย่องว่าเป็น บิดาแห่งการจัดการเชิงศาสตร์) สาระสำคัญของ “วิธีการจัดการที่เป็นศาสตร์” ของเทเลอร์ สรุปได้ดังนี้ (1) วิธีการจัดการหรือการควบคุมงานที่เรียกว่า “วิธีการเดียวดีที่สุด” นั้น ดีกว่าวิธีการจัดการในอดีตที่อาศัยประสบการณ์และความเคยชินแบบดั้งเดิมที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ (rule of thumb) โดยเทเลอร์ได้พัฒนาวิธีการทำงานหรือวิธีการควบคุมงานในแต่ละส่วนงานของโรงงานด้วยการนำวิชาความรู้เข้ามาใช้ แทนที่จะปล่อยให้คนงานทำงานกันไปตามใจชอบ (2) มีการคัดเลือกบุคลากรหรือคนงานที่เหมาะสมกับงาน โดยอาศัยวิชาความรู้เพื่อให้ได้คนงานที่เหมาะสมกับงาน รวมตลอดทั้งจัดการฝึกอบรมและพัฒนาคนงานด้วย ทั้งนี้ ผู้จัดการมีหน้าที่มอบหมายประเภทของงานที่คนงานแต่ละคนถนัดที่สุดและทำงานได้ดีที่สุด (3) ให้ความสำคัญกับการร่วมมือกันระหว่างผู้จัดการกับคนงานสร้างบรรยากาศการร่วมมือในการทำงานอย่างฉันทมิตร (4) มีการแบ่งงานและแบ่งความรับผิดชอบระหว่างฝ่ายจัดการ</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	<p>4 ปฏิบัติราชการโดยยึดกฎ ระเบียบและอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้</p> <p>5. ปฏิบัติราชการไม่เคร่งครัด แม้ยึดถือระเบียบแต่ก็ไม่เคร่งครัด มีการยืดหยุ่นสูง ซึ่งบางครั้งเป็นการยืดหยุ่นหรือหลีกเลี่ยงกฎระเบียบเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว หรือบางครั้งใช้วิจารณญาณหลีกเลี่ยงกฎระเบียบ</p> <p>6. การปฏิบัติงานยึดถือความสามารถเฉพาะตัว ไม่เน้นความรวดเร็ว บางครั้งนิยมความล่าช้าเพื่อให้เกิดความแน่นอน</p> <p>7. ปฏิบัติราชการให้ความสำคัญกับขั้นตอนหรือกระบวนการปฏิบัติงาน (process) ที่มีหลายขั้นตอนมากกว่าผลลัพธ์หรือผลผลิต (product) เพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนรวม</p> <p>8. ปฏิบัติราชการ โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ส่วนบุคคล พวกพ้อง เส้นสายเป็นการสร้างสัมพันธ์ส่วนบุคคลเพื่อช่วยผลักดันให้การปฏิบัติงานประสบความสำเร็จง่ายขึ้น เทียบได้กับการใช้ technical know-who มากกว่า การยึดถือหลักการ</p> <p>9. สร้างแรงจูงใจให้กับกลุ่มของตนเอง รักษาผลประโยชน์ และสร้างอำนาจในการปกป้องคุ้มครองกลุ่ม</p>	<p>กับฝ่ายคนงานอย่างชัดเจนมากขึ้น เช่นนี้แตกต่างจากวิธีการทำงานแบบเดิมที่ความรับผิดชอบงานเกือบทั้งหมดจะถูกผลักภาระไปให้คนงาน (5) เทเลอร์สนใจศึกษาเรื่อง การใช้เวลาในการทำงาน (time study) โดยศึกษาปริมาณเวลาที่คนงานแต่ละคนใช้ในการทำงานให้สำเร็จ เพื่อหามาตรฐานการทำงาน รวมทั้งศึกษาเรื่องการเคลื่อนไหวของร่างกายในการทำงาน (motion study) ควบคู่กับการใช้เครื่องมือต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเคลื่อนไหวน้อยที่สุด ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาในการทำงาน รวมถึงการกำหนดค่าจ้างหรือผลตอบแทนแบบจูงใจ โดยใช้ระบบการจ่ายค่าจ้างรายชิ้น (incentive piece rate system) อันหมายถึง การกำหนดค่าตอบแทนรายชิ้นสูงกว่าปกติในกรณีที่สามารถทำงานได้เกินกว่ามาตรฐานทั่วไป เป็นต้น</p> <p>2. การปฏิบัติงานทุกขั้นตอนเป็นไปตามกฎและระเบียบ (rule and regulation) ตามแนวคิดของเว็บบอร์ และหลักการบริหาร 14 ข้อ ของ เฮนรี ฟาโยล์ (Henri Fayol)</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	<p>10. เน้นการบริหารจัดการและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มากกว่าการรีเอนจิน (re-engineering) หรือการเปลี่ยนโมเดลการปกครองหรือการบริหารใหม่ (reinventing government)</p> <p>11. กระบวนการบริหารส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับผู้นำ</p> <p>12. ในการปฏิบัติงานใช้ข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพต่ำหรือไม่สามารถนำมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ทำให้ปฏิบัติงานล่าช้า เช่น ใช้เวลาเซ็นเพิ่มเอกสารมาก</p> <p>13. นำกระบวนการบริหารจัดการ หรือการบริหารจัดการของประเทศทางตะวันตกมาปรับใช้ เช่น</p> <p>13.1 แนวคิดการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance)</p> <p>13.2 แนวคิดผู้บริหารสูงสุด หรือซีอีโอ (Chief Executive Officer, CEO)</p> <p>13.3 แนวคิดการบริหารจัดการหน่วยงานแบบสมดุล (Balanced Scorecard, BSC) ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน (Key Performance Indicator, KPI) ที่ถูกต้อง เทียบตรง เป็นที่ยอมรับ และสะดวกต่อการนำไปใช้</p>	<p>3. ให้ความสำคัญกับการประสานงานตามแนวคิดของ แมรี ปากเกอร์ โพลเล็ทท์ (Mary Parker Follett) สรุปได้ว่า</p> <p>3.1) ความขัดแย้งเป็นเรื่องธรรมดา และบางครั้งอาจก่อให้เกิดผลดีก็ได้ สำหรับวิธีจัดการความขัดแย้งมี 3 วิธี คือ การยึดครอง การประนีประนอมและการรวมตัว</p> <p>3.2) มนุษย์ไม่ชอบรับคำสั่ง</p> <p>3.3) เรื่องหน่วยงานเป็นเรื่องของทุกฝ่ายทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายคนงาน</p> <p>3.4) หลักการบริหารที่ดี ได้แก่ หลักที่ให้ความสำคัญในเรื่องการประสานงาน ซึ่งจะต้องดำเนินการไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้ หนึ่ง การประสานงานและการควบคุมจะต้อง แยกต่าง ๆ แทนที่จะส่งเสริมให้มีการประสานงานและการควบคุมจากบนลงสู่ล่าง และ สอง การประสานงานต้องมีเกิดขึ้นระหว่างหัวหน้าลักษณะเป็นกระบวนการต่อเนื่อง ไม่หยุดอยู่กับที่</p> <p>4. ยึดหลักการบริหารงานที่เน้นกระบวนการที่ประกอบด้วยหลายขั้นตอนในการปฏิบัติงานเพื่อให้มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญกับการบริหารงานภายในหน่วยงานหรือด้านวัตถุเป็นหลัก ตาม</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	<p>13.4 แนวคิดการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Result-Based Management, RBM)</p> <p>13.5 แนวคิดการบริหารคุณภาพโดยรวม (Total Quality Management, TQM) และ</p> <p>13.6 แนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางองค์การแห่งการเรียนรู้ (learning organization)</p> <p>14. กระบวนการบริหารที่รับแนวคิดมาจากประเทศทางตะวันตกอาจขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากอยู่ภายใต้อิทธิพลจากของแนวคิดการบริหารจัดการของประเทศดังกล่าว เห็นได้จากการปฏิรูปราชการของประเทศทางตะวันออก ผู้มีอำนาจหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบส่วนใหญ่จะนำแนวคิดของประเทศทางตะวันตกมาเป็นแบบอย่างเพื่อความทันสมัยและเป็นสากล</p> <p>15. พัฒนาแนวคิดหรือกระบวนการบริหารจัดการขึ้นเอง เช่น แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางและความไม่ประมาทโดยคำนึงถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัวโดยใช้ความรู้และคุณธรรม รวมทั้งให้ความสำคัญกับ</p>	<p>แนวคิดของ ลูเทอร์ กุลลิก และ ลินคอล์น เออร์วิค (Luther H. Gulick และ Lyndall Urwick) ที่เรียกว่า โปสคอร์บ (POSDCoRB)</p> <p>5. การปรับปรุงกระบวนการบริหารด้วยการศึกษาทดลองและการทำวิจัย ตามแนวคิดของมาโย</p> <p>6. บริหารงานโดยเน้นประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงาน ความต้องการของประชาชนเป็นหลัก ตลอดจนการมีส่วนร่วม ซึ่งตรงกับ หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance)</p> <p>7. เน้นกระบวนการที่เรียกว่า technical know-how เพื่อผลักดันให้งานสำเร็จโดยอาศัยเทคนิคทางวิชาการ และความรู้เป็นหลัก</p> <p>8. ใช้กระบวนการบริหารตามแนวคิดการปฏิรูประบอบราชการ โดยลดกำลังคนในภาคราชการ การพัฒนาขีดความสามารถหลัก (core competency) เพื่อให้บุคลากรมีศักยภาพในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ได้กำหนดไว้</p> <p>9. ใช้กระบวนการบริหารตามแนวคิดผู้บริหารสูงสุด หรือ ซีอีโอ (Chief Executive Officer, CEO) เพื่อเพิ่มอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในการบริหารจัดการให้ผู้บริหารสูงสุด</p>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

กรอบการเปรียบเทียบ	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก	แนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตก
	กระบวนการบริหารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในหรือด้านจิตใจ 16. แนวโน้มการดำเนินงานในอนาคตคือการปฏิรูประบบราชการ ลดขนาดภาครัฐ ตลอดจนการเพิ่มค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่ข้าราชการ	10. การบริหารงานเน้นให้ความสำคัญในเรื่อง ความเสมอภาค ความเป็นธรรมในสังคม การให้บริการสาธารณะต่อกลุ่มผู้เสียเปรียบในสังคมเพื่อยกระดับให้เกิดความเท่าเทียมกับกลุ่มผู้ได้เปรียบในสังคม นอกจากนี้ ยังให้ความสำคัญกับสังคม ชุมชน สภาพแวดล้อมและจิตใจอีกด้วย

จากตารางการเปรียบเทียบแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออกและประเทศทางตะวันตก ดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างค่อนข้างมาก เนื่องจากความแตกต่างทางด้านวิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งประเทศตะวันออกจะเน้นให้ความสำคัญสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือที่เรียกว่าสังคมอุปถัมภ์ ซึ่งแตกต่างจากประเทศทางตะวันตก ดังนั้น เมื่อประเทศตะวันออกได้รับเอาแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันตกมาใช้ โดยไม่ปรับให้เข้ากับสังคมตะวันออกก็จะเกิดความล้มเหลวไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ตัวอย่างการนำแบบอย่างของตะวันตกมาใช้ เช่น การรีอับระบบ (reengineering) หรือการรังสรรค์รัฐบาล (reinventing) เป็นต้น ผู้ศึกษาจึงเห็นด้วยกับแนวคิดและหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศทางตะวันออก ที่ใช้การศึกษาจากธรรมชาติ ศาสนา เน้นปัจจัยภายในด้านจิตใจ

สรุป การบริหารจัดการที่ยึดทางสายกลางในการดำรงชีวิตและการปฏิบัติงาน โดยยึดแนวทางของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระราชทานให้ปวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้นำไปปฏิบัติ ซึ่งแนวคิดดังกล่าวมีความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมของคนไทย สามารถนำไปใช้โดยไม่ต้องปรับใช้ เป็นแนวคิดของประเทศตะวันออกที่ได้รับการเชิดชูสูงสุดจากสหประชาชาติ แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประกอบด้วยความ "พอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกัน" บนเงื่อนไข "ความรู้ และ คุณธรรม" เป็นการดำเนินชีวิตอย่างชาญฉลาด และสามารถอยู่ได้ แม้ใน

สภาพที่มีการแข่งขัน เกิดความสมดุล มั่นคง และยั่งยืน ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชนทุกคน สามารถนำไปปฏิบัติได้ เนื่องจากมีความสอดคล้องและเข้ากันได้กับวิถีชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้น การบริหารจัดการที่ยึดทางสายกลางในการ ดำรงชีวิตและการปฏิบัติงาน โดยยึดแนวทางของเศรษฐกิจพอเพียง เช่น ความพอประมาณ ความมี เหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน เป็นต้น ก็จะเป็นแนวทางในการบริหารจัดการ เพื่อเป้าหมาย ประเทศชาติและประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขอย่างมั่นคงและยั่งยืน

3. แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง (ตัวแปรอิสระ)

ในการศึกษาได้กำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาไว้ โดยกำหนดให้ “หลักการสำคัญ ของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” เป็นตัวแปรอิสระ พร้อมกับ กำหนดให้ การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมล ในจังหวัดนนทบุรี เป็นตัวแปรตาม ดังนั้น วรรณกรรมและงานวิจัยที่พบทวนจึงเกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระ และตัวแปร ตาม ในหัวข้อนี้เป็นการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ “ปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” หรือ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งได้มาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดดังกล่าวนี้

ประเวศ วะสี (2542) (อ้างถึงใน สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี 2550: 115-116) ในปี พ.ศ. 2542 ในหนังสือ เรื่อง “เศรษฐกิจพอเพียง และประชาสังคม: แนวทางพลิกฟื้นเศรษฐกิจสังคม” วิเคราะห์ว่า เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง ความพอเพียงใน 7 ประการด้วยกัน กล่าวคือ

- 1) พอเพียงสำหรับทุกคน ทุกคนรอบครัว ไม่ใช่เศรษฐกิจแบบทอดทิ้งกัน
- 2) จิตใจพอเพียง ทำให้รักและเอื้ออาทรคนอื่น คนที่จิตใจไม่พอเพียงจะรักคนอื่นไม่เป็น
- 3) สิ่งแวดล้อมพอเพียง การอนุรักษ์และเพิ่มพูนสิ่งแวดล้อมทำให้ยังชีพและทำมาหากินได้ เช่น การทำเกษตรแบบผสมผสาน ได้ทั้งอาหาร ได้ทั้งสิ่งแวดล้อม ได้ทั้งเงิน
- 4) ชุมชนเข้มแข็งพอเพียง การรวมตัวเป็นชุมชนที่เข้มแข็ง จะทำให้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ เช่น ปัญหาสังคม ปัญหาความยากจน ปัญหาสิ่งแวดล้อม
- 5) ปัญญาพอเพียง มีการเรียนรู้ร่วมกันในการปฏิบัติ และปรับตัวได้อย่างต่อเนื่อง

6) พื้นฐานวัฒนธรรมพอเพียง วิถีชีวิตของกลุ่มชนสัมพันธ์อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย ดังนั้น เศรษฐกิจความสัมพันธ์และเติบโตขึ้นจากวัฒนธรรม จึงจะมั่นคง

7) ความมั่นคงพอเพียง ไม่ใช่ুবวบ เดี่ยวจนเดี่ยวรวยแบบกะทันหัน เดี่ยวตงานไม่มีกินไม่มีใช้ ถ้าเป็นเช่นนั้น ประชาทของมนุษย์คงจะทนไม่ไหวต่อความผันผวนที่เร็วเกินไป สุขภาพจิตจึงเสีย เครียด เพี้ยนรุนแรง ฆ่าตัวตาย ตัดยา เศรษฐกิจพอเพียงทำให้สุขภาพจิตดี เมื่อทุกอย่างพอเพียงก็เกิดความสมดุล ความสมดุล คือ ความเป็นปกติและยั่งยืน

นิธิ เอียวศรีวงศ์ (2544) (อ้างถึงใน สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี 2550: 117) ให้ความหมายของเศรษฐกิจพอเพียง คือ วัฒนธรรม เป็นศีลธรรมที่เน้นความไม่ละโมภ มนุษย์แต่ละคนอยู่ได้ด้วยการพึ่งพาธรรมชาติ และเป้าหมายหลักของเศรษฐกิจพอเพียง คือ ความมั่นคงในปัจจุบัน 4 และความยั่งยืนของระบบนิเวศ และวิถีชีวิต นอกจากนี้ การผลักดันเศรษฐกิจพอเพียงให้เกิดผล ต้องคิดระดับประเทศและระดับโลก เพราะโลกถูกรอบงำด้วยวัฒนธรรมภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งตรงข้ามกับวัฒนธรรมเศรษฐกิจพอเพียง ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา (2547) (อ้างถึงใน สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี 2550: 117) ให้ความเห็นว่า ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แท้จริงแล้ว มีความหมายกว้างขวาง มิได้จำกัดอยู่เพียงความพอเพียงในการบริโภค แต่หมายถึง ความพอดีในการเลือกดำเนินชีวิตในแนวทางที่เหมาะสมกับสภาพของแต่ละบุคคล และสามารถประยุกต์ใช้ได้ทั้งในชีวิตส่วนตัว ในครอบครัว ไปจนถึงการกำหนดนโยบายขององค์กรหรือนโยบายชาติ ไม่ใช่สูตรสำเร็จที่ทุกคนทุกกรณีจะนำไปใช้ในลักษณะเดียวกันหมด แต่เป็นแนวคิดหลักที่จะต้องนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาวะการณ์ของแต่ละคน แต่ละกรณี โดยพิจารณาถึงเหตุผลปัจจัยสำคัญต่าง ๆ และคำนึงถึงผลที่จะตามมาอย่างรอบคอบ

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 50-55) ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ได้ทำการศึกษาและประมวลจากพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รวมทั้งจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

1) พระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในที่นี้ขออัญเชิญพระบรมราโชวาทที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

(1) พระบรมราชโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วันที่ 19 กรกฎาคม 2517

“...ในการพัฒนาประเทศนั้นจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้นเริ่มด้วยการสร้างพื้นฐาน คือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อนด้วยวิธีการที่ประหยัด ระมัดระวัง แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว... จึงค่อยสร้างเสริมความเจริญขั้นสูงขึ้นไปตามลำดับต่อไป

...การถือหลักที่จะส่งเสริมความเจริญ ให้ค่อยเป็น ไปตามลำดับด้วยความรอบคอบ ระมัดระวัง และประหยัดนั้นก็เพื่อป้องกันความผิดพลาดล้มเหลวและเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้แน่นอนบริบูรณ์”

(2) พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2517

“...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้าสมัยว่าเมืองไทยเชยว่าเมืองไทย ไม่มีสิ่งทันสมัยใหม่ แต่เราอยู่อย่างพอมีพอกิน และขอให้ทุกคนมีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทยพอมีพอกิน มีความสงบ ช่วยกันรักษาส่วนรวมให้อยู่ดีกินดีพอสมควร ขอย้ำพอมีพอกิน มีความสงบ ไม่ให้คนอื่นมาแย่งคุณสมบัตินี้จากเราไปได้...”

(3) พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ 4 ธันวาคม 2540

“...อันนี้เคยบอกว่า ความพอเพียงนี้ ไม่ได้หมายความว่าทุกครอบครัวจะต้องผลิตอาหารของตัวเอง จะต้องทอผ้าใส่เอง อย่างนั้นมันเกินไป แต่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอจะต้องมีความพอเพียงพอสมควรบางสิ่งบางอย่างที่ผลิตได้มากกว่าความต้องการ ก็ขายได้ แต่ขายในที่ไม่ห่างไกลเท่าไร ไม่ต้องเสียค่าขนส่งมากนัก”

“...คนอื่นเขาต้องมีการเศรษฐกิจที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนเรียกว่า เป็นเศรษฐกิจการค้า ไม่ใช่เศรษฐกิจความพอเพียง เลย์รู้ลึกลงว่าไม่หรูหรา แต่เมืองไทยเป็นประเทศที่มีบุญอยู่ว่า ผลิตให้พอเพียงได้...”

“...เศรษฐกิจแบบค้าขาย ภาษาฝรั่งเขาเรียกว่า “Trade Economy” ไม่ใช่ “แบบพอเพียง” ซึ่งฝรั่งเรียก “Self Sufficient Economy” คือ เศรษฐกิจแบบพอเพียงกับตัวเอง เราก็อยู่ได้ไม่ต้องเดือดร้อน...”

“...ถ้าสามารถจะเปลี่ยนแปลงให้กลับเป็นเศรษฐกิจแบบพอเพียง ไม่ต้องทั้งหมด แม้ไม่ถึงครึ่ง อาจจะเป็นเศษหนึ่งส่วนสี่ ก็สามารถที่จะอยู่ได้ การแก้ไขจะต้องใช้เวลา ไม่ใช่ง่าย ๆ โดยบางคนก็ใจร้อนเพราะเดือดร้อน แต่ว่า ถ้าทำตั้งแต่บัดนี้ก็จะสามารถที่จะแก้ไขได้...”

“...การจะเป็นเสียได้นั้นไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่เรามีเศรษฐกิจแบบพอมีพอกิน แบบพอมีพอกินนั้น หมายความว่า อุ่มชูตัวเองได้ ให้มีพอมีพอกินกับตนเอง อันนี้ก็เคยบอกว่าการพอเพียงนี้ไม่ได้หมายความว่า ทุกครอบครัวจะต้องผลิตอาหารของตัวเองจะต้องทอผ้าใส่

เอง อย่างนั้นมันเกินไป แต่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอจะต้องมีความพอเพียงพอสมควร บางสิ่งบางอย่างที่ผลิตได้มากกว่าความต้องการก็ขายได้ แต่ขายในที่ไม่ห่างไกลเท่าไรไม่ต้องเสียค่าขนส่งมากนัก อย่างที่ท่านนักเศรษฐศาสตร์ต่าง ๆ ก็มาบอกว่าล้ำสมัย จริงอาจจะล้ำสมัย คนอื่นเขาต้องการมีเศรษฐกิจที่ต้องมีการแลกเปลี่ยน เรียกว่าเป็นเศรษฐกิจการค้า ไม่ใช่เศรษฐกิจความพอเพียง เลย์รูส์ก็ว่าไม่หุรหุรา แต่เมืองไทยเป็นประเทศที่มีบุญอยู่ว่าผลิตให้พอเพียงได้ อย่างเช่นข้าวที่ปลูก เคยสนับสนุนให้ปลูกข้าวให้พอเพียงกับตัวเองแต่ละครอบครัว เก็บเอาไว้ในยุ้งเล็ก ๆ แล้วถ้ามีพอมิขาย แต่คนอื่นกลับบอกว่าไม่สมควร โดยเฉพาะในทางภาคอีสาน เขาบอกว่าต้องปลูกข้าวหอมมะลิเพื่อจะขาย อันนี้ถูกต้อง ข้าวหอมมะลิขายได้ดี แต่เมื่อขายแล้วจะบริโภคเองต้องซื้อต้องซื้อจากใคร ทุกคนก็ปลูกข้าวหอมมะลิ ในภาคอีสานส่วนมาเขาชอบบริโภคข้าวเหนียว ซึ่งใครจะเป็นคนปลูกข้าวเหนียวเพราะประกาศโฆษณาว่าคนที่ปลูกข้าวเหนียวเป็นคน โง่ อันนี้เป็นสิ่งที่สำคัญเลย ได้สนับสนุน บอกว่าเขาปลูกข้าวบริโภค เขาจะชอบข้าวเหนียวก็ปลูกข้าวเหนียว เขาจะชอบข้าวอะไรก็ตาม ให้เขาปลูกข้าวอย่างนั้นและเก็บไว้ เพื่อที่จะบริโภคตลอดปี ถ้ามีที่ที่จะทำนาปรังหรือมีที่มากพอสำหรับปลูกข้าว ก็ปลูกข้าวหอมมะลิเพื่อที่จะขาย...”

(4) พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ 4 ธันวาคม

2541

“ปีที่แล้วพูดว่า เศรษฐกิจพอเพียง เพราะหาคำอื่นไม่ได้ และได้พูดอย่างหนึ่งว่า เศรษฐกิจพอเพียงนี้ ให้ปฏิบัติเพียงครั้งเดียว คือไม่ต้องทั้งหมด หรือแม้จะเศษหนึ่งส่วนสี่ก็พอ... ไม่ได้แปลว่าเศษหนึ่งส่วนสี่ของพื้นที่ แต่เศษหนึ่งส่วนสี่ของการกระทำ... หมายความว่าวิธีปฏิบัติ เศรษฐกิจพอเพียงนั้น ไม่ต้องทำทั้งหมด และขอเดิมว่าถ้าทำทั้งหมดก็จะทำไม่ได้ ถ้าครอบครัวหนึ่งหรือแม้หมู่บ้านหนึ่งทำเศรษฐกิจพอเพียงร้อยเปอร์เซ็นต์ก็จะเป็นการถอยหลังถึงสมัยหิน สมัยคนอยู่ในอุโมงค์หรือในถ้ำ ซึ่งไม่ต้องอาศัยหมู่บ้าน เพราะหมู่บ้านอื่นก็เป็นศัตรูทั้งนั้น ตีกัน ไม่ใช้ร่วมมือกัน จึงต้องทำเศรษฐกิจพอเพียง แต่ละคนต้องหาที่อยู่ ก็หาอุโมงค์หาถ้ำ ต้องหาอาหาร คือไปเคี้ยวผลไม้หรือใบไม้ตามที่มีหรือไปใช้อาหารที่ได้สร้างได้ประดิษฐ์เอง ไปล่าสัตว์. กลุ่มที่อยู่ในอุโมงค์ในถ้ำนั้นก็มีการพอเพียง 100 เปอร์เซ็นต์ ก็ปฏิบัติได้แต่ต่อมาเมื่อออกจากถ้ำ ในสมัยต่อมาที่สร้างบ้านเป็นที่อาศัย ก็เริ่มจะเป็นเศรษฐกิจพอเพียงเหลือประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์ เพราะว่ามีคนไปผ่านมา ซึ่งไม่ได้เป็นศัตรู เอาอะไร ๆ มาแลกเปลี่ยนกัน เช่น คนที่มาจาก ไกล ผ่านมามีหนังสัตว์ที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นเครื่องนุ่งห่ม ก็ซื้อด้วยการแลกเปลี่ยนด้วยอาหาร เช่น ปลาที่จับได้ในบึง อย่างนี้ก็ไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียงแล้ว เวลาก้าวล่วงมาอีก มาถึงปัจจุบันนี้ ถ้าคนที่อยู่ทั้งข้างนอกทั้งข้างในนี้ จะปฏิบัติเศรษฐกิจพอเพียง 100 เปอร์เซ็นต์ คงทำไม่ได้และถ้าสำรวจตัวเอง หรือเศรษฐกิจของตัวเอง ก็เข้าใจว่า จะเห็นได้ว่าไม่ได้ทำ เข้าใจว่าทำได้ไม่ถึง 25 เปอร์เซ็นต์ ไม่ได้ถึงเศษหนึ่งส่วนสี่ เพราะว่า

สิ่งที่ตนผลิตหรือทำ ส่วนใหญ่ก็เอาไปแลกกับของอื่นที่มีความจำเป็น ฉะนั้น จึงพูดว่าเศรษฐกิจพอเพียง ปฏิบัติเพียงเศษหนึ่งส่วนสี่ ก็ควรจะพอและทำได้ อันนี้เป็นข้อหนึ่ง ที่จะอธิบายคำพูดที่พูดมาเมื่อปีที่แล้วคำว่าพอเพียงมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง มีความหมายกว้างออกไปอีก ไม่ได้หมายถึงการมีพอสำหรับใช้เองเท่านั้น แต่มีความหมายว่าพอมีพอกิน พอมีพอกินนี้ ถ้าใครได้มาอยู่ที่นี้ ในศาลานี้เมื่อ เท่าไหร่ 20-24 ปี เมื่อปี 2517 ถึง 2541 นี้ก็ 24 ปี ไซ้ใหม่ วันนั้น ได้พูดว่า เราควรจะปฏิบัติให้พอมีพอกิน พอมีพอกินนี้ก็แปลว่าเศรษฐกิจพอเพียงนั่นเอง ถ้าแต่ละคนพอมีพอกิน ก็ใช้ได้ ยิ่งถ้าทั้งประเทศพอมีพอกินก็ยิ่งดี และประเทศไทยเวลานั้น ก็เริ่มจะไม่พอมีพอกิน บางคนก็มีมาก บางคนก็ไม่มีเลย สมัยก่อนนี้พอมีพอกินมาสมัยนี้จักจะไม่พอมีพอกิน จึงต้องมีนโยบายที่จะทำเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อที่จะให้ทุกคนมีพอเพียงได้ ให้พอเพียงนี้ก็หมายความว่า มีกินมีอยู่ ไม่ฟุ่มเฟือย ไม่หุรหุราก็ได้ แต่ว่าพอ แม้บางอย่างอาจจะดูฟุ่มเฟือย แต่ถ้าทำให้มีความสุข ถ้าทำได้ก็สมควรที่จะทำ สมควรที่จะปฏิบัติ อันนี้ก็ความหมายอีกอย่างของเศรษฐกิจหรือระบบพอเพียง เมื่อปีที่แล้วตอนที่พูดพอเพียง แปลในใจ แล้วก็ได้พูดออกมาด้วย ว่าจะแปลเป็น *Self-sufficiency* (พึ่งตนเอง) ถึงได้บอกว่าพอเพียงแก่ตนเอง แต่ความจริงเศรษฐกิจพอเพียงนี้กว้างขวางกว่า *Self-sufficiency* คือ *Self-sufficiency* นั้นหมายความว่า ผลิตอะไรที่มีพอที่จะใช้ ไม่ต้องไปขอซื้อคนอื่นอยู่ได้ด้วยตนเอง (พึ่งตนเอง)... แต่พอเพียงนี้มีความหมายกว้างขวางยิ่งกว่านี้อีก คือคำว่าพอก็เพียงพอ เพียงนี้ก็พอดังนั้นเอง คนเราถ้าพอในความต้องการ ก็มีความโลภน้อย เมื่อมีความโลภน้อย ก็เบียดเบียนคนอื่นน้อย ถ้ามีความคิดอันนี้ มีความคิดว่าทำอะไรต้องพอเพียง หมายความว่าพอประมาณ ไม่สุดโต่ง ไม่โลภอย่างมาก คนเราก็อยู่เป็นสุข พอเพียงนี้อาจจะมีมาก อาจจะมีของหุรหุราก็ได้ แต่ว่าต้องไม่ไปเบียดเบียนคนอื่น ต้องให้พอประมาณตามอัตภาพ พูดจาก็พอเพียง ทำอะไรก็พอเพียง ปฏิบัติตนก็พอเพียง... ถ้า (หากต้องการเบียดเบียน) อย่างนั้นก็เดือดร้อนกันแน่ เพราะว่าอึดอัด จะทำให้ทะเลาะกัน เมื่อมีการทะเลาะกัน ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย... จากการทะเลาะด้วยวาจาก็กลายเป็นการทะเลาะด้วยกาย ซึ่งในที่สุดก็นำมาสู่ความเสียหาย เสียหายแก่ผู้ที่เป็นตัวละครทั้งสองคน. ถ้าเป็นหมูก็เลยเป็นการตีกันอย่างรุนแรงได้ ซึ่งจะทำให้คนอื่นอีกมากเดือดร้อน... ฉะนั้น ความพอเพียงนี้ก็แปลว่า ความพอประมาณและความมีเหตุผล...”

(5) พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ 23 ธันวาคม

2542

“...เศรษฐกิจพอเพียง แปลว่า *Sufficiency Economy*... คำว่า *Sufficiency Economy* นี้ไม่มีในตำราเศรษฐกิจ จะมีได้อย่างไร เพราะว่าเป็นทฤษฎีใหม่... *Sufficiency Economy* นั้น ไม่มีในตำราเพราะหมายความว่า เรามีความคิดใหม่... และ โดยที่ท่านผู้เชี่ยวชาญสนใจ ก็

หมายความว่าเราก็สามารถที่จะไปปรับปรุง หรือไปใช้หลักการเพื่อที่จะให้เศรษฐกิจของประเทศ และของโลกพัฒนาดีขึ้น”

“...ขอให้ทุกคนมีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทยอยู่พอกินมีความสงบ และทำงานตั้งอธิฐาน ตั้งปณิธานในทางนี้ ที่จะให้เมืองไทยอยู่แบบพอกินไม่ใช่จะรุ่งเรืองอย่าง ยอด แต่มีความความพอยู่พอกิน มีความสงบเปรียบเทียบกับประเทศอื่น ๆ ถ้าเรารักษาความพอยู่พอกินนี้ได้ เราก็จะยอดยิ่งขาดได้... ฉะนั้นถ้าทุกท่านซึ่งถือว่าเป็นผู้มีความคิดและมีอิทธิพล มีพลัง ที่จะทำให้ผู้อื่น ซึ่งมีความคิดเหมือนกัน ช่วยกันรักษาส่วนรวมให้อยู่ดีกินดีพอสมควร ขออย่าพอกควร พอยู่พอกิน มีความสงบ ไม่ให้คนอื่นมาแย่งคุณสมบัตินี้จากเราไปได้ ก็จะเป็นของขวัญวันเกิดที่ ถาวรที่จะมีคุณค่าอยู่ตลอดเวลา”

“...ถ้าไม่มี เศรษฐกิจพอเพียง เวลาไฟดับ...จะพังหมด จะทำอะไร ที่ที่ ต้องใช้ไฟฟ้าก็ต้องแย่ไป... หากมีเศรษฐกิจพอเพียงแบบไม่เต็มที่ ถ้าเรามีเครื่องบินไฟ ก็ให้ปั่นไฟ หรือถ้าขึ้น โบราณกว่า มีดก็จุดเทียน คือ มีทางที่จะแก้ปัญหาเสมอ... ฉะนั้นเศรษฐกิจพอเพียง นี้ ก็มี เป็นขั้น ๆ แต่จะบอกว่า เศรษฐกิจพอเพียง นี้ ให้พอเพียงเฉพาะตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่เป็นสิ่งที่ทำ ไม่ได้ จะต้องมีการแลกเปลี่ยน ต้องมีการช่วยกัน...พอเพียงในทฤษฎีหลวงนี้ คือให้สามารถที่จะ ดำเนินงานได้”

(6) พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันที่ 4 ธันวาคม

2546

“ความสะดวกจะสามารถสร้างอะไร ได้มาก นี่คือเศรษฐกิจพอเพียง สำคัญ ว่าต้องรู้จักขั้นตอน ถ้าไม่ทำอะไรให้เร็วเกินไปไม่พอเพียง ถ้าไม่เร็ว เข้าไปก็ไม่พอเพียง ต้องให้ รู้จักก้าวหน้า โดยไม่ทำให้คนเดือดร้อน อันนี้เศรษฐกิจพอเพียงคงได้ศึกษามาแล้วเราพูดมาแล้ว 10 ปี ต้องปฏิบัติด้วยที่ประหลาดที่สุดเริ่มที่สระบุรี มลลชัชพัฒนา เริ่มต้น 15 ปีแล้ว ก่อนถึงอายุ 60 ไปสร้างแล้ว ก่อนมีมูลนิธิชัชพัฒนาด้วยซ้ำ ไม่ใช่เงินงบประมาณ ใช้เงินในศาลาคูสิดาลัย มีเพื่อนฝูง ถวายเอาใหม่ไปซื้อที่ 1,000-2,000 บาท ไปจัดการที่ตรงนั้น 15 ไร่ เศรษฐกิจพอเพียงเริ่มตรงนั้น จนกระทั่งไปทั่วประเทศ จนรัฐบาลสนใจ ไม่ใช่รัฐบาลเป็นพวกที่นักเศรษฐกิจเก่งๆ สนใจเดี๋ยวนี้ไม่ ต้องโฆษณาแล้ว นักเศรษฐกิจที่มีความรู้เขาเข้าใจ เมื่อเข้าใจแล้วก็สบายใจ มาถวายพระพรก็สบายใจ อันนี้ที่พูดที่ทำอะไร เข้าใจเป็นพรที่ดีที่สุดก็พอใจเรื่องอื่น ที่ไม่ใช่เรื่องข้าว เรื่องปกครองทั้งหลาย ด้านวิชาการมันก็มีพอเพียงเหมือนกัน พูดถึงรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ก็มีรัฐศาสตร์พอเพียง เหมือนกัน ไม่งั้นจะทำให้ละเทะ ไปหมด ที่พูดนี้ตะล่อมให้เข้าใจว่า ให้พอเพียง ไม่ใช่เศรษฐกิจเป็น ความคิด ให้สามารถทำอะไรอยู่ได้ แม้แต่กองทัพ ซึ่งกองทัพทำอะไรเยอะแยะช่วยหลายอย่าง ทำได้ อย่างทหารเรือ เรือ ค.91 เศรษฐกิจพอเพียงเดี๋ยวนี้ ค.91 ฟังแล้วรับราชการมาพอสมควร ต้องพูด

เพราะว่านายกฯ มาพูดเมื่อวานนี้ ที่สนามหลวงแล้วถือธง ชนะๆ ไซโย นี่แหละ ทราบคือนายกฯ ไม่ค่อยชอบให้เดือน ใครเดือนเรามาขึ้นเครื่องแต่จะเล่าให้ฟัง เดือนนี้ สมเด็จพระบรมราชชนนี แม่เราอายุ 40-50 แล้ว ท่านชมเก่ง ทำนี้แม่ชอบ แต่ท่านต้องต่อว่า อย่าลืมหัด ท่านว่าอย่างนั้นทุกครั้ง ท่านพูดว่าอย่าลน ท่านใช้คำว่าปอดลน ขาดต้องอยู่ติดดิน กับดิน ชื่อลูกภูมิพล ต้องเหยียบดิน ไข่การลนไม่เหยียบดินใช้ไม่ได้ ภูมิพลเหยียบดิน ถึงเดินไปบนภูเขาที่เดินบนดิน เหาะเสลิกอปเตอร์ลงมาก็มาเดินบนดิน ท่านเตือนเสมอว่าห้ามไม่ให้ลน จนอายุเกือบ 60 ถึงหยุด ท่านไม่เดือนแล้ว ท่านว่าแม่ชอบถ้าทำอะไรดีให้รู้ว่าดี อย่าไปเหิม ต้องระวัง"

จากพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นับตั้งแต่ปี 2517 เป็นต้นมา จะพบว่า พระองค์ท่านได้ทรงเน้นย้ำแนวทางการพัฒนาประเทศหรือการบริหารจัดการที่อยู่บนพื้นฐานของการพึ่งตนเอง ความพอมีพอกิน พอมีพอใช้ การรู้จักความพอประมาณ การคำนึงถึงความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว และทรงเตือนสติประชาชนคนไทยไม่ให้ประมาท ตระหนักถึงการพัฒนาตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ตลอดจนมีคุณธรรม เป็นกรอบในการดำรงชีวิต ทั้งหมดนี้เป็นที่รู้กันภายใต้ชื่อว่า เศรษฐกิจพอเพียง

2) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงยังได้ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติหลายฉบับ แต่ได้ปรากฏอย่างชัดเจนในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9-10 ในที่นี้ เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจผู้ศึกษาได้นำมาเปรียบเทียบกับในตารางที่ 2.3 เพื่อให้สามารถเข้าใจใน แนวคิด หลักการ ลักษณะของแผน และแนวทางการพัฒนา ได้ชัดเจนขึ้น ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.3 การเปรียบเทียบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9-10 เฉพาะเรื่อง
แนวคิด หลักการ และลักษณะของแผน รวมทั้งแนวทางพัฒนา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)	แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)
<p>1) มุ่งเน้นการพัฒนาสู่สังคมที่เข้มแข็งและมีคุณภาพ โดยยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้การพัฒนามีความสมดุล มีคุณภาพ และยั่งยืนสามารถรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นตลอดจนคุณค่าของสังคมไทยไว้ได้ ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป</p> <p>2) กำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนาประเทศ ภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ไว้ดังนี้</p> <p>(1) พื้นฟูเศรษฐกิจให้มีเสถียรภาพและมีภูมิคุ้มกัน</p> <p>(2) วางรากฐานการพัฒนาประเทศให้เข้มแข็ง ยั่งยืนสามารถพึ่งตนเองได้อย่างรู้เท่าทันโลก</p> <p>(3) ให้เกิดการบริหารจัดการที่ดีในสังคมไทยทุกระดับ</p> <p>(4) แก้ไขปัญหาความยากจนและเพิ่มศักยภาพและโอกาสของคนไทยในการพึ่งพาตนเองกำหนด</p>	<p>1) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 มุ่งสู่ “สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” ภายใต้แนวปฏิบัติของ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”</p> <p>2) มุ่งสร้าง “ความสมดุลและภูมิคุ้มกัน” ให้เกิดขึ้นกับคน สังคม ระบบเศรษฐกิจ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยการรักษาสมดุลระหว่างความพอเพียงและการแข่งขันบนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมในทุกระดับ โดยมีจุดมุ่งหมายของการพัฒนาไปสู่ สังคมที่มีความสุขอย่างยั่งยืน (green society)</p> <p>3) ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา”</p> <p>4) นำ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ในการบริหารจัดการ และในการพัฒนาประเทศต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 9 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 มีแผนเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถหน่วยงานของรัฐที่จะไปสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันโดยใช้กลไกในการขับเคลื่อนด้วยหลัก 3 หลักของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ได้แก่ (1) ความรู้ (2) คุณธรรม ความซื่อสัตย์ สุจริต และ (3) ความ پاکเพียร</p>

จากตารางเปรียบเทียบแนวคิด หลักการ ลักษณะของแผน และแนวทางการพัฒนาของ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 และฉบับที่ 10 พบว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ได้นำแนวคิดสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงมาบรรจุไว้กล่าวคือ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ได้เริ่มนำ การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงมาบรรจุไว้อย่างเป็นทางการและเป็นรูปธรรมและชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เริ่มกล่าวถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงทางการค้า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จากวิกฤตเศรษฐกิจ ความอ่อนแอของ โครงสร้างเศรษฐกิจไทย การยึดถือการ ไปสู่จุดสมดุลตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง พร้อมกับเน้นความรู้ และจริยธรรมด้วย สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ยังคงยึดถือการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงต่อไป แต่มี ส่วนที่แตกต่างจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 คือ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ไม่มีการกำหนดเป้าหมายในเชิงปริมาณ ใ้ได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ใน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ก็ได้มีแผนรองรับและมีเป้าหมายของการชี้วัด ที่ชัดเจน จะเห็นได้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9-10 ดังกล่าวได้แตกต่างจาก แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่าน ๆ มาโดยได้ให้ ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของ ประชาชนมากขึ้น ในการกำหนดทิศทางของประเทศ รวมถึงตลอดถึงการนำการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ด้วย โดยเฉพาะ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 ได้ถูกปรับให้เน้นความสำคัญด้านสังคม รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมภายใน กรอบแนวคิดของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหรือการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคมที่นับวันจะเจริญเพียงด้านวัตถุอย่างเดียว แต่ด้านจิตใจยังขาดการขัด กลาง จนทำให้เกิดปัญหาสังคมที่นับวันจะส่งสมมากขึ้นจนกลายเป็นปัญหาเรื้อรังและยากต่อการ รักษาเยียวยา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นแผนการพัฒนาประเทศและ ชุมชนที่นำไปสู่ความยั่งยืนและความเข้มแข็งทางสังคมด้วยหลักการสำคัญ คือ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกัน ภายใต้การสร้างความรู้คู่คุณธรรมและความเพียรพยายาม อันจะ นำไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองอย่างมีความสมดุล มั่นคง และยั่งยืนในที่สุด

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 63-71) ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหาร จัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาหลักการ สำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชนจากพระบรมราโชวาทและ พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รวมทั้งจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทำให้ประมวลและสรุปสาระสำคัญเป็น “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทาง

เศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” ได้แก่ (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง ความพอประมาณ หมายถึง การที่ประชาชนและชุมชนเน้นการผลิตและบริโภคโดยยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง และความพอดี ในเวลาเดียวกัน ก็ก้าวให้ทันโลกในยุคโลกาภิวัตน์ด้วย ตัวอย่างความพอประมาณในระดับบุคคล เช่น เน้นการผลิต การบริโภค และการดำรงชีวิตอย่างไม่เดือดร้อน มีความเป็นอยู่อย่างประมาณตน ตามฐานะ ตามอัตภาพ และไม่หลงไหลไปตามกระแสของวัตถุนิยม มีอิสรภาพ เสรีภาพ ไม่พันธนาการอยู่กับสิ่งใด สำหรับความพอประมาณในระดับชุมชน เช่น เน้นเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้าที่ส่งเสริมให้ชุมชนและเครือข่ายสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ๆ ในประเทศ เช่น บริษัทขนาดใหญ่ ธนาคาร สถาบันวิจัย เป็นต้น อันจะเป็นประโยชน์ในการสืบทอดภูมิปัญญาของชุมชน เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ เทคโนโลยี ประสพการณ์ การแบ่งปัน และการช่วยเหลือกัน

หากพิจารณาความพอประมาณ โดยแบ่งเป็น 6 ด้าน คือ ด้านจิตใจ สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จะเห็นได้ว่า

- 1) ความพอประมาณด้านจิตใจ เน้นที่จิตใจให้ประชาชนในชุมชนรู้จักพอ รู้จักประมาณ และพอใจในสิ่งที่มีอยู่ ไม่โลภ ไม่เบียดเบียน ยึดมั่นในทางสายกลาง
- 2) ความพอประมาณด้านสังคม มุ่งให้เกิดสังคมที่มีความสงบสุข ประชาชนมีเมตตาเอื้ออาทรช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สามัคคีร่วมมือกันเพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกัน โดยปราศจากการเบียดเบียนและเอารัดเอาเปรียบกันในชุมชน
- 3) ความพอประมาณด้านวัฒนธรรม สนับสนุนให้เกิดวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตที่ประหยัด อุดม มีชีวิตที่เรียบง่าย ไม่ฟุ้งเฟ้อ ฟุ่มเฟือย ไม่ตกเป็นทาสของอบายมุข วัตถุนิยม และบริโภคนิยม
- 4) ความพอประมาณด้านเศรษฐกิจ สนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนมีความขยันหมั่นเพียรในการประกอบสัมมาอาชีพ พึ่งตนเองได้ พ้นจากความยากจน มีรายได้เพิ่มพูนขึ้น และพ้นจากการเป็นหนี้สิน
- 5) ความพอประมาณด้านเทคโนโลยี หมายถึง ใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับสภาพของตนเอง และชุมชน
- 6) ความพอประมาณด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การไม่เบียดเบียนธรรมชาติจนเกินไป การอยู่ร่วมกับธรรมชาติ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างพอดี ใช้

อย่างคุ้มค่า ให้เกิดประโยชน์สูงสุด พร้อมกับการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วย

ประการที่สอง ความมีเหตุผล หมายถึง การที่ประชาชนและชุมชนตัดสินใจและลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้นจะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุมีผล โดยพิจารณาจากเหตุ ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง และคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ

ประการที่สาม การมีภูมิคุ้มกัน หมายถึง การที่ประชาชนและชุมชนมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรในการเตรียมความพร้อม รู้เท่าทันต่อผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว มีความเข้มแข็ง มั่นคง และยั่งยืน

ประการที่สี่ การพึ่งตนเอง หมายถึง ประชาชนและชุมชนสนับสนุนระบบเศรษฐกิจของชุมชนที่อยู่ได้ด้วยตนเองไม่ต้องพึ่งพาพึ่งคนอื่นหรือชุมชนอื่นจนเกินความจำเป็น โดยเน้นความสามารถของประชาชนและชุมชนในการผลิตสินค้าและบริการทุกชนิดเพื่อเลี้ยงประชาชนหรือชุมชนนั้น ๆ ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ ตัวอย่างการพึ่งตนเองในระดับบุคคล เช่น ประชาชนในชุมชนมีการพึ่งตนเอง มีจิตสำนึกที่ดีเพื่อตนเอง ชุมชนและประเทศชาติโดยรวม มีจิตใจเอื้ออาทร ประณีประนอม และเห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง สำหรับการพึ่งตนเองในระดับชุมชน เช่น แต่ละชุมชนช่วยเหลือเกื้อกูลกันเชื่อมโยงกัน เป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรง เป็นอิสระ มีเกียรติและมีความภาคภูมิใจว่ายืนได้ด้วยขาของตนเอง หากจัดแบ่งเป็นการพึ่งตนเองในด้านต่าง ๆ จะได้ดังนี้

1) ด้านจิตใจ ทำคนให้เป็นที่พึ่งตนเอง มีจิตสำนึกที่ดี สร้างสรรค์ให้ตนเองและชาติโดยรวม มีจิตใจเอื้ออาทร ประณีประนอม เห็นประโยชน์ของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

2) ด้านสังคม แต่ละชุมชนต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรง และเป็นอิสระ

3) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ประชาชนในชุมชนใช้และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชนอย่างฉลาด และหาหนทางเพิ่มมูลค่าโดยยึดหลักการของความยั่งยืน

4) ด้านเทคโนโลยี เลือกใช้เทคโนโลยีเฉพาะที่สอดคล้องกับพื้นฐานของภูมิปัญญาชาวบ้าน ความต้องการ และสภาพแวดล้อมของชุมชน รวมทั้งควรพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของชุมชนเอง

5) ด้านเศรษฐกิจ สนับสนุนระบบเศรษฐกิจของทุกชุมชนให้ยึดถือหลักการ “คนเป็นที่พึ่งแห่งตน” โดยมุ่งเน้นการผลิตพืชผลให้เพียงพอกับความต้องการบริโภคในครัวเรือนเป็นอันดับ

แรก เมื่อเหลือพอจากการบริโภคแล้ว จึงคำนึงถึงการผลิตเพื่อการค้าเป็นอันดับรองลงมา ผลผลิตส่วนเกินที่ออกสู่ตลาดก็จะเป็นกำไรของประชาชนหรือชุมชน ในสภาพการณ์เช่นนี้ประชาชนหรือแต่ละชุมชนจะกลายสถานะเป็นผู้กำหนดหรือเป็นผู้กระทำต่อตลาดแทนที่ตลาดจะเป็นตัวกระทำหรือเป็นตัวกำหนดดังที่เคยเป็นอยู่ ทั้งนี้ จะต้องมีการประหยัด ลดค่าใช้จ่ายหรือลดรายจ่าย ยึดหลักพออยู่ พอกิน พอใช้ และสร้างสิ่งอุปโภคบริโภคในพื้นที่หรือชุมชนของตนเอง เช่น ข้าว น้ำ ปลา ไข่ ไม้ผล และพืชผัก ด้วย

ประการที่ห้า การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน หมายถึง การเสริมสร้างคุณภาพของคนหรือประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ ด้านวัตถุครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้คนมีความรู้ มีวิชาการ มีความรอบรู้ มีความรอบคอบ และมีความระมัดระวัง ส่วนด้านจิตใจ ครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้คนมีคุณธรรม คือ คิดและทำคุณงามความดีเป็นประจำเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม รวมทั้งส่งเสริมให้ละความชั่วและทำความดี ไม่เบียดเบียนมีความรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความเพียร มีความอดทน มีความรอบคอบ มีความประหยัด มีความเมตตา มีความเอื้ออาทร และมีความสามัคคี เพื่อร่วมแรงร่วมใจกันประกอบอาชีพต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จ ประโยชน์ที่เกิดขึ้นจึงมิได้หมายถึงรายได้แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่ยังรวมถึงประโยชน์ในด้านอื่น ๆ ด้วย เช่น การสร้างความมั่นคงให้กับสถาบันครอบครัว สถาบันชุมชน ความสามารถในการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของชุมชนบนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของชุมชนไทยให้คงอยู่ตลอดไป ตัวอย่างการเสริมสร้างคุณภาพคนที่เน้นด้านจิตใจโดยการละความชั่วและทำความดี เช่น การปฏิบัติตนในแนวทางที่ละความชั่วและทำความดี พยายามลดละความชั่วที่ตัวเอง ไม่ก่อความชั่วให้เป็นเครื่องทำลายตัวเองและทำลายผู้อื่น ในเวลาเดียวกัน ควรพยายามสร้างความดีให้แก่ตัวเองอยู่เสมอ และตัวอย่างการไม่เบียดเบียน เช่น ละเลิกการแก่งแย่งและเบียดบังผลประโยชน์รวมทั้งการแข่งขันกันในทางการค้าขายและประกอบอาชีพแบบต่อสู้กันอย่างรุนแรง โดยประชาชนและชุมชนควรประกอบอาชีพความเป็นธรรมทั้งในเจตนาและการกระทำ

ประการที่หก การรวมกลุ่ม หมายถึง การที่ประชาชนและชุมชนให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่ม โดยประชาชนหรือองค์กรในชุมชนจะทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ให้หลากหลาย ครอบคลุมทั้งการเกษตรแบบผสมผสาน หัตถกรรม การแปรรูปอาหาร การทำธุรกิจค้าขาย และการท่องเที่ยวระดับชุมชน เมื่อประชาชนหรือองค์กรในชุมชนได้รับการพัฒนาให้เข้มแข็ง และมีเครือข่ายที่กว้างขวางมากขึ้นแล้ว ประชาชนในชุมชนก็จะได้รับการดูแลให้มีรายได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งได้รับการแก้ไขปัญหามาในทางที่ดีขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศก็

จะสามารถเติบโตไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายความว่า เศรษฐกิจสามารถขยายตัวไปพร้อม ๆ กับสถานการณ์ด้านการกระจายรายได้ที่ดีขึ้นด้วย

ประการที่เจ็ด การสร้างเครือข่าย หมายถึง ประชาชนและชุมชนร่วมมือกันสร้างเครือข่ายอย่างเป็นระบบที่เชื่อมโยงกันและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อชุมชน เช่น ในการสืบทอดภูมิปัญญา แลกเปลี่ยนความรู้ การบริหารจัดการ เทคโนโลยี และบทเรียนจากการพัฒนา ทำให้เกิดเครือข่ายชุมชนที่ยึดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งเชื่อมโยงกันด้วยหลักไม่เบียดเบียน แบ่งปัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ในที่สุด

ประการที่แปด ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง การสนับสนุนให้ประชาชนและชุมชนยึดถือการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม มีสมดุลระหว่างกระแสการแข่งขันจากโลกาภิวัตน์ และกระแสท้องถิ่นนิยม มีความหลากหลายในโครงสร้างการผลิต มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดำรงมา

สรุป จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่มีส่วนสำคัญต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ผู้ศึกษาเห็นว่า เป็นกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงที่เข้าใจง่าย ชัดเจน ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และประชาชนสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างบังเกิดผล ผู้ศึกษาจึงนำ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” ประกอบด้วย (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน มาใช้เป็นกรอบแนวคิดสำคัญในการศึกษาครั้งนี้

4. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง

เศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

หัวข้อนี้ ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็น 2 หัวข้อย่อย หัวข้อแรกเป็นแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนหัวข้อที่สองเป็นแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

4.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

ลำพอง นามพันธ์ (2550) ในแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช 3 ปี (พ.ศ. 2551-2553) กล่าวไว้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ได้จัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช 3 ปี (พ.ศ. 2551-2553) ขึ้น โดยคณะกรรมการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ร่วมกับ คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ผู้นำชุมชน ประชาคมตำบลพิมลราช และประชาชนในพื้นที่ ร่วมกันนำเสนอข้อมูลภายในแผน โดยเป็นการแปลงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาคำบลไปสู่การปฏิบัติ และมีหลักคิดว่าภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาหนึ่ง ๆ จะมีแนวทางการพัฒนาได้มากกว่าหนึ่งแนวทาง และภายใต้แนวทางการพัฒนาหนึ่ง จะมีโครงการ/กิจกรรมได้มากกว่าหนึ่งโครงการ/กิจกรรมที่จะต้องนำมาดำเนินการเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ที่ต้องการในแต่ละยุทธศาสตร์การพัฒนา ซึ่งจะมีผลต่อ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย จุดมุ่งหมาย และบรรลุตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ อันจะส่งผลให้การพัฒนายั่งยืนและเป็นยุทธศาสตร์ที่อยู่ภายใต้ยุทธศาสตร์ของจังหวัดนนทบุรี ที่ต้องการพัฒนาภาพรวมของจังหวัดนนทบุรี แผนพัฒนา 3 ปี ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชฉบับนี้ จะเป็นกรอบแผนงานที่จะสามารถให้ทุกส่วนงานดำเนินการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของวิสัยทัศน์การพัฒนาของตำบลพิมลราช ที่ว่า พิมลราชเมืองใหม่ที่น่าอยู่จะต้องเป็น “ตำบลแห่งการมีส่วนร่วม เป็นศูนย์รวมแหล่งที่อยู่อาศัย ส่งเสริมการศึกษา สุขภาพอนามัย ร่วมใจรักษาสีสิ่งแวดล้อม”

จากปัจจัยและสภาพข้อเท็จจริงในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการพัฒนาที่ดำเนินการอยู่ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควรจะเป็น ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการจากราชการ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น รวมทั้ง หน่วยงานองค์กรจากภาคเอกชน เนื่องจากปัจจัยทางสภาพพื้นที่ที่กล่าวมาข้างต้น บางอย่างบางเรื่อง ในอีกด้านหนึ่งได้ก่อให้เกิดปัญหาตามมาตามมาเป็นเหตุให้การใช้งบประมาณ และเวลาส่วนใหญ่ต้องตามแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งพอจะสรุปปัญหาสำคัญ ๆ ที่จะต้องแก้ไข 5 ประการ ดังนี้

- 1) ปัญหาสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ เช่น ถนน ไฟฟ้า ประปา การสงเคราะห์คนชรา ผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ผู้สูงอายุ ฯลฯ
- 2) ปัญหาทางด้านสังคม การศึกษา ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม เช่น ปัญหาเสพติด ปัญหาระเบียบของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การรวมกลุ่ม และพัฒนาความรู้ให้กับเยาวชน การศึกษา แหล่งเรียนรู้ วัฒนธรรมประเพณี ฯลฯ
- 3) ปัญหาทางด้านสาธารณสุข สิ่งแวดล้อม เช่น ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล ดิน น้ำ อากาศปนเปื้อนไปด้วยสารเคมีที่เป็นอันตราย การเลี้ยงสัตว์และสัตว์เลี้ยงที่ถูกทอดทิ้ง การป้องกันโรคติดต่อ ขาดสวนสาธารณะที่ดี การส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ การบุกรุกที่สาธารณะ ฯลฯ

4) ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ เช่น การขาดการส่งเสริมการพัฒนาอาชีพ การเพิ่มรายได้ให้เป็นระบบอย่างจริงจัง ขาดความรู้ความเข้าใจในการแก้ไขปัญหาความยากจนอย่างแท้จริง ฯลฯ

5) ปัญหาการเมืองการบริหาร เช่น การประสานงานกับหน่วยงานราชการ องค์กรเอกชน การส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรในระดับตัวแทนหรือแกนนำของชุมชน หัวหน้าครอบครัว ผู้บริหารสมาชิก พนักงานเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล กลุ่มเยาวชน ฯลฯ

บัญญัติ พุ่มพันธ์ (2548: 45-46) ในปี พ.ศ. 2548 ในหนังสือ เรื่อง “อบต. ของเรา: ท้องถิ่นของเรา” การบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลตามหลักธรรมาภิบาล องค์การบริหารส่วนตำบลที่ดีจะต้องมีการบริหารงานให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล 6 ประการ คือ (1) หลักนิติธรรม (2) หลักคุณธรรม (3) หลักความโปร่งใส (4) หลักการมีส่วนร่วม (5) หลักความคุ้มค่า (6) หลักความรับผิดชอบ

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2548: 26) ในปี พ.ศ. 2548 ในหนังสือ เรื่อง “ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม” ได้สรุปว่า ระบบประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ซึ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงทัศนะและมีส่วนในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนเอง นอกจากจะช่วยให้การตัดสินใจของผู้เสนอ โครงการหรือรัฐมีความรอบคอบและสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังเป็นการควบคุมการบริหารงานของรัฐให้มีความโปร่งใส (transparency) ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชน (responsiveness) และมีความรับผิดชอบหรือสามารถตอบคำถามของประชาชนได้ (accountability) อีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการส่งเสริมประชาธิปไตยให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

อุตร ตันติสมุทร (2548: 6) ในปี พ.ศ. 2548 ในหนังสือ เรื่อง “อบต. ของเรา: ท้องถิ่นของเรา” กล่าวไว้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ดูแลทุกข์สุขของราษฎรที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลของตน โดยนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ทำ 31 อย่าง แต่ในขั้นต้นนี้เราขอ 8 อย่างก่อน คือ ในทุกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องมี (1) น้ำไหล (2) ไฟสว่าง (3) ทางดี (4) สิ่งแวดล้อมดี (5) ศึกษาดี (6) อนาภัยดี (7) อาชีพดี และ (8) วัฒนธรรมดี

ปีเตอร์ เอ็ม. เซ็งกี (Peter M. Senge) (อ้างใน จำเรียง วัชวัฒน์และเบญจมาศ อัมพันธ์ 2540: 13) เรื่อง “วินัย 5 ประการ พื้นฐานแห่งองค์กรเรียนรู้” อธิบายว่า การพัฒนาองค์กรแห่งการเรียนรู้ ควรทำเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปัจเจกบุคคล และระดับองค์กร โดยยึดถือแนวคิดในการสร้างวินัยทั้ง 5 ประการ เป็นพื้นฐานสำคัญให้เกิดขึ้นกับองค์กรและที่สำคัญที่สุดคือ ต้องทำอย่างเป็นระบบ (Systems Thinking)

4.2 แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

แนวทางการพัฒนาเครือข่ายเศรษฐกิจชุมชน

อภิชัย พันธเสน (2550: 177-178) ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “สังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง” สรุปการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงด้วยกระบวนการท้องถิ่นอภิวัฒน์ (Localization) ว่า ปัจจุบันมีแนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสถาบันระดับท้องถิ่น ซึ่งหมายความว่า ถ้ามีทางเลือกก็ควรเลือกทุกอย่างที่เป็นของท้องถิ่น ชื่อของท้องถิ่น นายของท้องถิ่น ใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ลงทุนในท้องถิ่น ในภาคปฏิบัติมีแนวคิดว่าการตัดสินใจทุกอย่างควรจะกระทำกันที่ระดับล่างสุดของโครงสร้างอำนาจ ควรสนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจสู่ฐานล่าง การตัดสินใจทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อมควรจะกระทำกันในพื้นที่ที่ประชาชนอาศัยอยู่ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรง การผลิต การซื้อขาย การบริโภค การใช้ทรัพยากรเกิดขึ้นในท้องถิ่น กระทำในท้องถิ่นภายใต้กฎระเบียบที่ท้องถิ่นสร้างกันขึ้นมาเอง โดยที่กิจกรรมท้องถิ่นเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกับระบบระดับภูมิภาคและระดับชาติ เช่น ตลาดท้องถิ่นต้องเป็นแกนนำโดยมีตลาดระดับภาคให้การสนับสนุน เทคโนโลยีควรจะเป็นเทคโนโลยีที่เหมาะสม ซึ่งควบคุมโดยท้องถิ่นและให้ประโยชน์แก่ท้องถิ่นโดยตรง

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาปัญหาและแนวทางพัฒนาจากยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) สรุปได้ ดังนี้

1) ปัญหาด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาที่ผ่านมา มีการกระจายอำนาจให้ชุมชนและท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนามีมากขึ้น โดยส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้เพื่อจัดทำแผนชุมชน ส่งเสริมกระบวนการประชาคมในการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและแผนพัฒนาอำเภอทุกชั้นตอนรวมทั้งมีส่วนร่วมตรวจสอบติดตามการดำเนินงานควบคู่กับการพัฒนาศักยภาพของผู้นำชุมชน มีวิสาหกิจ สำหรับประชาชนผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมการสร้างงานสร้างอาชีพให้แก่ชุมชน อันเป็นความก้าวหน้าของการเตรียมความพร้อมแก่ท้องถิ่นและชุมชนรองรับการกระจายอำนาจการบริหารจัดการ ไปสู่ท้องถิ่นซึ่งจักต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง วิฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นสะท้อนถึงความไม่สมดุลของกระบวนการพัฒนาประเทศ ประกอบกับการที่ประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว ขณะที่กระแสโลกาภิวัตน์ได้นำพาระบบเศรษฐกิจยุคใหม่และการสื่อสารไร้พรมแดนเข้ามา ความรวดเร็วของการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ภาวะความเป็นเมืองมากขึ้น และพฤติกรรมกรบริโภคเลียนแบบโลกตะวันตก ส่วน

ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชนทั้งสิ้น ปัจจัยดังกล่าวจะเป็นภัยคุกคามหากชุมชนขาดความรอบรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ขณะเดียวกันอาจเป็นโอกาสในการพัฒนาของชุมชนได้เช่นกัน หากชุมชนสามารถปรับตัวและใช้ประโยชน์จากบริบทการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสม

สำหรับแนวทางพัฒนาด้านเศรษฐกิจ เพื่อเสริมสร้างให้สังคมไทยอยู่เย็นเป็นสุข ด้วยวิถีปฏิบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงชุมชนที่เข้มแข็ง จึงเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาชุมชน โดยที่ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาจะช่วยสนับสนุนส่งเสริมให้ชุมชนสามารถจัดกิจกรรมที่เป็นองค์รวม มีกระบวนการเรียนรู้และการจัดการความรู้ร่วมกันของคนในชุมชนด้วยทุนทางทรัพยากรและศักยภาพของชุมชน มีการผลิตเพื่อเลี้ยงตัวเองอย่างพอเพียงพึ่งพาตนเองได้ มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันทั้งภายในและภายนอกชุมชนบนพื้นฐานการเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรม นำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เกิดความสามัคคี มีการอนุรักษ์ พัฒนาและใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพที่มีอยู่ได้อย่างเหมาะสมยั่งยืน นำไปสู่สภาวะดินค้ำน้ำชุ่ม ป่าไม้ พืชพรรณ สัตว์ป่าอุดมสมบูรณ์ และสิ่งแวดล้อมน่าอยู่ปลอดภัย อยู่ร่วมกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างสันติและเกื้อกูลเกิดความสงบสุขร่มเย็น สามารถแก้ปัญหาความยากจนอย่างมีบูรณาการ มีภูมิคุ้มกันสามารถต้านรับและใช้ประโยชน์จากกระแสการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อย่างรู้เท่าทัน และมีบทบาทที่เข้มแข็งในการพัฒนาประเทศ

2) ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรม คนไทยต้องเผชิญกับความเสี่ยงในด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แม้อัตราการเสียชีวิตมีแนวโน้มลดลงแต่พัฒนาการของยาเสพติดและการค้าในรูปแบบใหม่เป็นสิ่งที่ต้องเตรียมรับมือ อาทิ เช่น ทางอินเทอร์เน็ต ไปรษณีย์ ขณะเดียวกันการก่ออาชญากรรมยังมีแนวโน้มสูงขึ้น สัดส่วนคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน เพิ่มมากขึ้น คดีชีวิตร่างกายและเพศ เพิ่มขึ้นและเด็กมีแนวโน้มกระทำความผิดมากขึ้น

คนไทยกำลังประสบปัญหาวิกฤตค่านิยม จริยธรรม และพฤติกรรม เชื่อมโยงถึงการดำเนินชีวิต ความประพฤติ ความคิด ทักษะคิดและคุณธรรมของคนในสังคม เป็นผลกระทบจากการเคลื่อนไหลของวัฒนธรรมต่างชาติที่เข้าสู่ประเทศไทยผ่านสื่อและเทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อสร้างสรรค์ยังมีน้อย สื่อที่เป็นภัยและผิดกฎหมายมีการเผยแพร่มากขึ้นแม้มีมาตรการปราบปรามอย่างเข้มงวด เว็บไซต์ทางเพศเพิ่มขึ้น 3 เท่าตัว ขณะที่คนไทยโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนยังไม่สามารถคัดกรองและเลือกรับวัฒนธรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ประกอบกับสถาบันทางสังคม

อาทิ สถาบันครอบครัว สถาบันศาสนาและสถาบันการศึกษามีบทบาทน้อยลงในการปลูกฝัง คุณธรรมจริยธรรม และพัฒนาศักยภาพคนไทย โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน ครอบครัว มีความ เปรียบบาง อัตราการหย่าร้างสูงขึ้นจาก 4.4 คู่ต่อพันครัวเรือนในปี 2544 เป็น 5 คู่ต่อพันครัวเรือนใน ปี 2548 สถาบันการศึกษา ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณธรรมของผู้เรียน ไม่มากเท่าที่ควร สถาบันศาสนา ยังใช้ประโยชน์จากศาสนสถานและบุคลากรทางศาสนาซึ่งมีอยู่มากมายไม่เต็มที่ และขาดความสอดคล้องกับภาวะปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยมีวัฒนธรรมไทยที่มีความ หลากหลายโดดเด่น และระบบความสัมพันธ์ที่เป็นวัฒนธรรมและเป็นรากฐานในการสร้างความ เข้มแข็งให้สังคมไทย และเป็นค้ำยันนिरภัยทางสังคม รวมทั้งมีภูมิปัญญาไทยที่มีการสั่งสม สืบทอด และรักษาไว้อย่างรู้คุณค่า มีปราชญ์และผู้รู้ที่กระจายอยู่ทั่วประเทศกว่า 1.7 ล้านคนหากยังมีการ ถ่ายทอด สืบค้น ถอดความรู้ รวบรวม พัฒนาและนำไปใช้ประโยชน์อย่างเป็นระบบน้อย

สำหรับแนวทางพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพ คนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ จึงมุ่งพัฒนาคนและสังคมไทยครอบคลุม 3 เรื่องหลัก คือ การพัฒนาคนไทยให้มีคุณธรรมนำความรู้ โดยพัฒนาจิตใจควบคู่กับการพัฒนาการ เรียนรู้ของคนทุกกลุ่มทุกวัยตลอดชีวิตตั้งแต่วัยเด็กให้มีความรู้พื้นฐานเข้มแข็ง มีทักษะชีวิต พัฒนา สมรรถนะ ทักษะของกำลังแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการ พร้อมก้าวสู่โลกของการทำงาน และการแข่งขันอย่างมีคุณภาพ สร้างและพัฒนากำลังคนที่เป็นเลิศโดยเฉพาะในการสร้างสรรค์ นวัตกรรมและองค์ความรู้ ส่งเสริมให้คนไทยเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต จัดการองค์ ความรู้ทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นและองค์ความรู้สมัยใหม่ตั้งแต่ระดับชุมชนถึงประเทศ สามารถนำไปใช้ ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การเสริมสร้างสุขภาพของคนไทยให้มีสุขภาพแข็งแรงทั้งกายและใจ เน้นการพัฒนาาระบบสุขภาพอย่างครบวงจร มุ่งการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน การฟื้นฟูสภาพร่างกาย และจิตใจ เสริมสร้างคนไทยให้มีความมั่นคงทางอาหารและการบริโภคอาหารที่ปลอดภัย ลด ละ เลิกพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ และการเสริมสร้างคนไทยให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติสุข โดยเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีของคนในสังคมบนฐานของความมีเหตุมีผล ดำรงชีวิตอย่างมั่นคง ทั้งในระดับครอบครัวและชุมชน พัฒนาระบบการคุ้มครองทางเศรษฐกิจและสังคมที่หลากหลาย และครอบคลุมทั่วถึง สร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุน ส่งเสริมการค้าวิถีชีวิตที่มีความปลอดภัย นำอยู่ บนพื้นฐานของความยุติธรรมในสังคม เสริมสร้างกระบวนการยุติธรรมแบบบูรณาการและ

การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังควบคู่กับการเสริมสร้างจิตสำนึกด้านสิทธิและหน้าที่ของพลเมือง และความตระหนักถึงคุณค่าและเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เพื่อลดความขัดแย้ง

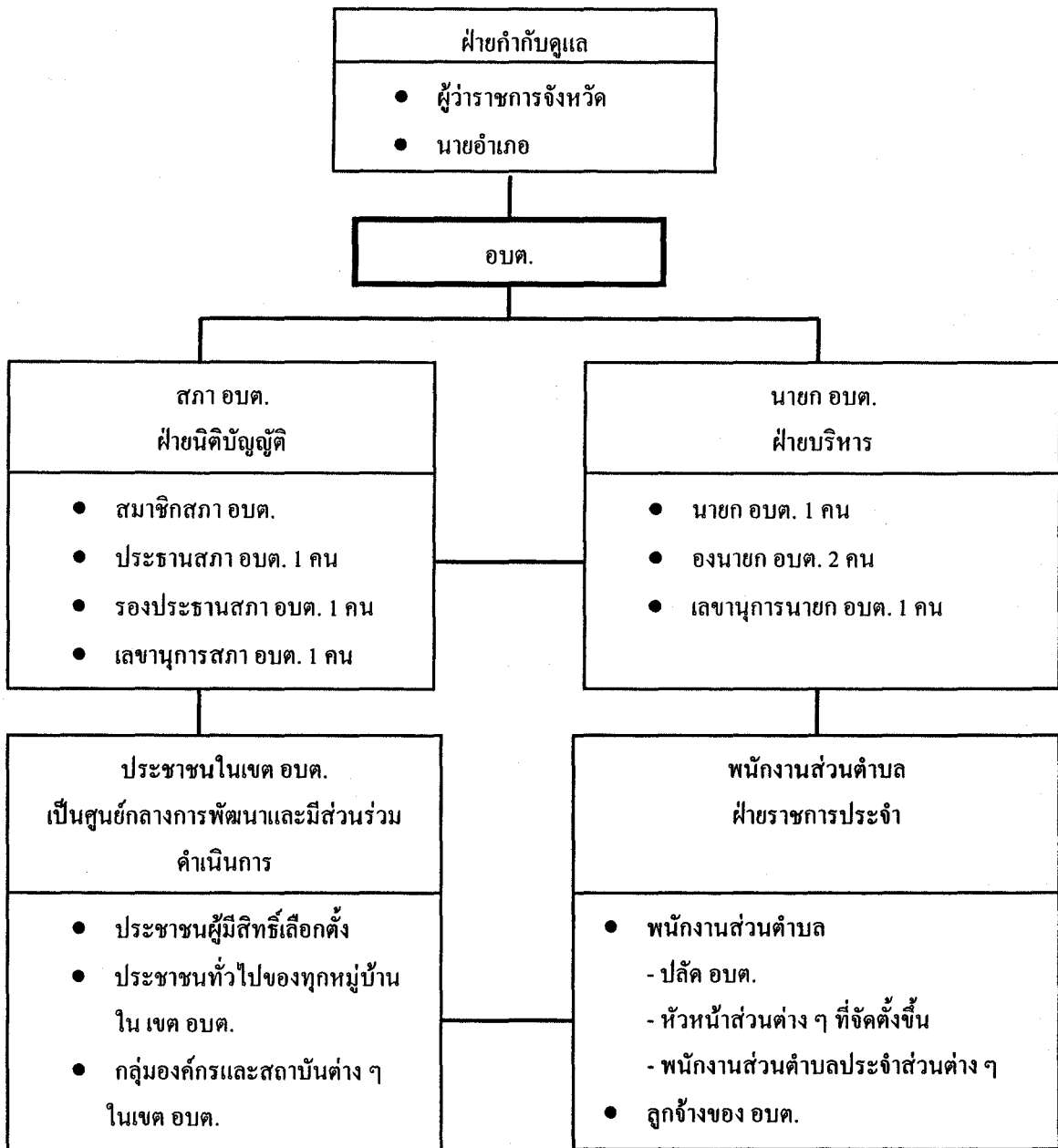
3) ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม การประเมินสถานภาพทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยนั้น พบว่า ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมที่เคยเป็นจุดแข็งของประเทศมาแต่เดิม ได้รับผลกระทบจากแบบแผนการพัฒนาที่มุ่งใช้ประโยชน์จากทรัพยากรเพื่อตอบสนองการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นหลัก ทำให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลืองโดยไม่คำนึงถึงข้อจำกัด การขยายตัวของภาคเศรษฐกิจและการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมที่มีมลพิษสูง จากผลของการเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนรวมทั้งพฤติกรรมกรรมการบริโภคและกระแสวัตถุนิยม ได้เพิ่มปริมาณมลพิษและของเสีย ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน ทำให้สถานการณ์ทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอยู่ในสภาพที่กำลังเป็นปัญหาต่อการดำรงชีวิตของประชาชน และส่งผลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน การสูญเสียพื้นที่ป่าอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วม น้ำแล้ง และภัยธรรมชาติที่บ่อยครั้งและรุนแรงมากขึ้น นอกจากนี้ ยังประสบปัญหาทั้งน้ำขาดแคลน และความเสื่อมโทรมของคุณภาพน้ำ ทรัพยากรดินเสื่อมโทรมจากการใช้ที่ดินไม่ถูกต้องตามศักยภาพ ความอุดมสมบูรณ์ของดินลดลง ในขณะที่ความต้องการพื้นที่ทำการเกษตรเพิ่มขึ้น ทำให้ต้องเพิ่มผลผลิตโดยใช้สารเคมี เกิดปัญหาการตกค้างของสารเคมีในดิน รวมทั้งมีปัญหาการถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินที่กระจุกตัว มีสภาพเสื่อมโทรมสำหรับทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ ก็กำลังถูกทำลายอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าจะได้รับการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง แต่โดยภาพรวมยังมีสภาพเสื่อมโทรม ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและคุณภาพชีวิต โดยคุณภาพอากาศในบริเวณเมืองใหญ่ที่การจราจรหนาแน่น พื้นที่ที่มีการเผาในที่โล่งแจ้ง และเขตอุตสาหกรรม มีคุณภาพอากาศต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน โดยเฉพาะฝุ่นละอองขนาดเล็ก ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจและจำนวนรถยนต์สะสม การผลิตและการนำเข้าสารอันตราย เพื่อใช้ในภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ขณะที่ยังขาดกลไกการจัดการที่ดีทั้งการควบคุมในกระบวนการผลิต การกักเก็บ การขนส่ง และการปนเปื้อนในสิ่งแวดล้อม มีอุบัติเหตุจากสารเคมีที่สร้าง ความสูญเสียแก่ชีวิตและทรัพย์สินบ่อยครั้งขึ้น รวมทั้งเกิดการตกค้างแพร่กระจายในสิ่งแวดล้อมและปนเปื้อนในห่วงโซ่อาหาร จนส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและการดำเนินวิถีชีวิตของประชาชนสำหรับปริมาณกากของเสียทั้งขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายมีจำนวนมากและมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

สำหรับแนวทางพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม ยุทธศาสตร์การพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้ใช้หลักการของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จะประกอบด้วย 3 แนวทาง ได้แก่ การรักษาฐานทรัพยากรและความสมดุลของระบบนิเวศ เพื่อรักษาสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์ การสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตและการพัฒนาที่ยั่งยืน และการพัฒนาคุณค่าความหลากหลายทางชีวภาพและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อวางพื้นฐานสำหรับการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่การพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพในระยะยาว ซึ่งการดำเนินการตามแนวทางดังกล่าวจะช่วยรักษาความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติเพื่อสนับสนุนการดำรงชีพพื้นฐานอย่างทั่วถึง ควบคุมปัญหาสิ่งแวดล้อมไม่ให้เกิดระบบนิเวศที่เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตและความอุดมสมบูรณ์ทรัพยากรธรรมชาติ ตลอดจนสร้างสรรค์คุณค่าของฐานทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นการใช้โอกาสจากบริบทการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นและเป็นการพัฒนาที่สอดคล้องกับพื้นฐานของประเทศ เชื่อมโยงวิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับองค์ความรู้และนวัตกรรมใหม่ ทั้งนี้ จะทำให้ทุกฝ่ายตระหนักถึงคุณค่าของฐานทรัพยากร ที่ต้องหวงแหนรักษาไว้ตลอดไป ทำให้เกิดการบูรณาการเชื่อมโยงการเสริมสร้างทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสังคม และทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นประโยชน์กับสังคมทุกระดับ และสร้างสมดุลของการพัฒนา ที่นำไปสู่สังคมที่มีความสุขได้อย่างยั่งยืน

สรุป จากการศึกษาปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษาได้แนวทางและจะนำข้อมูลหรือสาระสำคัญดังกล่าวนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะและอภิปรายผลในบทที่ 5 ต่อไป

5. ความเป็นมา โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในเชิงเปรียบเทียบ

หัวข้อนี้ แบ่งการนำเสนอเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ โครงสร้างและอำนาจหน้าที่
5.1 โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล

ภาพที่ 2.1 แผนภาพ โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยภาพรวม

5.2 อำนาจหน้าที่

อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชเป็นอำนาจหน้าที่ที่ระบุไว้ในกฎหมาย ดังนั้น อำนาจหน้าที่จึงไม่แตกต่างกันดังนี้

5.2.1 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2542)

5.2.2 อำนาจหน้าที่ตามแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ. 2542

จากการนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับ โครงสร้าง อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนข้างต้น รวมถึงข้อมูลพื้นฐานเบื้องต้นผู้ศึกษาได้นำมาสรุปเปรียบเทียบภาพรวมขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ไว้ในตารางที่ 2.4 ดังนี้

ตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐาน โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

หัวข้อเปรียบเทียบ	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
1. ขนาดพื้นที่	29.70 ตารางกิโลเมตร	15.08 ตารางกิโลเมตร
2. จำนวนหมู่บ้าน	13 หมู่บ้าน	8 หมู่บ้าน
3. อาณาเขตติดต่อ	<u>ทิศเหนือ</u> ติดต่อกับ ตำบลละหาร อำเภอบางบัวทอง <u>ทิศใต้</u> ติดต่อกับ ตำบลพิมลราช อำเภอบางบัวทอง <u>ทิศตะวันออก</u> ติดต่อกับ ตำบลละหาร เทศบาลบางบัวทอง อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี <u>ทิศตะวันตก</u> ติดต่อกับ ตำบลไทรน้อย อำเภไทรน้อย	<u>ทิศเหนือ</u> ติดต่อกับ ตำบลบางบัวทอง และตำบลโสนลอย ตำบลละหาร <u>ทิศใต้</u> ติดต่อกับ ตำบลบางคูรัด <u>ทิศตะวันออก</u> ติดต่อกับ ตำบลบางพลับ ตำบลอ้อมเกร็ด อำเภอปากเกร็ด <u>ทิศตะวันตก</u> ติดต่อกับ ตำบลทวีวัฒนา อำเภไทรน้อย
4. ข้อมูลอาชีพของตำบล	<u>อาชีพหลัก</u> ทำนา รับจ้าง <u>อาชีพเสริม</u> ค้าขาย	<u>อาชีพหลัก</u> ทำนา ทำสวน ทำไร่ <u>อาชีพเสริม</u> รับจ้าง

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

หัวข้อเปรียบเทียบ	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
5. ประชากร	37,140 คน	32,772 คน
6. ครั้วเรือน	21,557 ครั้วเรือน	15,806 ครั้วเรือน
7. ข้อมูลสถานที่สำคัญของตำบล	1) โรงเรียนประถมศึกษา 2 แห่ง 2) โรงเรียนอนุบาล 1 แห่ง 3) โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม 6 แห่ง 4) ศูนย์เยาวชนตำบล 1 แห่ง 5) มัสยิด 3 แห่ง 6) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 2 แห่ง 7) สถานีอนามัย 3 แห่ง 8) สถานีพยาบาลเอกชน 2 แห่ง 9) โรงพยาบาลสัตว์ 1 แห่ง	1) อบต. 1 แห่ง 2) วัด 1 แห่ง 3) โรงเรียน 1 แห่ง 4) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 2 แห่ง 5) มัสยิด 1 แห่ง 6) สถานีอนามัย 1 แห่ง
8. จำนวนสถานประกอบการ	สถานประกอบการที่มี ลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จำนวน 125 แห่ง ลูกจ้าง 5,704 คน	สถานประกอบการที่มี ลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จำนวน 38 แห่ง ลูกจ้าง 1,034 คน
9. กลุ่มหมู่บ้าน กลุ่มออมทรัพย์ มูลนิธิ NGO เครือข่ายประชา สังคม ชุมชนพัฒนา ฯลฯ	10 กลุ่ม สมาชิก 1,048 คน	2 กลุ่ม สมาชิก 83 คน
10. รายได้	170,063,849.38.-บาท	123,545,237.97.-บาท
11. ระดับขั้นการปกครอง	อบต.ชั้น 1 เป็นอบต. ที่มี เกณฑ์รายได้ตั้งแต่ 20 ล้าน บาทขึ้นไป	อบต.ชั้น 1 เป็นอบต. ที่มี เกณฑ์รายได้ตั้งแต่ 20 ล้าน บาทขึ้นไป

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

หัวข้อเปรียบเทียบ	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
12. สมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบล	27 คน	21 คน
13. ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว	115 คน	58 คน

ที่มา: สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดนนทบุรี องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550

สรุป จากข้อมูลพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ที่ได้ทำการเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนข้างต้น จะมีลักษณะของพื้นที่หมู่บ้าน อาชีพ จำนวนประชากรและรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล รวมถึงอาชีพของคนในท้องถิ่น ลักษณะโดยรวมเป็นสังคมผสมผสานที่มีทั้งการประกอบอาชีพธุรกิจหรือการค้าขาย ทำการอุตสาหกรรม และการทำเกษตรกรรม แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในบางส่วน แต่ถือว่ามีความใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ทั้งสองแห่ง มีรายได้สูงสุดเป็นอันดับที่ 1 และที่ 2 ในจังหวัดนนทบุรี ด้วยข้อมูลข้างต้นผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ทั้งสองถึงการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อหาแนวทางการพัฒนาและนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนา ปรับปรุง หรือปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยหรือระเบียบวิธีวิจัย หมายถึง ขั้นตอนการทำวิจัยอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การทำวิจัยสนาม มีส่วนทำให้การศึกษาหรือการวิจัยเป็นระบบ เป็นสากล ได้รับการยอมรับในทางวิชาการ และมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังมีส่วนช่วยเพิ่มความชัดเจนและความเข้าใจให้แก่ผู้อ่านมากขึ้นด้วย แต่ทั้งนี้ ขั้นตอนการนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยจะต้องชัดเจน เป็นระบบ ไม่สับสน และใช้ภาษาที่ทำให้ผู้อ่านจะเข้าใจได้ง่าย การศึกษา เรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดหัวข้อการนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยไว้ 5 ข้อ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. แผนการดำเนินงาน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

หัวข้อนี้ แบ่งการศึกษาออกเป็น ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ประชากร คือ บุคลากรหรือประชาชนเป้าหมายของการศึกษารั้งนี้ทั้งหมด แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งหมายถึง ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 2 แห่ง โดยใช้หลักเกณฑ์คัดเลือกจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้สูงสุดในปี 2549 อันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 ตามโครงสร้างการบริหารงานที่กรมการปกครองได้จัดแบ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลออกเป็น 5 ชั้น โดยใช้รายได้เป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ได้แก่

- 1) องค์การบริหารส่วนตำบล ชั้น 1 เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเกณฑ์ รายได้ 20 ล้านบาทขึ้นไป มีจำนวนพนักงานส่วนตำบลได้ 21 ตำแหน่ง ปัจจุบันมี 74 แห่ง
 - 2) องค์การบริหารส่วนตำบล ชั้น 2 เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเกณฑ์ รายได้ 12-20 ล้านบาท มีจำนวนพนักงานส่วนตำบลได้ 12 ตำแหน่ง ปัจจุบันมี 78 แห่ง
 - 3) องค์การบริหารส่วนตำบล ชั้น 3 เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเกณฑ์ รายได้ 6-12 ล้านบาท มีจำนวน พนักงานส่วนตำบลได้ 6 ตำแหน่งปัจจุบัน 205 แห่ง
 - 4) องค์การบริหารส่วนตำบล ชั้น 4 เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเกณฑ์ รายได้ 3-6 ล้านบาท มีจำนวนพนักงานส่วนตำบลได้ 4 ตำแหน่ง ปัจจุบันมี 843 แห่ง
 - 5) องค์การบริหารส่วนตำบล ชั้น 5 เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเกณฑ์ รายได้ไม่เกิน 3 ล้านบาท มีจำนวนพนักงานส่วนตำบลได้ 3 ตำแหน่ง ปัจจุบัน มี 5,544 แห่ง
- ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลรายรับและรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัด นนทบุรี ปี 2549 โดยมีที่มา จากสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี สรุปรายได้ขององค์การบริหาร ส่วนตำบลในจังหวัดนนทบุรี ดังนี้

ตารางที่ 3.1 การเปรียบเทียบรายได้/รายจ่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 2 แห่ง ปี 2549 ที่มา สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี
ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550

องค์การบริหารส่วนตำบล	รายได้ (บาท)	รายจ่าย (บาท)
1. บางบัวทอง	170,063,849.38	44,634,038.23
2. พิมลราช	123,545,237.97	78,243,195.15

จากตารางเปรียบเทียบดังกล่าว ผู้ศึกษาจึงเลือกองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มาวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง โดยเปรียบเทียบประชากรประเภทที่หนึ่ง และประชากรประเภทที่สอง ของ องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ประเภทที่หนึ่ง ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 115 คน และ ประเภทที่สอง ได้แก่ ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การ บริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 58 คน รวมทั้ง 2 แห่งได้จำนวน 173 คน ตามตารางที่ 3.2 ดังนี้

ตารางที่ 3.2 การเปรียบเทียบจำนวนข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว
ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชใน
จังหวัดนนทบุรี ปี 2549 ที่มา สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล
ณ วันที่ 31 มกราคม 2550

องค์การ บริหารส่วน ตำบล	พนักงาน ราชการ				ลูกจ้าง ประจำ		ลูกจ้าง ชั่วคราว		รวม
	ข้าราชการ		ราชการ		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง					
1. บางบัวทอง	21	18	48	25	1	2	0	0	115
2. พิมลราช	9	10	20	16	0	3	0	0	58
รวม	30	28	68	41	1	5	0	0	173

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน
37,140 คน และประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 32,772 คน รวม
ประชาชนทั้ง 2 แห่งได้จำนวน 69,912 คน ตามตารางที่ 3.3 ดังนี้

ตารางที่ 3.3 ตารางเปรียบเทียบจำนวนประชากร ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปี 2549 ที่มา
สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550

ตำบล	ปี พ.ศ. 2549			ครัวเรือน
	ชาย	หญิง	รวม	
1. บางบัวทอง	17,487	19,653	37,140	21,557
2. พิมลราช	15,275	17,497	32,772	15,806
รวม	32,762	37,150	69,912	37,363

ประเภทที่สาม บุคลากรในสถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป
ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ซึ่งมีจำนวน 125 แห่ง และสถานประกอบกิจการที่มี
ลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ซึ่งมีจำนวน 38 แห่ง รวม

สถานประกอบกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ได้จำนวน 163 แห่ง ซึ่งเท่ากับมีประชากรที่เป็นบุคลากรในสถานประกอบกิจการดังกล่าวจำนวน 163 คน ตามตารางที่ 3.4 ดังนี้

ตารางที่ 3.4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนสถานประกอบกิจการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปี 2549 (ที่มา: สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดนนทบุรี ข้อมูล ณ วันที่ 31 มกราคม 2550)

	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
จำนวนสถานประกอบกิจการ	สถานประกอบกิจการที่มี ลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จำนวน 125 แห่ง ลูกจ้าง 5,704 คน	สถานประกอบกิจการที่มี ลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป จำนวน 38 แห่ง ลูกจ้าง 1,034 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

คือ บุคลากรหรือประชาชนที่เป็นตัวแทนในการตอบแบบสอบถามทั้งหมด แบ่งเป็น 3 ประเภท เช่นเดียวกับประชากร ได้แก่

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งหมายถึงข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองจำนวน 115 คน และในสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 58 คน รวมจำนวน 173 คน เช่นนี้ ถือว่า ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 397 คน และในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 397 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 794 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวนนี้ได้มาจากการคำนวณโดยใช้ สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ระดับ 0.05 ตามตารางที่ 3.5 ดังนี้

ตารางที่ 3.5 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามาเน่

ขนาดประชากร	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามความคลาดเคลื่อน					
	± 1%	± 2%	± 3%	± 4%	± 5%	± 10%
25,000	7,143	2,273	1,064	610	394	100
50,000	8,333	2,381	1,087	617	397	100
100,000	9,091	2,439	1,099	621	398	100
<i>Cx</i>	10,000	2,500	1,111	625	400	100

b คือกรณีนี้ใช้ไม่ได้

ประเภทที่สาม สถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำนวน 125 แห่ง และสถานประกอบการที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำนวน 38 แห่ง รวมสถานประกอบการทั้ง 2 แห่งได้จำนวน 163 แห่ง ซึ่งเท่ากับมีประชากรที่เป็นบุคลากรในสถานประกอบการดังกล่าว จำนวน 163 คน เช่นนี้ ถือว่า ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ประเภท (173+794+163) ได้ 1,130 คน ตามตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 3.6 ประเภทของประชากร/กลุ่มตัวอย่าง และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้จริง

ประเภทของประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ เก็บรวบรวมได้จริง
1. ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ใน สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลบาง บัวทอง	115	115	89
2. ประชาชน ในเขตองค์การบริหาร ส่วนตำบลบางบัวทอง	37,140	397	334
3. สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้าง ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การ บริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	125	125	106
4. ข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว ใน สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพิมล ราช	58	58	49
5. ประชาชน ในเขตองค์การบริหาร ส่วนตำบลพิมลราช	32,772	397	326
6. สถานประกอบกิจการที่มีลูกจ้าง ตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป ในเขตองค์การ บริหารส่วนตำบลพิมลราช	38	38	34
			938
รวม	70,250	1,130	(คิดเป็นร้อยละ 83.01 ของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด)

หมายเหตุ ตัวอย่างที่เก็บรวบรวมได้จริงจะนำไปใช้เป็นค่า n ในการคำนวณในบทที่ 4

สำหรับเหตุผลที่ผู้ศึกษาเลือกศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างแต่ละประเภท มีดังนี้

ประเภทที่หนึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะบุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของภาครัฐ เป็นบุคลากรที่มีหน้าที่ให้บริการแก่ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโดยตรง ผู้ศึกษาจึงเลือกบุคลากรดังกล่าวเป็นตัวแทนในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ทราบถึง การบริหารจัดการ ปัญหาและแนวทางการพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

ประเภทที่สอง ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ บุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของประชาชน ซึ่งเป็นผู้รับบริการ โดยตรงขององค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ให้บริการ ผู้ศึกษาจึงเลือกบุคลากรดังกล่าวเป็นตัวแทนในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การบริหารจัดการ ปัญหาและแนวทางการพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

ประเภทที่สาม บุคลากรในสถานประกอบกิจการในองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ บุคลากรในส่วนนี้เป็นตัวแทนของภาคเอกชน และเป็นผู้รับบริการ โดยตรงขององค์การบริหารส่วนตำบลผู้ให้บริการเช่นเดียวกัน ผู้ศึกษาจึงเลือกบุคลากรดังกล่าวเป็นตัวแทนในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การบริหารจัดการ ปัญหาและแนวทางการพัฒนา ขององค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ซึ่งหมายถึง การศึกษาหรือการวิจัยที่ให้ความสำคัญกับการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามเป็นหลัก เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงปริมาณซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ยังได้ให้ความสำคัญกับการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เช่น การรวบรวมข้อมูลในลักษณะของการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังกล่าวแล้วด้วย การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้แบบสอบถาม (questionnaire) เป็นเครื่องมือ เพื่อให้ได้ข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างภาคสนาม หัวข้อเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษานี้ครอบคลุม 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ (1) หลักเกณฑ์การสร้างข้อคำถาม (2) ลักษณะแบบสอบถาม และ (3) การทดสอบแบบสอบถาม

2.1 หลักเกณฑ์การสร้างข้อคำถาม

เพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1.1 วัตถุประสงค์และขอบเขตของการศึกษา

2.1.2 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นพื้นฐานทางทฤษฎีในการตั้งข้อคำถาม

2.1.3 ใช้ความรู้และประสบการณ์ของผู้ศึกษาเอง

2.1.4 ขอคำปรึกษา คำแนะนำ และความร่วมมือจากผู้มีความรู้ความสามารถ หรือผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่ศึกษา จำนวน 2 คน นอกจากนั้น ยังขอคำแนะนำและคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามด้วย

2.2 ลักษณะแบบสอบถาม

ในการรวบรวมข้อมูลจากการวิจัยสนามนั้น ได้ใช้แบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบ ผู้ศึกษาได้เลือกสร้างแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า (rating scale) ตามแบบของ อาร์. เอ. ลิเคิร์ต (R. A. Likert) โดยกำหนดให้มีน้ำหนักเปรียบเทียบกัน เป็นการแบ่งมาตราประเมินค่าของการตีความหมายออกเป็น 3 ระดับ พร้อมกันนี้ ได้จัดรูปแบบที่เอื้อต่อการประเมินผล ให้มีความง่ายต่อผู้ตอบแบบสอบถามและการวิเคราะห์ผล มีค่าน้ำหนักเปรียบเทียบกัน 3 ระดับ

ในส่วนของเกณฑ์การวิเคราะห์ระดับแต่ละข้อ ได้ใช้การคำนวณช่วงการวัด ตามแนวคิดของ เบสต์ (Best) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ระยะของช่วงคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{ระดับการวัด}} \\ &= \frac{3 - 1}{3} \\ &= 0.66 \end{aligned}$$

ได้กำหนดคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

3 เห็นด้วยระดับมาก ช่วงคะแนน 2.33 - 3.00 คะแนน

2 เห็นด้วยระดับปานกลาง ช่วงคะแนน 1.67 - 2.32 คะแนน

1 เห็นด้วยระดับน้อย ช่วงคะแนน 1.00 - 1.66 คะแนน

ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว

ในการสร้างแบบสอบถามแบบมาตราประเมินค่านั้น ผู้ศึกษาได้เลือกแบ่งเป็น 3 ระดับ สาเหตุสำคัญที่เลือกสร้างแบบสอบถามแบบมาตราประเมินค่าที่แบ่งเป็น 3 ระดับนั้น มีดังนี้

1) ผู้ศึกษาไม่ต้องการใช้การประเมินความละเอียดในระดับที่มากจนเกินไป เช่น 5 หรือ 6 ระดับ ซึ่งเกิดความจำเป็น ผู้ตอบแบบสอบถามแยกแยะความเห็นหรือความรู้สึกของแต่ละระดับอย่างชัดเจน ได้ยาก เกิดการโต้แย้งได้ง่าย ผู้ศึกษาต้องการใช้การประเมินความละเอียดที่อยู่ในระดับที่พอเหมาะที่ง่ายสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม คือ 3 ระดับ

2) ประหยัดเวลาแก่ผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อแบบสอบถามมีจำนวนมากว่า 50 ข้อ และผู้ตอบแบบสอบถามสามารถตัดสินใจได้สะดวก รวดเร็ว แยกแยะความรู้สึกได้ง่าย และไม่ฝืนความรู้สึก

3) การสร้างแบบสอบถามแบบมาตราประเมินค่าที่แบ่ง 5-6 ระดับ หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว และนำข้อมูลมาประมวลและวิเคราะห์ ปรากฏว่า ข้อมูลมีลักษณะกระจายไม่เป็นกลุ่มก้อน บางระดับหรือหลายระดับไม่มีน้ำหนักมากเพียงพอ หรือบางระดับใกล้เคียงกันมาก ทำให้ในที่สุดจำเป็นต้องยุบรวมเป็น 3 ระดับ การยุบรวมเช่นนี้อาจส่งผลให้การวิเคราะห์ข้อมูลคลาดเคลื่อนไป

4) มีนักวิชาการได้ใช้เพียง 3 ระดับอย่างแพร่หลาย และยอมรับการใช้แบบสอบถามที่เป็น 3 ระดับนี้ด้วย เช่น สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ลัดดาวัลย์ รอดมณี และไพฑูรย์ ภักดี (2529: 310-311) ในเอกสารการสอนชุดวิชาขอบข่ายและวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2539: 377) สมชัย ศรีสุทธิยากร (2546: 15) โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามทฤษฎีของเบสท์ (Best 1977: 174) และแนวคิดของแดเนียล (Daniel 1995: 18-19) โดยใช้ค่าคะแนนสูงสุด ลบด้วยค่าคะแนนต่ำสุด และนำมาหารด้วยจำนวนกลุ่มหรือระดับที่ต้องการแบ่งส่วนของเนื้อหาภายในแบบสอบถาม ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบขึ้นด้วยข้อคำถามปิดและข้อคำถามเปิด โดยแบ่งแบบสอบถาม 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ในเรื่อง เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง/อาชีพ โดยประกอบด้วย 4 ข้อคำถาม

ส่วนที่สอง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ข้อมูลส่วนนี้ประกอบด้วย 8 ข้อคำถาม

ส่วนที่สาม เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อ ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ข้อมูลส่วนนี้ประกอบด้วย 8 ข้อคำถาม

ส่วนที่สี่ เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อ การพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ข้อมูลส่วนนี้ประกอบด้วย 8 ข้อคำถาม

2.3 การทดสอบเครื่องมือ

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า การศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือช่วยในการทำวิจัยสนาม ผู้ศึกษาได้สร้างหรือออกแบบสอบถามและสร้างตัวชี้วัดตามวัตถุประสงค์ ขอบเขตการศึกษา และกรอบแนวคิดในการศึกษาเรื่องนี้ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นนี้มีความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) โดยผู้ศึกษาได้ทำการตรวจสอบแบบสอบถามตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่หนึ่ง ยกร่างแบบสอบถาม โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และขอบเขตการศึกษา

ขั้นตอนที่สอง การตรวจสอบความเที่ยงตรง เป็นลักษณะของการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความสมบูรณ์ ความสอดคล้อง ตลอดจนเนื้อหาและถ้อยคำของแบบสอบถามให้รัดกุมและถูกต้อง ขั้นตอนนี้ดำเนินการโดย

1) นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีจำนวน 2 คน คือ

(1) รองศาสตราจารย์ ดร. วิรัช วิรัชนิภาวรรณ และ

(2) อาจารย์ พลเอกศิริรินทร์ รูปกล้า

เมื่อพบข้อบกพร่อง ผู้ศึกษาได้ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้สมบูรณ์และมีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่สาม การตรวจสอบความเชื่อถือได้ ดำเนินการโดยผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการทดสอบ (pretest) เพื่อทดสอบหาความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม โดยนำไปทดสอบกับประชาชนในเขตตำบล ไทรน้อย ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริงในพื้นที่จังหวัดนนทบุรี จำนวน 50 คน ต่อจากนั้น จึงเก็บรวบรวมแบบสอบถามจำนวนดังกล่าวนั้นมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือได้ จากสูตร หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (L.J. Cronbach 1951: 297-334) โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์สำหรับคอมพิวเตอร์ ในการวิเคราะห์ได้กำหนดค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะถือว่าแบบสอบถามดังกล่าวน่าเชื่อถือและสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงได้ ทั้งนี้ อาจคำนวณโดยใช้สูตร ดังนี้

$$a = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{s_i^2}{s_t^2} \right)$$

a = ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม

n = จำนวนข้อในแบบสอบถามทั้งหมด

s_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวมของ

แบบทดสอบ

จากสูตรข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำมาใช้ในการทดสอบหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถามจำนวน 50 ข้อดังกล่าว ได้ค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.81 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงได้

ขั้นตอนที่สี่ การนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ หากพบข้อบกพร่องในขั้นตอนใด ผู้ศึกษาก็จะนำไปปรับปรุงแก้ไขจนผ่านทุกขั้นตอน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาในครั้งนี้มี 3 วิธี ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และจากการวิจัยสนาม

3.1 การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เช่น จากตำรา หนังสือ รายงานผลการวิจัย สถิติ ตัวเลข และเอกสารต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมถึงเข้าถึงข้อมูลที่ได้จากเครือข่ายระหว่างประเทศ หรือ อินเทอร์เน็ต (international network หรือ internet)

3.2 การรวบรวมข้อมูลจากการวิจัยสนาม หรือการรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ครอบคลุมถึงการออกไปสัมภาษณ์ด้วยแบบสอบถาม หรือแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างกรอก หรือส่งทางไปรษณีย์ การรวบรวมข้อมูลการวิจัยสนามนี้ การรวบรวมข้อมูลภาคสนามนี้ ได้กระทำระหว่างวันที่ 1 กันยายน 2550 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2550 โดยผู้ศึกษาได้ออกไปเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในพื้นที่ต่าง ๆ ด้วยตนเอง และจัดส่งทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลได้แล้ว ผู้ศึกษาจะตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุด รวมทั้งจัดคำตอบเป็นกลุ่มและเป็นหมวด จากนั้น เป็นการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งอาจดำเนินการด้วยการแจกแจงด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามจะเป็นการใช้สถิติวิเคราะห์ เพื่อสรุปผลจากตัวอย่างไปสู่ประชากรที่ศึกษา หรือสถิติอ้างอิง (inferential statistics) หรือสถิติอนุมาน (inductive statistics) ซึ่งในการศึกษานี้แบ่งออกเป็น การประมาณค่าเฉลี่ย และการประมาณค่าสัดส่วน การประมาณค่าเป็นวิธีการหนึ่งของการใช้สถิติอ้างอิงที่ต้องการหาค่าพารามิเตอร์ หรือค่าสถิติของประชากร ค่าประมาณจึงเป็นค่าของสถิติที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งให้ข้อสนเทศเกี่ยวกับค่าพารามิเตอร์ หรือค่าสถิติของประชากร ซึ่งในการวิเคราะห์ทางสถิติ อาจหาค่าพารามิเตอร์ หรือค่าสถิติของประชากร โดยตรงได้ยาก ในทางปฏิบัติจึงต้องประมาณค่าจากกลุ่มตัวอย่างแทน โดยค่าประมาณที่ดีจะต้องไม่เอนเอียง (unbiased) กล่าวคือ ค่าประมาณจะต้องมีค่าใกล้เคียงกับค่าพารามิเตอร์มากที่สุด การให้ได้ค่าประมาณที่ไม่เอนเอียงนั้นจะต้องคำนวณจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดเพียงพอจากการสุ่มตัวอย่าง

5. แผนการดำเนินงานตลอดโครงการ

การศึกษาเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2550 ถึง วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2551 รวมระยะเวลา 8 เดือน ซึ่งการศึกษาตลอด โครงการได้แบ่งแผนการดำเนินงานตลอดโครงการ ดังนี้

- 5.1 รวบรวมข้อมูลจากการวิจัยเอกสาร 2 เดือน
- 5.2 รวบรวมข้อมูลจากการวิจัยสนาม 3 เดือน
- 5.3 ประมวลผลข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล 1 เดือน
- 5.4 เสนอผลการศึกษาและจัดทำเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ 2 เดือน

ตารางที่ 3.7 แผนการดำเนินงานตลอดโครงการ

ระยะเวลาและแผน การดำเนินงาน ตลอดโครงการ	ระยะเวลา 8 เดือน							
	1	2	3	4	5	6	7	8
1. รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เช่น หนังสือ บทความ เอกสารเกี่ยวกับ ความเป็นมา สภาพทั่วไป สถิติ อำนาจหน้าที่ ฯลฯ	---	---						
2. รวบรวมข้อมูลจากการวิจัยสนามที่ สอบถามความคิดเห็นของกลุ่ม ตัวอย่างตามวัตถุประสงค์การวิจัย และขอบเขตการวิจัย			---	---	---			
3. ประมวลผลข้อมูลและวิเคราะห์ ข้อมูล						---		
4. เสนอผลการศึกษา และจัดทำเป็น รูปเล่มที่สมบูรณ์							---	---

หมายเหตุ มีการค้นคว้าเพิ่มเติมรวบรวมข้อมูลเอกสารการศึกษาตลอดโครงการ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี” เป็นการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อ (1) วิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี (2) วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี และ (3) วิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามความเห็นของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่ม ทั้งนี้ โดยใช้หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ได้แก่ (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นบุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลและบุคลากรในสถานประกอบกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งเป็นตำบลบางบัวทองจำนวน 529 คน ตำบลพิมลราชจำนวน 409 คน รวมเป็นจำนวน 938 คน คิดเป็นร้อยละ 83.01 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (1,130 คน) ผู้ศึกษานำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องความสมบูรณ์ของข้อมูล จากนั้น จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สำหรับคอมพิวเตอร์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีบรรยายประกอบตาราง

ผู้ศึกษาได้เสนอความหมายของสัญลักษณ์ ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

1) n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

2) \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย (mean)

3) S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

4) t-test แทน การทดสอบค่าที

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 สถานภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ ซึ่งสถานภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แบ่งเป็น 3 หัวข้อเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี วิเคราะห์โดยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ หาจำนวนค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี วิเคราะห์โดยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ หาจำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี วิเคราะห์โดยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ หาจำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

นอกจากนี้แล้วยังมี การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการเปรียบเทียบภาพรวมของการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี อีกด้วย วิเคราะห์โดยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ หาจำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 หัวข้อ

3.1 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน

3.2 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ส่วนที่ 1 สถานภาพของประชากรหรือกลุ่มตัวอย่าง

เป็นการนำเสนอข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามโดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวน และคำร้อยละไว้ในตารางที่ 4.1 และตารางที่ 4.2 จากนั้น จึงเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ตามลำดับ ไว้ในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
(n = 529) แสดงค่าจำนวนและค่าร้อยละ จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง		n = 529	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	1.1 ชาย	181	34.2
	1.2 หญิง	333	62.9
	1.3 อื่น ๆ เช่น ไม่ตอบ	15	2.8
	รวม	529	100.0
2. อายุ	2.1 ต่ำกว่า 30 ปี	157	29.7
	2.2 31-40 ปี	216	40.8
	2.3 41-50 ปี	118	22.3
	2.4 มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	36	6.8
	2.5 อื่น ๆ คือไม่ตอบ	2	0.4
รวม	529	100.0	
3. การศึกษา	3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	403	76.2
	3.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	111	21.0
	3.3 สูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	2	0.4
	3.4 อื่น ๆ เช่น ไม่ตอบ	13	2.5
รวม	529	100.0	
4. ประเภทของ ผู้ตอบแบบ สอบถาม	4.1 บุคลากรที่ปฏิบัติราชการใน อบต. บาง บัวทอง	89	16.8
	4.2 ประชาชนในเขต อบต. บางบัวทอง	334	63.1
	4.3 ลูกจ้างในสถานประกอบการในเขต อบต. บางบัวทอง	106	20.0
	รวม	529	100.0

หมายเหตุ ตารางที่ 4.1 ข้อมูลส่วนบุคคลข้างต้น เป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามให้เห็นภาพรวมของผู้ตอบแบบสอบถามเท่านั้น ไม่ได้นำไปทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบแต่อย่างใด

จากการศึกษาตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ของ องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง (ร้อยละ 62.9) เป็นหญิง (ร้อยละ 34.2) เป็นชาย และที่เหลือ (ร้อยละ 2.8) ไม่ตอบ ในเรื่องอายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 40.8) มีอายุ 31-40 ปี รองลงมาตามลำดับ คือ (ร้อยละ 29.7) อายุต่ำกว่า 30 ปี (ร้อยละ 22.3) อายุ 41-50 ปี (ร้อยละ 6.8) อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป และที่เหลือ (ร้อยละ 0.4) ไม่ตอบ ในเรื่องการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.2) มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า รองลงมา (ร้อยละ 21.0) มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า, (ร้อยละ 0.4) มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี และที่เหลือ (ร้อยละ 2.5) ในส่วนของประเภทผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.1) เป็นประชาชนในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง รองลงมา (ร้อยละ 20.0) เป็นลูกจ้างในสถานประกอบการในเขตองค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และที่เหลือ (ร้อยละ 16.8) เป็นบุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช
(n = 409) แสดงค่าจำนวนและค่าร้อยละจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช		n = 409	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	1.1 ชาย	196	47.9
	1.2 หญิง	209	51.1
	1.3 อื่น ๆ เช่น ไม่ตอบ	4	1.0
	รวม	409	100.0
2. อายุ	2.1 ต่ำกว่า 30 ปี	101	24.7
	2.2 31-40 ปี	134	32.8
	2.3 41-50 ปี	109	26.7
	2.4 มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	54	13.2
	2.5 อื่น ๆ เช่น ไม่ตอบ	11	2.7
รวม	409	100.0	
3. การศึกษา	3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	253	61.9
	3.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	130	31.8
	3.3 สูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	15	3.7
	3.4 อื่น ๆ เช่น ไม่ตอบ	11	2.7
รวม	409	100.0	
4. ประเภทของ ผู้ตอบแบบ สอบถาม	4.1 บุคลากรที่ปฏิบัติราชการใน อบต. พิมลราช	49	12.0
	4.2 ประชาชนในเขต อบต. พิมลราช	326	79.7
	4.3 ลูกจ้างในสถานประกอบการในเขต อบต. พิมลราช	34	8.3
รวม	409	100.0	

จากการศึกษาตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ขององค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช (ร้อยละ 51.1) เป็นหญิง (ร้อยละ 47.9) เป็นชาย และ (ร้อยละ 1.0) ไม่ตอบ ในเรื่องอายุ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 32.8) มีอายุระหว่าง 31-40 ปี รองลงมาตามลำดับ คือ (ร้อยละ 26.7) อายุระหว่าง 41-50 ปี (ร้อยละ 24.7) อายุต่ำกว่า 30 ปี (ร้อยละ 13.2) อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป และ (ร้อยละ 2.7) ไม่ตอบ ในเรื่องการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.9) มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า รองลงมา (ร้อยละ 31.8) มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และที่เหลือ (ร้อยละ 3.7) มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าปริญญาตรี (คำถามเกี่ยวกับการศึกษามีผู้ไม่ตอบ 11 ราย) ในส่วนของประเภทผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ (ร้อยละ 79.7) เป็นประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช รองลงมา (ร้อยละ 12.0) เป็นบุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช และที่เหลือ (ร้อยละ 20.0) เป็นลูกจ้างในสถานประกอบการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง (n = 529) และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช (n = 409) ที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

การเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี		อบต. บางบัวทอง (n = 529)		อบต. พิมลราช (n = 409)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	1. ชาย	181	34.2	196	47.9
	2. หญิง	333	62.9	209	51.1
	3. อื่น ๆ คือ ไม่ตอบ	15	2.8	4	1.0
	รวม	529	100.0	409	100.0
2. อายุ	1. ต่ำกว่า 30 ปี	157	29.7	101	24.7
	2. 31-40 ปี	216	40.8	134	32.8
	3. 41-50 ปี	118	22.3	109	26.7
	4. เกิน 50 ปีขึ้นไป	36	6.8	54	13.2
	5. อื่น ๆ คือ ไม่ตอบ	2	0.4	11	2.7
รวม	529	100.0	409	100.0	

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

การเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างองค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี		อบต. บางบัวทอง (n = 529)		อบต. พิมลราช (n = 409)	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. การศึกษา	1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	403	76.2	253	61.9
	2. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	111	21.0	130	31.8
	3. สูงกว่าปริญญาตรี	2	0.4	15	3.7
	4. อื่น ๆ คือ ไม่ตอบ	13	2.5	11	2.7
	รวม	529	100.0	409	100.0
4. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม	4.1 บุคลากรที่ปฏิบัติราชการใน อบต.	89	16.8	49	12.0
	4.2 ประชาชนในเขต อบต.	334	63.1	326	79.7
	4.3 ลูกจ้างในสถานประกอบการในเขต อบต.	106	20.0	34	8.3
	รวม	529	100.0	409	100.0

ผลการศึกษาเปรียบเทียบตารางที่ 4.3 พบว่า

1) ในเรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช (ร้อยละ 62.9 และร้อยละ 51.1) เป็นหญิง (ร้อยละ 34.2 และร้อยละ 47.9) เป็นชาย และที่เหลือ (ร้อยละ 2.8 และร้อยละ 1) ไม่ตอบ

2) ในเรื่องอายุ กลุ่มตัวอย่างขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช (ร้อยละ 40.8 และร้อยละ 32.8) อายุ 31-40 ปี รองลงมาตามลำดับ คือ (ร้อยละ 29.7 และร้อยละ 24.7) มีอายุต่ำกว่า 30 ปี (ร้อยละ 22.3 และร้อยละ 26.7) อายุ 41-50 ปี และที่เหลือ (ร้อยละ 6.8 และร้อยละ 13.2) อายุเกิน 50 ปีขึ้นไป และที่เหลือ (ร้อยละ 0.4 และร้อยละ 2.7) ไม่ตอบ

3) ในเรื่องการศึกษา กลุ่มตัวอย่างขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช (ร้อยละ 78.1 และร้อยละ 63.6) มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี, รองลงมาตามลำดับ คือ (ร้อยละ 21.5 และร้อยละ 32.7) การศึกษาระดับปริญญาตรีหรือ

เทียบเท่า, (ร้อยละ 0.4 และร้อยละ 3.8) การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี และที่เหลือ (ร้อยละ 2.5 และร้อยละ 2.7) ไม่ตอบ

4) ในเรื่องประเภทผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช (ร้อยละ 63.1 และร้อยละ 79.7) เป็นประชาชน ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล (ร้อยละ 20.0 และร้อยละ 8.3) เป็นลูกจ้างในสถานประกอบการ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล และที่เหลือ (ร้อยละ 16.8 และร้อยละ 12.0) เป็นบุคลากรที่ ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ทั้งนี้ได้แบ่งเป็น 3 หัวข้อเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การ วิจัย

2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ประกอบด้วย 10 หัวข้อ (หัวข้อ 2.1.1-หัวข้อ 2.1.10) ซึ่งแบ่งเป็น หนึ่ง การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียง แต่ละด้าน (รวม 8 ด้านและในภาพรวม) ขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง คือ องค์การ บริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ตามลำดับ ควบคู่กัน ไป โดย นำเสนอไว้ใน 9 หัวข้อ (หัวข้อ 2.1.1-หัวข้อ 2.1.9 หรือในตารางที่ 4.4- ตารางที่ 4.21) ต่อจากนั้น สอง เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนั้นต่อการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละด้าน (รวม 8 ด้านและในภาพรวม) เป็นการวิเคราะห์ เปรียบเทียบแต่ละด้านและในภาพรวมไว้ในตารางเดียวกันโดยนำเสนอไว้ใน 1 หัวข้อ (หัวข้อ 2.1.10 หรือในตารางที่ 4.22-ตารางที่ 4.30)

2.1.1 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การ บริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.4 และตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.4 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ของ องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
1. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยยึด ทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย	103 19.50	379 71.60	47 8.90	529 100.00	2.11	0.52	ปานกลาง
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ ฟุ่มเฟือยหรือยึดคติวัดดูมาก เกินไป	100 18.90	315 59.50	114 21.60	529 100.00	1.97	0.64	ปานกลาง
3. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านความ พอประมาณสูง	105 20.70	323 63.60	80 15.70	508 100.00	2.05	0.60	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.04	0.59	ปานกลาง

หมายเหตุ สำหรับตารางที่ใช้สถิติค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานทุกตารางมีระดับนัยสำคัญ
ทางสถิติ เท่ากับ 0.05 และระดับความเห็นด้วยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับ มีช่วงคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

1) เห็นด้วยมาก	ช่วงคะแนนระหว่าง	2.34-3.00	คะแนน
2) เห็นด้วยปานกลาง	ช่วงคะแนนระหว่าง	1.67-2.33	คะแนน
3) เห็นด้วยน้อย	ช่วงคะแนนระหว่าง	1.00-1.66	คะแนน

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.11) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.97) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือยึดคิดวัดดูมากเกินไป

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.05) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.04)

ตารางที่ 4.5 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
1. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียงหรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย	266 65.0	129 31.5	14 3.4	409 100.0	2.62	0.553	มาก
2. บุคลากรใน อบต.ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือยึดคิดวัดดูมากเกินไป	237 58.1	152 37.3	19 4.7	408 100.0	2.53	0.585	มาก

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความ พอประมาณ ขององค์การบริหาร ส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
3. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านความพอประมาณสูง	251 63.4	125 31.6	20 5.1	396 100.0	2.58	0.587	มาก
เฉลี่ยรวม					2.58	0.575	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.62) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.53) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือยึดติดวัตถุมากเกินไป

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.58) ว่า ในภาพรวมองค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.58)

2.1.2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.6 และตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.6 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
4. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้	107 20.20	320 60.50	102 19.30	529 100.00	2.01	0.63	ปานกลาง
5. บุคลากรใน อบต. คิดตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	110 20.80	275 52.10	143 27.10	528 100.00	1.94	0.69	ปานกลาง
6. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง	100 19.90	299 59.40	104 20.70	503 100.00	1.99	0.64	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.98	0.65	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.01) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.94) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.99) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 1.98)

ตารางที่ 4.7 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{x}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
4. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้	244 59.7	144 35.2	21 5.1	409 100.0	2.55	0.60	มาก
5. บุคลากรใน อบต. คิดตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	240 59.1	145 35.7	21 5.2	406 100.0	2.54	0.59	มาก
6. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง	241 59.7	145 35.9	18 4.5	404 100.0	2.55	0.58	มาก
เฉลี่ยรวม					2.55	0.59	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.55) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.54) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิดตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.55) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.55)

2.1.3 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.8 และตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.8 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ของ องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
7. อบต. ของท่านมีภูมิคุ้มกัน ที่ดี	116 21.9	312 59.0	101 19.1	529 100.0	2.03	0.64	ปานกลาง
8. บุคลากรใน อบต. มีการ วางแผนที่ดี และมีความ ยืดหยุ่นในการปรับตัว	123 23.5	285 54.4	116 22.1	524 100.0	2.01	0.68	ปานกลาง

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันของ องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
9. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการมี ภูมิคุ้มกันสูง	112	312	97	521	2.03	0.63	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.02	0.65	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.03) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีภูมิคุ้มกันที่ดี และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.01) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.03) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.02)

ตารางที่ 4.9 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านความมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ของ องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
7. อบต. มีภูมิคุ้มกันที่ดี	183	202	23	408	2.39	0.60	มาก
	44.9	49.5	5.6	100.0			
8. บุคลากรใน อบต. มีการ วางแผนที่ดี และมีความ ยืดหยุ่นในการปรับตัว	173	205	24	402	2.37	0.60	มาก
	43.0	51.0	6.0	100.0			
9. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการมี ภูมิคุ้มกันสูง	179	206	17	402	2.40	0.57	มาก
	44.5	51.2	4.2	100.0			
เฉลี่ยรวม					2.39	0.59	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.9 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.39) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมี ภูมิคุ้มกันที่ดี และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.37) ว่า บุคลากรในองค์การบริหาร ส่วนตำบลมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.40) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับ มาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.39)

2.1.4 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม
แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและ
องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.10 และตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.10 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการ พึ่งพาตนเอง ขององค์การ บริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
10. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดย คำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็น หลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่ง บุคคลหรือหน่วยงานอื่น	104 19.7	347 65.6	78 14.7	104 19.7	2.05	0.59	ปานกลาง
11. บุคลากรใน อบต. ให้ ความสำคัญกับความสามารถ ของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้ เป็นเจ้าของ	109 20.6	306 58.0	113 21.4	528 100.0	1.99	0.65	ปานกลาง
12. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการ พึ่งตนเองสูง	120 22.9	308 58.9	95 18.2	523 100.0	2.05	0.64	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.03	0.63	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งพาตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.05) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.99) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.05) ว่า ในภาพรวมองค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเองสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.03)

ตารางที่ 4.11 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
10. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น	210	178	18	406	2.47	0.582	มาก
	51.7	43.8	4.4	100.0			
11. บุคลากรใน อบต. ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ	197	185	25	407	2.42	0.606	มาก
	48.4	45.5	6.1	100.0			
12. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านการพึ่งตนเองสูง	215	163	26	404	2.47	0.615	มาก
	53.2	40.3	6.4	100.0			
เฉลี่ยรวม					2.44	0.601	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.11 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.47) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.42) ว่า บุคลากรใน

องค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.47) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเองสูง สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.44)

2.1.5 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.12 และตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.12 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการ เสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
13. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	104 19.7	363 68.6	62 11.7	529 100.0	2.08	0.56	ปานกลาง
14. บุคลากรใน อบต. ส่งเสริม ให้ประชาชนมีความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน	124 23.8	277 53.1	121 23.2	522 100.0	2.01	0.69	ปานกลาง
15. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการ เสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน สูง	113 21.4	331 62.7	84 15.9	528 100.0	2.05	0.61	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.05	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.12 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.08) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.01) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.05) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.05)

ตารางที่ 4.13 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการ เสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
13. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	194 47.4	199 48.7	16 3.9	409 100.0	2.44	0.570	มาก
14. บุคลากรใน อบต. ส่งเสริม ให้ประชาชนมีความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน	167 42.5	208 52.9	18 4.6	393 100.0	2.38	0.573	มาก
15. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการ เสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน สูง	178 44.0	209 51.6	18 4.4	405 100.0	2.40	0.573	มาก
เฉลี่ยรวม					2.41	0.572	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.13 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.44) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.38) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.40) ว่า ในภาพรวมองค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.41)

2.1.6 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.14 และตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.14 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
16. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ	139 26.3	265 50.2	124 23.5	528 100.0	2.03	0.71	ปานกลาง
17. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ	151 28.8	244 46.5	130 24.8	525 100.0	2.04	0.73	ปานกลาง
18. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มสูง	137 25.9	254 48.1	137 25.9	528 100.0	2.00	0.72	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.02	0.72	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.14 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.03) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.04) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.00) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.02)

ตารางที่ 4.15 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ด้านการรวมกลุ่ม ของ องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช							
16. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ	161 39.7	216 53.2	29 7.1	406 100.0	2.33	0.60	ปานกลาง
17. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการรวมกลุ่ม ของประชาชนเพื่อทำ กิจกรรมสาธารณะ	149 37.1	231 57.5	22 5.5	402 100.0	2.32	0.57	ปานกลาง
18. ในภาพรวม อบต. มี การบริหารจัดการ ด้านการ รวมกลุ่มสูง	154 38.4	214 53.4	33 8.2	401 100.0	2.30	0.61	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.32	0.60	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.15 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.33) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.32) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.30) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.32)

2.1.7 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.16 และตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.16 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n)	ปานกลาง (n)	น้อย (n)	รวม (n)			
19. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก	114	335	78	527	2.07	0.60	ปานกลาง
20. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการสร้างเครือข่าย โดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบ และร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม	118	308	102	528	2.03	0.65	ปานกลาง
21. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง	95	328	101	524	1.99	0.61	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.05	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.16 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.07) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.03) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการสร้างเครือข่าย โดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบ และร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.99) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.05)

ตารางที่ 4.17 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n)	ปานกลาง (n)	น้อย (n)	รวม (n)			
19. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก	239	144	21	404	2.54	0.594	มาก
20. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการสร้างเครือข่าย โดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบ และร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม	230	152	19	230	2.53	0.587	มาก
21. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง	247	136	24	407	2.55	0.605	มาก
เฉลี่ยรวม					2.54	0.595	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.17 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่ายขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.54) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นทางการ ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.53) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการสร้างเครือข่าย โดยเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.55) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.54)

2.1.8 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.18 และตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.18 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก (n)	ปานกลาง (n)	น้อย (n)	รวม (n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
22. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ	141 26.7	325 61.4	63 11.9	529 100.0	2.15	0.60	ปานกลาง
23. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	96 18.2	314 59.5	118 22.3	528 100.0	1.96	0.64	ปานกลาง
24. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	94 17.8	336 63.5	99 18.7	529 100.0	1.99	0.61	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.03	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.18 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.15) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย

ระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.96) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.99) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.03)

ตารางที่ 4.19 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	น้อย (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	มาก (n) (%)	รวม (n) (%)			
22. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ	16 4.0	132 32.7	256 63.4	404 100.0	2.59	0.567	มาก
23. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	24 5.9	125 30.6	260 63.6	409 100.0	2.58	0.602	มาก
24. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	17 4.2	123 30.3	266 65.5	406 100.0	2.61	0.567	มาก
เฉลี่ยรวม					2.59	0.58	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.19 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่ายขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช มีดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.59) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดีงาม และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.58) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ

ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.61) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.59)

2.1.9 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี แสดงไว้ในตารางที่ 4.20 และตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.20 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ของ องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
25. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงสูง ทั้ง 8 ด้าน	103	298	121	522	1.97	0.66	ปานกลาง
	19.7	57.1	23.2	100.0			
เฉลี่ยรวม					1.97	0.66	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.20 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการ
บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ในภาพรวม
ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความพอเพียง, ด้านความมีเหตุผล, ด้านการมีภูมิคุ้มกัน, การพึ่งตนเอง, ด้านการ
เสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน, ด้านการรวมกลุ่ม, ด้านการสร้าง
เครือข่าย, และด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วน
ตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.97)
ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูง
ทั้ง 8 ด้าน

ตารางที่ 4.21 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ของ องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	น้อย (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	มาก (n) (%)	รวม (n) (%)			
25. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. สูง ทั้ง 8 ด้าน	20	108	277	405	2.63	0.567	มาก
รวม					2.60	0.576	มาก

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.21 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ด้านการมีภูมิคุ้มกัน การพึ่งตนเอง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ด้านการรวมกลุ่ม ด้านการสร้างเครือข่าย และด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนด้านความมีเหตุผล ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง มีดังนี้ ในส่วนของภาพรวม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.60) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูง ทั้ง 8 ด้าน

2.1.10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละด้าน (รวม 8 ด้านและ

ในภาพรวม) โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบแต่ละด้านและในภาพรวม ไว้ในตารางเดียวกัน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4.22-ตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.22 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
1. อบต. มีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด	2.11	0.52	2.62	0.55	-14.36	0.00*
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือยึดติดวัตถุ	1.97	0.64	2.53	0.59	-14.00	0.00*
3. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง	2.05	0.60	2.58	0.59	-13.42	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.04	0.59	2.58	0.58	-13.93	

หมายเหตุ

1) การวิเคราะห์หรือการทดสอบค่าที (t-test) เป็นการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างระหว่างตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช จำนวน 2 กลุ่มเท่านั้น เช่น ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างระหว่างตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ต่อคำถามที่นำมาวิเคราะห์ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ สำหรับในที่นี้ได้พิจารณาจากค่า Sig.(2-tailed) กล่าวคือ ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะน้อยกว่า α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) < α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้) แต่ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะมากกว่าหรือเท่ากับ α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) > α หรือ Sig.(2-tailed) = α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย ^{ns} ไว้)

2) t หมายถึง ค่าสถิติที่คำนวณได้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

3) Sig.(2-tailed) หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน (หมายถึง ข้อคิดเห็นหรือข้อความที่ใช้เป็นมูลฐานของการหาเหตุผลของการวิจัย) ในกรณีนี้ หมายถึง แยกต่าง หรือ ไม่แตกต่างกัน

4) ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันหรือไม่แตกต่างกัน ในที่นี้กำหนดให้ $\alpha = 0.05$ หรือที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05 หรือ 95%

5) * หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แยกต่าง (Sig.(2-tailed) < α)

6) ^{ns} หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน (Sig.(2-tailed) > α)

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.22 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ

ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตอย่างประมาทตามฐานะ ประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อหรือยึดติดวัตถุ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตอย่างประมาทตามฐานะ ประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อหรือยึดติดวัตถุ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตอย่างประมาทตามฐานะ ประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อหรือยึดติดวัตถุ และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
4. อบต. มีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใscrตรวจสอบได้	2.01	0.63	2.55	0.59	-13.36	0.00*
5. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีคามโปร่งใscrตรวจสอบได้	1.94	0.69	2.54	0.59	-14.30	0.00*
6. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง	1.99	0.64	2.55	0.58	-13.82	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.98	0.65	2.55	0.59	-13.83	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.23 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีคามโปร่งใส ตรวจสอบได้ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบล คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีคามโปร่งใส ตรวจสอบได้ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมี

ผล และมีคามโปร่งใส ตรวจสอบได้ และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหารจัดการ	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)					t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง (n = 529)		อบต. พิมลราช (n = 409)				
ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	อ.บ.ต.	S.D.	อ.บ.ต.	S.D.			
ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ระหว่าง	\bar{X}		\bar{X}				
องค์การบริหารส่วนตำบล							
บางบัวทองกับองค์การบริหาร							
ส่วนตำบลพิมลราช							
3. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
7. อบต. มีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ	2.03	0.64	2.39	0.59	-8.99	0.00*	
8. บุคลากรใน อบต. มีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว	2.01	0.68	2.37	0.59	-8.54	0.00*	
9. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง	2.03	0.63	2.40	0.57	-9.41	0.00*	
เฉลี่ยรวม	2.02	0.65	2.39	0.58	-8.98		

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.24 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง องค์การบริหารส่วนตำบลมีภูมิคุ้มกันที่ดี มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลมีภูมิคุ้มกันที่ดี (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง (n = 529)		อบต. พิมลราช (n = 409)			
	อบต.	S.D.	อบต.	S.D.		
	\bar{X}		\bar{X}			
10. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น	2.05	0.59	2.47	0.58	-11.01	0.00*
11. บุคลากรใน อบต. ให้มีความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ	1.99	0.65	2.42	0.61	-10.43	0.00*
12. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง	2.05	0.64	2.47	0.62	-10.13	0.00*
สูง						
เฉลี่ยรวม	2.03	0.63	2.45	0.60	-10.52	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.25 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเองสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความสำคัญกับ

ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึงพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเองสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียง ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และ คุณธรรมควบคู่กัน ระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัว ทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			
	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
13. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ	2.08	0.56	2.44	0.57	-9.59	0.00*
14. บุคลากรใน อบต. ส่งเสริมให้ ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรม ควบคู่กัน	2.01	0.69	2.38	0.57	-8.96	0.00*
15. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และ คุณธรรมควบคู่กันสูง	2.05	0.61	2.40	0.57	-8.74	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.05	0.62	2.41	0.57	-9.10	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.26 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชน ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ (2) บุคลากรใน

องค์การบริหารส่วนตำบลส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ระหว่างองค์การบริหารส่วน ตำบลบางบัวทองกับองค์การ บริหารส่วนตำบลพิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
16. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ต่าง ๆ	2.03	0.71	2.33	0.60	-6.92	0.00*
17. บุคลากรใน อบต. สนับสนุน การรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำ กิจกรรมสาธารณะ	2.04	0.73	2.32	0.57	-6.45	0.00*
18. ในภาพรวม อบต. มีการ บริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่ม สูง	2.00	0.72	2.30	0.61	-6.88	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.02	0.72	2.32	0.59	-6.75	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.27 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม ปรากฏดังนี้

1) องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่างๆ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่างๆ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์กรบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ในภาพรวมองค์กรบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่างๆ (2) บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ และ (3) ในภาพรวม องค์กรบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มสูง มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.28 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่ายระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
19. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นเครือข่ายทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก	2.07	0.60	2.54	0.59	-11.94	0.00*
20. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม	2.03	0.65	2.53	0.59	-12.21	0.00*
21. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง	1.99	0.61	2.55	0.61	-13.92	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.03	0.62	2.54	0.60	-12.69	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.28 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นทางการหรือเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นทางการหรือเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่ายสูง พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่ายสูง มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นทางการหรือเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นทางการและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม และ (3) ในภาพรวม องค์การ

บริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.29 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง (n = 529)		อบต. พิมลราช (n = 409)			
	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)		
22. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดีงาม	2.15	0.60	2.59	0.57	-11.59	0.00*
23. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	1.96	0.64	2.58	0.60	-15.22	0.00*
24. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	1.99	0.60	2.61	0.57	-16.17	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.03	0.61	2.59	0.58	-14.33	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.29 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ปรากฏดังนี้

1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่องบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ภาพรวมองค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม (2) บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ และ (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน มีความแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต.บางบัวทอง	S.D.	อบต.พิมลราช	S.D.		
25. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. สูง ทั้ง 8 ด้าน	1.97	0.65	2.63	0.58	-16.52	0.00*
รวม	1.97	0.65	2.63	0.58	-16.52	

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.30 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ปรากฏดังนี้ ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความพอประมาณ การมีภูมิคุ้มกัน ความมีเหตุผล การพึ่งตนเอง การรวมกลุ่ม การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน การสร้างเครือข่าย, และความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้ง 8 ด้าน มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในภาพรวม ทั้ง 8 ด้าน พบว่า ความคิดเห็นในเรื่อง ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ความพอประมาณ การมีภูมิคุ้มกัน ความมีเหตุผล การพึ่งตนเอง การรวมกลุ่ม การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน การสร้างเครือข่าย และความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน มีความแตกต่างกัน

2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง คือ (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และ (2) องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ตามลำดับ โดยแสดงไว้ในตารางที่ 4.31 และตารางที่ 4.32 ต่อจากนั้น (3) เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช โดยแสดงไว้ในตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.31 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทาง

เศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน

ปัญหาในการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านความ พอประมาณ							
1. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงความ ประหยัดและใช้จ่ายอย่าง ฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสาย กลาง เช่น การจัดสรร งบประมาณเกินความ จำเป็นไม่เกิดผลประโยชน์ แก่ประชาชน	103 19.5	319 60.3	107 20.2	529 100.0	1.99*	0.631	ปานกลาง
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตเกินฐานะไม่อด ออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือย หรือติดยึดกับวัตถุมาก เกินไป	97 18.4	275 52.1	156 29.5	528 100.0	1.89	0.684	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.94	0.66	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)			
ปัญหาด้านความมีเหตุผล							
3. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดย ไม่อยู่บนพื้นฐานของ เหตุผล เช่น ขาดการ ส่งเสริมให้ประชาชนมี ส่วนร่วมในการบริหาร ท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วม ในการตรวจสอบการใช้ อำนาจของ อบต. ไม่ คำนึงถึงประโยชน์ของ ประชาชนเป็นหลัก และ ขาดความโปร่งใส ไม่ สามารถตรวจสอบได้	115 21.8	300 56.8	113 21.4	528 100.0	2.00*	0.658	ปานกลาง
4. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติ กิจกรรมต่างๆ โดยไม่ คำนึงถึงเหตุผล และการมี ส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วน ตน ขาดประสิทธิภาพและ ขาดความโปร่งใส ไม่ สามารถตรวจสอบได้	120 22.7	246 46.5	163 30.8	529 100.0	1.92	0.728	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.96	0.69	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
5. อบต. ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความ พร้อมในการบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชน ขาดการ ควบคุมให้มีการรักษา วินัยการเงินการคลัง และ ไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่ จะเกิดจากการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ	91	329	108	528	1.97*	0.614	ปานกลาง
	17.2	62.3	20.5	100.0			
6. บุคลากรใน อบต. ขาด การวางแผนเกี่ยวกับการ บริหารจัดการและไม่มี ความยืดหยุ่นในการ ปรับตัว							
	69	276	181	526	1.79	0.656	ปานกลาง
	13.1	52.5	34.4	100.0			
เฉลี่ยรวม					1.88	0.64	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บางบัว ทอง ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านการพึ่งตนเอง							
7. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ พึ่งพาตนเอง เช่น ไม้ใช้ งบประมาณหรือทรัพยากร ของ อบต. เท่าที่มีอยู่ ไม่ พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น และระบบสาธารณูปโภค ตลอดจน โครงสร้างพื้นฐาน สารสนเทศในท้องถิ่นอย่าง ทั่วถึงและเท่าเทียมกัน	87 16.5	327 62.0	113 21.4	527 100.0	1.95*	0.615	ปานกลาง
8. บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ ความสำคัญกับความสามารถ ของประชาชนและชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยาย โอกาสในการประกอบอาชีพ ของประชาชน รวมถึงขาดการ ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนา ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ใน การผลิตสินค้า บริการ และ การประกอบอาชีพพึ่งพา ปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือ ชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ	84 15.9	294 55.7	150 28.4	528 100.0	1.88	0.654	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.92	0.63	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ปัญหาด้านการเสริมสร้าง							
คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้							
และคุณธรรมควบคู่กัน							
9. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่ให้ความสำคัญกับ การเสริมสร้างคุณภาพ ของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	69	361	99	529	1.94*	0.561	ปานกลาง
	13.0	68.2	18.7	100.0			
10. บุคลากรของ อบต. ขาดการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรม ควบคู่ไปกับการปรับปรุง วิธีการทำงาน เพื่อให้การ บริหารท้องถิ่นเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ	75	316	137	528	1.88	0.623	ปานกลาง
	14.2	59.8	25.9	100.0			
เฉลี่ยรวม					1.91	0.59	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
จัดการตามแนวทาง	(n)	(n)	(n)	(n)			
เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	(%)	(%)	(%)	(%)			
ปัญหาด้านการรวมกลุ่ม							
11. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาด การส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบ สหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่ม ประกอบอาชีพหรือ วิชาชีพ ตลอดทั้งการ รวมกลุ่มของประชาชน เพื่อดำเนินการด้าน เศรษฐกิจ	97 18.3	293 55.4	139 26.3	529 100.0	1.92*	0.664	ปานกลาง
12. บุคลากรของ อบต. ขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่ม เป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่ม เกษตรกร องค์กรเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ	94 17.9	274 52.1	158 30.0	526 100.0	1.88	0.682	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.90	0.67	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านการสร้าง							
เครือข่าย							
13. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่ร่วมมือกันทั้ง ภายในและภายนอกอย่าง เป็นเครือข่าย เช่น ขาด การส่งเสริมสนับสนุน การดำเนินการของกลุ่ม ประชาชนที่รวมตัวกันใน ลักษณะเครือข่ายทุก รูปแบบ	76 14.4	321 60.7	132 25.0	529 100.0	1.89*	0.619	ปานกลาง
14. บุคลากรของ อบต. ไม่ สนับสนุนการสร้าง เครือข่ายที่เชื่อมโยงกัน อย่างเป็นระบบ เช่น ขาด การส่งเสริม สนับสนุน กลุ่มประชาชนที่รวมตัว กันในลักษณะเครือข่ายให้ สามารถแสดงความคิดเห็น และเสนอความต้องการ ของชุมชนในท้องถิ่น	84 16.0	296 56.3	146 27.8	526 100.0	1.88	0.651	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.89	0.64	ปานกลาง

ตารางที่ 4.31 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านความสมดุลและ การพัฒนาที่ยั่งยืน							
15. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงองค์ รวมทั้งระบบ ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และ สิ่งแวดล้อม	93 17.6	322 61.0	113 21.4	528 100.0	1.96*	0.624	ปานกลาง
16. บุคลากรใน อบต. ไม่ สนับสนุนการบริหาร จัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุล ระหว่างด้านวัตถุและ จิตใจ เช่น ให้บริการ สาธารณะโดยไม่เน้นการ พัฒนาด้านจิตใจให้ ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย	99 18.7	303 57.3	127 24.0	529 100.0	1.95	0.652	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					1.96	0.64	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.31 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษา ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง โดยแยก ออกเป็น 8 ด้าน ๆ ละ 2 ข้อ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ (1) ปัญหาด้านความ พอประมาณ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.99) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.89) ว่า บุคลากรใน องค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตเกินฐานะ ไม่อดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดขัดกับวัตถุ มากเกินไป (2) ปัญหาด้านความมีเหตุผล กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.00) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ การใช้อำนาจของ อบต. ไม่คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และขาดความโปร่งใส ไม่สามารถ ตรวจสอบได้ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.92) ว่า บุคลากรในองค์การ บริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และการมี ส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาดประสิทธิภาพและขาดความโปร่งใส ไม่ สามารถตรวจสอบได้ (3) ปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.97) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการที่ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี และกลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.79) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการ วางแผนเกี่ยวกับการบริหารจัดการ และไม่มี ความยืดหยุ่นในการปรับตัว (4) ปัญหาด้านการพึ่งพา ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.95) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหาร จัดการหรือให้บริการประชาชนโดยขาดการพึ่งพาตนเอง ไม่ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ องค์การ บริหารส่วนตำบลที่มีอยู่เท่าที่ควร การพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณสุข โภค คลอดจน โครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่น ขาดความทั่วถึงและไม่เท่าเทียมกัน และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วย ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ให้ความสำคัญกับ ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่เน้นส่งเสริม และขยายโอกาสในการประกอบอาชีพ ของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิต สินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ

(5) ปัญหาด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.94) ว่า องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88) ว่า บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลขาดการได้รับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุงและวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (6) ปัญหาด้านการรวมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.92) ว่า องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดจนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88) ว่า บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์กรเอกชนหรือหมู่คณะอื่น ๆ (7) ปัญหาด้านการสร้างเครือข่าย กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.89) ว่า องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ยึดถือความร่วมมือทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย รวมทั้งขาดการส่งเสริม สนับสนุน การดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.88) ว่า บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ ขาดการส่งเสริม สนับสนุน กลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น และ (8) ปัญหาด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.96) ว่า องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 1.95) ว่า บุคลากรในองค์กรบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 1.92)

หมายเหตุ

1) หลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกปัญหาที่สำคัญที่สุดของแต่ละด้าน (รวม 8 ด้าน) ในตารางที่ 4.31 ข้างบน และตารางที่ 4.32 ข้างล่างนี้ มีตามลำดับ ดังนี้ หนึ่ง พิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของปัญหาในแต่ละด้าน กล่าวคือ หากปัญหาด้านใดมีค่าเฉลี่ยของปัญหามากที่สุดจะเลือกเพื่อนำไปวิเคราะห์เป็นอันดับแรก สอง ถ้าหากค่าเฉลี่ยของปัญหาในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน จะพิจารณาจาก ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน หรือ S.D. ที่แสดงถึงการกระจายของข้อมูลของปัญหาแต่ละด้าน โดยเลือกปัญหาที่มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานน้อยที่สุดเป็นอันดับสอง และ สาม ถ้าหากปัญหาแต่ละด้านมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากันอีก จะพิจารณาจากจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง (n) ของปัญหาแต่ละด้าน ต่อระดับความเห็นด้วย โดยดูจากจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง (n) ที่มากที่สุดที่เห็นด้วยในระดับมาก (มาก ปานกลาง น้อย) เป็นอันดับสุดท้าย

เพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ในตารางที่ 4.31 และตารางที่ 4.32 ข้างล่างนี้แสดงการวิเคราะห์ปัญหา ผู้ศึกษาได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ท้ายตัวเลขที่ผู้ศึกษาเห็นว่า เป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของแต่ละด้านไว้ด้วย

2) ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน ดังกล่าวข้างต้นนี้ แต่ละด้านมีหลายปัญหา แต่ในที่นี้ ได้พิจารณาคัดเลือกเฉพาะปัญหาที่สำคัญที่สุดของแต่ละด้านเพื่อนำไปใช้ศึกษาวิเคราะห์ใน "กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา" ในบทที่ 5 หัวข้อ 2. อภิปรายผล หัวข้อย่อย ปัญหาและแนวทางการพัฒนา

ตารางที่ 4.32 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทาง
เศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านความพอประมาณ							
1. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่าย อย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสาย กลาง เช่น การจัดสรรงบประมาณ เกินความจำเป็นไม่เกิดผล ประโยชน์แก่ประชาชน	48 11.8	93 22.9	266 65.4	407 100.0	1.46	0.70*	น้อย
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตเกิน ฐานะไม่อดออม ไม่ประหยัด ฟุ่มเฟือยหรือติดยึดกับวัตถุมาก เกินไป	44 10.9	98 24.2	263 64.9	405 100.0	1.46	0.68	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.46	0.69	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ตำบล	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านความมีเหตุผล							
3. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่อยู่บน พื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการ ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมใน การบริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วน ร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจ ของ อบต. ไม่คำนึงถึงประโยชน์ ของประชาชนเป็นหลัก และขาด ความโปร่งใส ไม่สามารถ ตรวจสอบได้	27 6.7	106 26.2	272 67.2	405 100.0	1.40	0.61	น้อย
4. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และการมี ส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึด ผลประโยชน์ส่วนตน ขาด ประสิทธิภาพและขาดความ โปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้	25 6.2	125 30.8	256 63.1	406 100.0	1.43*	0.61	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.42	0.61	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมพ์ราช ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
5. อบต. ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน ขาดการควบคุมให้มี การรักษาวินัยการเงินการคลัง และไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ	39 9.6	123 30.3	244 60.1	406 100.0	1.50*	0.67	น้อย
6. บุคลากรใน อบต. ขาดการ วางแผนเกี่ยวกับการบริหาร จัดการและไม่มี ความยืดหยุ่นใน การปรับตัว	36 8.9	122 30.2	246 60.9	404 100.0	1.48	0.66	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.49	0.66	น้อย
ปัญหาด้านการพึ่งตนเอง							
7. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่พึ่งพา ตนเอง เช่น ไม่ใช้งบประมาณ หรือทรัพยากรของ อบต. เท่าที่มี อยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจของ ท้องถิ่นและระบบสาธารณสุขไปไกล ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐาน สารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน	44 10.8	111 27.3	251 61.8	406 100.0	1.49	0.68	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
8. บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ ความสำคัญกับความสามารถของ ประชาชนและชุมชน เช่น ไม่นับ ส่งเสริมและขยายโอกาสในการ ประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุน การพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อ ใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และ การประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัย ต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน ไม่ได้เป็นเจ้าของ	44 10.8	115 28.3	247 60.8	406 100.0	1.50*	0.68	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.50	0.68	น้อย
ปัญหาด้านการเสริมสร้างคุณภาพ คนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน							
9. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	42 10.3	104 25.6	261 64.1	407 100.0	1.46	0.68	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
10. บุคลากรของ อบต. ขาดการ พัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และ จริยธรรมควบคู่ไปกับการ ปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การ บริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมี ประสิทธิภาพ	53 13.1	108 26.7	244 60.2	405 100.0	1.53*	0.72	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.50	0.70	น้อย
ปัญหาด้านการรวมกลุ่ม							
11. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและ คุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือ วิชาชีพ ตลอดทั้งการรวมกลุ่มของ ประชาชนเพื่อดำเนินการด้าน เศรษฐกิจ	36 8.8	178 43.7	193 47.4	407 100.0	1.61	0.64	น้อย
12. บุคลากรของ อบต. ขาดการ ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การ เอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ	52 13.0	181 45.4	166 41.6	399 100.0	1.71*	0.68	ปาน กลาง
เฉลี่ยรวม					1.66	0.66	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ตำบล	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านการสร้างเครือข่าย							
13. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ ร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอก อย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการ ส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการ ของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกัน ในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ	44 10.9	176 43.5	185 45.7	405 100.0	1.65*	0.67	น้อย
14. บุคลากรของ อบต. ไม่ สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่ เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนกลุ่ม ประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะ เครือข่ายให้สามารถแสดงความ คิดเห็นและเสนอความต้องการ ของชุมชนในท้องถิ่น	39 9.7	168 41.8	195 48.5	402 100.0	1.61	0.66	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.63	0.66	น้อย

ตารางที่ 4.32 (ต่อ)

ปัญหาในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ตำบล	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปาน กลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
ปัญหาด้านความสมดุลและการ พัฒนาที่ยั่งยืน							
15. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่ คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งใน ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม	49 12.0	164 40.3	194 47.7	407 100.0	1.64	0.69	น้อย
16. บุคลากรใน อบต. ไม่ สนับสนุนการบริหารจัดการหรือ การให้บริการประชาชนอย่าง สมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่ เน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ ดีด้วย	46 11.4	174 43.0	185 45.7	405 100.0	1.66*	0.67	น้อย
เฉลี่ยรวม					1.65	0.68	น้อย

จากตารางที่ 4.32 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษา ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช โดยแยก ออกเป็น 8 ด้าน ๆ ละ 2 ข้อ เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย ดังนี้ (1) ปัญหาด้านความ พอประมาณ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.46) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหาร จัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสาย กลาง เช่น การจัดสรรงบประมาณเกินความจำเป็นไม่เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชน และกลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.46) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตเกินฐานะไม่ อุดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดขัดกับวัตถุมากเกินไป (2) ปัญหาด้านความมีเหตุผล กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.40) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหาร ท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจของ อบต. ไม่คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชน เป็นหลัก และขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.43) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาด ประสิทธิภาพและขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ (3) ปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.50) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีการบริหารจัดการที่ขาด ภูมิคุ้มกันที่ดี และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.48) ว่า บุคลากรในองค์การบริหาร ส่วนตำบลขาดการวางแผนเกี่ยวกับการบริหารจัดการ และไม่มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว (4) ปัญหาด้านการพึ่งพาตนเอง กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.49) ว่า องค์การ บริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยขาดการพึ่งพาตนเอง ไม่ใช้งบประมาณหรือ ทรัพยากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอยู่เท่าที่ควร การพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบ สาธารณูปโภค ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่น ขาดความทั่วถึงและไม่เท่าเทียมกัน และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.50) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่เน้นส่งเสริม และขยายโอกาส ในการประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน

ไม่ได้เป็นเจ้าของ (5) ปัญหาด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.46) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.53) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการได้รับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุงและวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (6) ปัญหาด้านการรวมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.61) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.71) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชนหรือหมู่คณะอื่น ๆ (7) ปัญหาด้านการสร้างเครือข่าย กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.65) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ยึดถือความร่วมมือทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย รวมทั้งขาดการส่งเสริม สนับสนุน การดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.61) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ ขาดการส่งเสริม สนับสนุน กลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น และ (8) ปัญหาด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.64) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.66) ว่า บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ทั้ง 8 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม 1.54)

ตารางที่ 4.33 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการ
ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ
องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชตามปัญหา ทั้ง 8 ด้าน

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)					Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)	S.D.	อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)	S.D.	t	
1. ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ						
1. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่คำนึงถึงความ ประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง เช่น การ จัดสรรงบประมาณเกินความ จำเป็น ไม่เกิดผลประโยชน์แก่ ประชาชน	1.99	0.63	1.46	0.70	11.97	0.00*
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตเกิน ฐานะไม่อดออม ไม่ประหยัด ฟุ่มเฟือยหรือติดขัดกับวัตถุมาก เกินไป						
เฉลี่ยรวม	1.94	0.66	1.46	0.69	10.74	

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)					Sig. (2- tailed)
	อบต.		พิมลราช		t	
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)	S.D.	พิมลราช \bar{X} (n = 409)	S.D.		
2. ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล						
3. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐาน ของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริม ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ บริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วน ร่วมในการตรวจสอบการใช้ อำนาจของ อบต. ไม่คำนึงถึง ประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และขาดความโปร่งใส ไม่สามารถ ตรวจสอบได้	2.00	0.66	1.40	0.61	14.59	0.00*
4. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และการ มีส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาด ประสิทธิภาพและขาดความ โปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบ ได้	1.92	0.73	1.43	0.61	11.16	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.96	0.69	1.42	0.61	12.87	

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
3. ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน						
5. อบต. ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาด การเตรียมความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน ขาดการควบคุมให้มี การรักษาวินัยการเงินการคลัง และไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ	1.97	0.61	1.50	0.67	11.13	0.00*
6. บุคลากรใน อบต. ขาดการ วางแผนเกี่ยวกับการบริหาร จัดการและไม่มีความยืดหยุ่นใน การปรับตัว	1.79	0.66	1.48	0.66	7.08	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.88	0.64	1.49	0.66	9.10	
4. ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง						
7. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยไม่พึ่งพา ตนเอง เช่น ไม่ใช้งบประมาณ หรือทรัพยากรของ อบต. เท่าที่มี อยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจของ ท้องถิ่นและระบบสาธารณสุขปโภค ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐาน สารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน	1.95	0.62	1.49	0.68	10.65	0.00 *

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	1.88	0.65	1.50	0.68	8.46	0.00*
8. บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ ความสำคัญกับความสามารถ ของประชาชนและชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยายโอกาส ในการประกอบอาชีพของ ประชาชน รวมถึงขาดการ ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิ ปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการ ผลิตสินค้า บริการ และการ ประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้ เป็นเจ้าของ						
เฉลี่ยรวม	1.92	0.63	1.50	0.68	9.56	
5. ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง						
ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน						
9. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	1.94	0.56	1.46	0.68	11.62	0.00

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน						
10. บุคลากรของ อบต. ขาดการ พัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และ จริยธรรมควบคู่ไปกับการ ปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้ การบริหารท้องถิ่นเป็น ไปอย่าง มีประสิทธิภาพ	1.88	0.62	1.53	0.72	7.92	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.91	0.59	1.50	0.70	9.77	
6. ปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม						
11. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและ คุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็น อิสระ และการรวมกลุ่มประกอบ อาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการ รวมกลุ่มของประชาชนเพื่อ ดำเนินการด้านเศรษฐกิจ	1.93	0.66	1.61	0.65	7.38	0.00*
12. บุคลากรของ อบต. ขาดการ ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์กร เอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ	1.88	0.68	1.71	0.68	3.62	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.91	0.67	1.66	0.67	5.50	

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)					Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)		t	
7. ปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย						
13. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ ร่วมมือกันทั้งภายในและ ภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริมสนับสนุนการ ดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่ รวมตัวกันในลักษณะเครือข่าย ทุกรูปแบบ	1.89	0.62	1.65	0.67	5.68	0.00*
14. บุคลากรของ อบต. ไม่ สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่ เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุน กลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันใน ลักษณะเครือข่ายให้สามารถ แสดงความคิดเห็นและเสนอ ความต้องการของชุมชนใน ท้องถิ่น	1.88	0.65	1.61	0.66	6.23	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.89	0.64	1.63	0.66	5.95	

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง อบต.บางบัวทอง กับ อบต.พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
8. ปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน						
15. อบต. บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้ง ในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม	1.96	0.62	1.64	0.69	7.31	0.00*
16. บุคลากรใน อบต. ไม่สนับสนุน การบริหารจัดการหรือการ ให้บริการประชาชนอย่างสมดุล ระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่เน้น การพัฒนาด้านจิตใจให้ ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรม ที่ดีด้วย	1.95	0.66	1.66	0.674	6.62	0.00*
เฉลี่ยรวม	1.96	0.64	1.65	0.68	6.97	
เฉลี่ยรวมทั้งสิ้น	1.92	0.64	1.54	0.67	8.81	

หมายเหตุ

1) การวิเคราะห์หรือการทดสอบค่าที (t-test) เป็นการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อคำถามที่นำมาวิเคราะห์ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ สำหรับในที่นี้ได้พิจารณาจากค่า Sig.(2-tailed) กล่าวคือ ถ้า

ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะน้อยกว่า α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) < α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ ซึ่งหมายถึงมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) แต่ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะมากกว่าหรือเท่ากับ α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) > α หรือ Sig. (2-tailed) = α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย ^{ns} ไว้ ซึ่งหมายถึง non significant หรือ ไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) t หมายถึง ค่าสถิติที่คำนวณได้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

3) Sig.(2-tailed) หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน (หมายถึง ข้อคิดเห็นหรือข้อความที่ใช้เป็นมูลฐานของการหาเหตุผลของการวิจัย) ในกรณีนี้ หมายถึง แยกต่าง หรือ ไม่แตกต่างกัน

4) ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการยอมรับหรือปฏิเสธ สมมติฐาน ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันหรือไม่แตกต่างกัน ในที่นี้กำหนดให้ $\alpha = 0.05$ หรือที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ เท่ากับ 0.05 หรือ 95%

5) * หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แยกต่าง (Sig.(2-tailed) < α)

6) ^{ns} หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน (Sig.(2-tailed) > α)

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.33 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ต่อปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง ปรากฏดังนี้ (1) ปัญหาด้านความพอประมาณ องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง เช่น การจัดสรร งบประมาณเกินความจำเป็นไม่เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชน และบุคลากรในองค์การบริหารส่วน ตำบลดำรงชีวิตเกินฐานะไม่อดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดยึดกับวัตถุมากเกินไป พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่ เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็น ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่

ยึดถือทางสายกลาง และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตเกินฐานะไม่คดอ้อม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดยึดกับวัตถุมากเกินไป มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (2) ปัญหาด้านความมีเหตุผล องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจของ องค์การบริหารส่วนตำบลไม่คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาดประสิทธิภาพและขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ขาดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลไม่คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และขาดความโปร่งใส และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล การมีส่วนร่วมของประชาชน ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาดประสิทธิภาพและขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (3) ปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน องค์การบริหารส่วนตำบลขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน ขาดการควบคุมให้มีการรักษาวินัยการเงินการคลัง และไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการวางแผนเกี่ยวกับการบริหารจัดการและ ไม่มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน ขาดการควบคุมให้มีการรักษาวินัย

การเงินการคลัง และไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการวางแผนเกี่ยวกับการบริหารจัดการ และไม่มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (4) ปัญหาด้านการพึ่งตนเอง องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่พึ่งพาตนเอง เช่น ไม่ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่มีอยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น และระบบสาธารณสุขปกคลุมจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน ไม่ได้เป็นเจ้าของ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยขาดการพึ่งพาตนเอง ไม่ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่มีอยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณสุขปกคลุมจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน ไม่ได้เป็นเจ้าของ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (5) ปัญหาด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed)

เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และบุคลากรใน องค์การบริหารส่วนตำบลขาดการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุง วิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (6) ปัญหาด้านการรวมกลุ่ม องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครองระบบ สหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการรวมกลุ่มของ ประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่ม เกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ผ่าน กลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่ม ประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ และ บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) (7) ปัญหาด้านการสร้างเครือข่าย องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายในและ ภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่ รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุน การสร้างเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนกลุ่มประชาชนที่ รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนใน ท้องถิ่น พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า

ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่าง เป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันใน ลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ และบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการสร้าง เครือข่ายที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกัน ในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น มี ความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) และ (8) ปัญหาด้านความสมดุลและการ พัฒนาที่ยั่งยืน องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึง องค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม และบุคลากรในองค์การ บริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่าง ด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่เน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมี คุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบล บางบัวทองกับตำบลพิมลราช ในเรื่อง การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึง องค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม และบุคลากรในองค์การ บริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่าง ด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่เน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมี คุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ทั้ง 8 ด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันทั้ง 8 ด้าน

2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง คือ (1) องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และ (2) องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ตามลำดับ โดยแสดงไว้ในตารางที่ 4.34 และตารางที่ 4.35 ต่อจากนั้น (3) เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี โดยแสดงไว้ในตารางที่ 4.36

ตารางที่ 4.34 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน

แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. บางบัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ด้านความพอประมาณ							
1. อบต. ควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้เกิดประโยชน์	159	315	53	527	2.20	0.60	ปานกลาง

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง ทั้ง 8 ด้าน							
สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้ บุคลากรดำรงชีวิตอย่าง พอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุ มากเกินไป							
ด้านความมีเหตุผล							
2. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยตั้งอยู่บน พื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมี ส่วนร่วม คำนึงถึง ผลประโยชน์ของ ประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรม ต่าง ๆ โดยคำนึงถึง เหตุผล มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	175 33.3	289 54.9	62 11.8	526 100.0	2.21	0.64	ปานกลาง

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง ทั้ง 8 ด้าน							
ด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
3. อบต. ควรมีการเตรียม ความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน และ รู้เท่าทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการ วางแผนที่ดี เตรียมความ พร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมีความ ยืดหยุ่นในการปรับตัว	147 27.9	335 63.7	44 8.4	526 100.0	2.20	0.57	ปานกลาง
ด้านการพึ่งตนเอง							
4. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยเน้นการ พึ่งพางบประมาณและ ทรัพยากรของ อบต. เป็น หลัก รวมทั้งควรให้ ความสำคัญกับ ความสามารถของ ประชาชนและชุมชน	135 25.6	307 58.3	85 16.1	527 100.0	2.09	0.64	ปานกลาง

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง ทั้ง 8 ด้าน							
โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือ บริโภค พืชพาส์จัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือ ชุมชนเป็นเจ้าของ							
ด้านการเสริมสร้าง							
คุณภาพคนให้มีความรู้ และคุณธรรมควบคู่กัน							
5. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการ เสริมสร้างคุณภาพของ ประชาชนทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ รวมทั้ง ควรสนับสนุนให้ ประชาชนมีความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน	177 33.6	291 55.2	59 11.2	527 100.0	2.22	0.63	ปานกลาง

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง ทั้ง 8 ด้าน							
ด้านการรวมกลุ่ม							
6. อบต. ควรบริหารจัดการ หรือให้บริการ ประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่ม สหกรณ์ออมทรัพย์	192 36.4	252 47.8	83 15.7	527 100.0	2.21	0.69	ปานกลาง
ด้านการสร้างเครือข่าย							
7. อบต. ควรบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน อย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้ง หน่วยงานภายในและ ภายนอก รวมทั้งควร สนับสนุนการสร้าง เครือข่ายของชุมชนอย่าง เป็นระบบ ให้สามารถ แสดงความคิดเห็นและ เสนอความต้องการของ ชุมชนในท้องถิ่น	195 36.9	290 54.9	43 8.1	528 100.0	2.29	0.61	ปานกลาง

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง ทั้ง 8 ด้าน	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)			
ด้านความสมดุลและการ พัฒนาที่ยั่งยืน							
8. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยคำนึงถึง องค์รวมทั้งระบบ ทั้งใน ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งควร สนับสนุนการบริหาร จัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุล	211 40.0	277 52.5	40 7.6	528 100.0	2.32	0.61	ปานกลาง
รวม					2.22	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.34 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้

(1) แนวทางการพัฒนาด้านความพอประมาณ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.20) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุมากเกินไป

(2) แนวทางการพัฒนาด้านความมีเหตุผล กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.21) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ (3) แนวทางการพัฒนาด้านการมีภูมิคุ้มกัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.20) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรมีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการวางแผนที่ดี เตรียมความพร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว (4) แนวทางการพัฒนาด้านการพึ่งตนเอง กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.09) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยเน้นการพึ่งพางบประมาณและทรัพยากรขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ (5) แนวทางการพัฒนาด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.22) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ รวมทั้งควรสนับสนุนให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน (6) แนวทางการพัฒนาด้านการรวมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.21) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ (7) แนวทางการพัฒนาด้านการสร้างเครือข่าย กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.29) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนอย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการสร้างเครือข่ายของชุมชนอย่างเป็นระบบ ให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น และ (8) แนวทางการพัฒนาด้านการความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.32) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึง

องค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุล

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.22)

ตารางที่ 4.35 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับความเห็นด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ด้านความพอประมาณ							
1. อบต. ควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็น และให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุมากเกินไป	270	107	30	407	2.59	0.63	มาก
	66.3	26.3	7.4	100.0			

ตารางที่ 4.35 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตาม
 แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำแนกตาม
 แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)	(n) (%)			
42. อบต. ควบคุมบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยคำนึงถึง ทางสายกลาง ความ พอเพียง การใช้จ่าย งบประมาณอย่าง ประหยัดตามความจำเป็น และให้เกิดประ โยชน์ สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้ บุคลากรดำรงชีวิตอย่าง พอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุ มากเกินไป							
ด้านความมีเหตุผล							
2. อบต. ควบคุมบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยตั้งอยู่บน พื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมี ส่วนร่วม คำนึงถึง ผลประโยชน์ของ	273 66.7	107 26.2	29 7.1	409 100.0	2.60	0.62	มาก

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรม ต่าง ๆ โดยคำนึงถึง เหตุผล มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้							
ด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
3. อบต. ควรมีการเตรียม ความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน และ รู้เท่าทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการ วางแผนที่ดี เตรียมความ พร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมีความ ยืดหยุ่นในการปรับตัว	239	150	20	409	2.54	0.59	มาก
	58.4	36.7	4.9	100.0			

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน							
ด้านการพึ่งตนเอง							
4. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยเน้นการ พึ่งพางบประมาณและ ทรัพยากรของ อบต. เป็น หลัก รวมทั้งควรให้ ความสำคัญกับ ความสามารถของ ประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือ บริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน เป็นเจ้าของ	205 50.1	144 35.2	60 14.7	409 100.0	2.35	0.72	มาก
ด้านการเสริมสร้าง							
คุณภาพคนให้มีความรู้ และคุณธรรมควบคู่กัน							
5. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการ	205 50.1	144 35.2	60 14.7	409 100.0	2.35	0.72	มาก

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน							
เสริมสร้างคุณภาพของ ประชาชนทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ รวมทั้ง ควรสนับสนุนให้ ประชาชนมีความรู้และ มีคุณธรรมควบคู่กัน							
ด้านการรวมกลุ่ม							
6. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่ม สหกรณ์ออมทรัพย์	277 67.7	112 27.4	20 4.9	409 100.0	2.63	0.58	มาก

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน							
ด้านการสร้างเครือข่าย							
7. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนอย่างเป็น เครือข่าย ประสานความ ร่วมมือทั้งหน่วยงาน ภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการ สร้างเครือข่ายของชุมชน อย่างเป็นระบบ ให้ สามารถแสดงความ กิดเห็นและเสนอความ ต้องการของชุมชนใน ท้องถิ่น	277	112	20	409	2.63	0.58	มาก
	67.7	27.4	4.9	100.0			

ตารางที่ 4.35 (ต่อ)

แนวทางการพัฒนาการ	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก	ปานกลาง	น้อย	รวม			
บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	(n)	(n)	(n)	(n)			
	(%)	(%)	(%)	(%)			
ด้านความสมดุลและการ พัฒนาที่ยั่งยืน							
8. อบต. ควรบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยคำนึงถึง องค์รวมทั้งระบบ ทั้งใน ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งควร สนับสนุนการบริหาร จัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุล	221	171	17	409	2.50	0.58	มาก
	54.0	41.8	4.2	100.0			
รวม					2.22	0.62	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 4.34 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้ (1) แนวทางการพัฒนาด้านความพอประมาณ กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.59) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่คิดยึดกับวัตถุมากเกินไป (2) แนวทางการ

พัฒนาด้านความมีเหตุผล กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.60) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิดตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล มีความโปร่งใสตรวจสอบได้

(3) แนวทางการพัฒนาด้านการมีภูมิคุ้มกัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.54) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรมีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการวางแผนที่ดี เตรียมความพร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว (4) แนวทางการพัฒนาด้านการพึ่งตนเอง กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.35) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยเน้นการพึ่งพางบประมาณและทรัพยากรขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ (5) แนวทางการพัฒนาด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.35) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชน ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ รวมทั้งควรสนับสนุนให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน (6) แนวทางการพัฒนาด้านการรวมกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.63) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ (7) แนวทางการพัฒนาด้านการสร้างเครือข่าย กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.63) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนอย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการสร้างเครือข่ายของชุมชนอย่างเป็นระบบ ให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น และ (8) แนวทางการพัฒนาด้านการความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.50) ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุล

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.56)

ตารางที่ 4.36 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการ พัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
1. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ						
1. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึง ทางสายกลาง ความพอเพียง การ ใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัด ตามความจำเป็นและให้เกิด ประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริม ให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่าง พอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุมาก เกินไป	2.20	0.60	2.59	0.62	-9.57	0.00*

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการ พัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
2. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล						
2. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยตั้งอยู่บน พื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึง ผลประโยชน์ของประชาชนเป็น หลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล มีความ โปร่งใสตรวจสอบได้	2.21	0.64	2.60	0.62	-9.24	0.00*
3. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน						
3. อบต. ควรมีการเตรียมความพร้อม ในการบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน และรู้เท่าทัน ผลกระทบที่จะเกิดจากการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมี การวางแผนที่ดี เตรียมความพร้อม ด้านงบประมาณ ทรัพยากร และ ความยืดหยุ่นในการปรับตัว	2.20	0.57	2.54	0.59	-8.86	0.00*

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการ	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต.		พิมลราช			
พัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	บางบัวทอง	S.D.	พิมลราช	S.D.		
ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	\bar{X} (n = 529)		\bar{X} (n = 409)			
4. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง						
4. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยเน้นการ พึ่งพาประมาณและทรัพยากร ของ อบต. เป็นหลัก รวมทั้งควร ให้ความสำคัญกับความสามารถ ของประชาชนและชุมชน โดย ส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพา ปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือ ชุมชนเป็นเจ้าของ	2.09	0.64	2.35	0.72	-5.73	0.00*
5. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน						
5. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้าง คุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ รวมทั้งควร สนับสนุนให้ประชาชนมีความรู้ และมีคุณธรรมควบคู่กัน	2.22	0.63	2.63	0.60	-10.09	0.00*

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการ พัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง \bar{X} (n = 529)		อบต. พิมลราช \bar{X} (n = 409)			
6. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม						
6. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่ม อาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ ออมทรัพย์	2.21	0.69	2.63	0.58	-10.16	0.00*
7. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย						
7. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนอย่างเป็น เครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้ง หน่วยงานภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการสร้าง เครือข่ายของชุมชนอย่างเป็น ระบบ ให้สามารถแสดงความ คิดเห็นและเสนอความต้องการ ของชุมชนในท้องถิ่น	2.29	0.61	2.63	0.56	-8.97	0.00*

ตารางที่ 4.36 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการ พัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2-tailed)
	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			
ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช ทั้ง 8 ด้าน	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
8. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง						
ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน						
8. อบต. ควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึง องค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุน การบริหารจัดการหรือการ ให้บริการประชาชนอย่างสมดุล	2.32	0.61	2.50	0.58	-4.49	0.00*
เฉลี่ยรวม	2.22	0.62	2.56	0.61	-8.39	

หมายเหตุ

1) การวิเคราะห์หรือการทดสอบค่าที (t-test) เป็นการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อคำถามที่นำมาวิเคราะห์ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ สำหรับในที่นี้ได้พิจารณาจากค่า Sig.(2-tailed) กล่าวคือ ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะน้อยกว่า α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) < α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ ซึ่งหมายถึงมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) แต่ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed)

จะมากกว่าหรือเท่ากับ α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) $> \alpha$ หรือ Sig. (2-tailed) $= \alpha$ (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย ^{ns} ไว้ ซึ่งหมายถึง non significant หรือ ไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) t หมายถึง ค่าสถิติที่คำนวณได้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

3) Sig.(2-tailed) หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน (หมายถึง ข้อคิดเห็นหรือข้อความที่ใช้เป็นมูลฐานของการหาเหตุผลของการวิจัย) ในกรณีนี้ หมายถึง แยกต่าง หรือ ไม่แยกต่างกัน

4) ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันหรือไม่แตกต่างกัน ในที่นี้กำหนดให้ $\alpha = 0.05$ หรือที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ เท่ากับ 0.05 หรือ 95%

5) * หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แยกต่าง (Sig.(2-tailed) $< \alpha$)

6) ^{ns} หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แยกต่าง (Sig.(2-tailed) $> \alpha$)

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.36 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อแนวทางพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้าน ปรากฏดังนี้ (1) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ติดยึดกับวัตถุมากเกินไป (2) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล มีความโปร่งใสตรวจสอบได้ (3) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน องค์การบริหารส่วนตำบลควรมีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการวางแผนที่ดี เตรียมความพร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และ

มีความยืดหยุ่นในการปรับตัว (4) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยเน้นการพึ่งพางบประมาณและทรัพยากรขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ (5) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยเน้นการพึ่งพางบประมาณและทรัพยากรขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ (6) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ (7) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนอย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการสร้างเครือข่ายของชุมชนอย่างเป็นระบบ ให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น และ (8) แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน องค์การบริหารส่วนตำบลควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุล พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ประการ มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง พบว่า มีความแตกต่างกันทั้ง 8 ด้าน

นอกจากข้างต้นนี้แล้ว ยังได้มีการศึกษาเปรียบเทียบภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี ด้วย โดยแบ่งเป็น การศึกษา (1) ภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 4.37 และตารางที่ 4.38 ตามลำดับ และ (2) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 4.39

ตารางที่ 4.37 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

ภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
1. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในปัจจุบันสูงกว่าใน อดีต	155 29.4	328 62.1	45 8.5	528 100.0	2.21	0.58	ปานกลาง

ตารางที่ 4.37 (ต่อ)

ภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
2. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ อบต. สูงกว่า อบต. ใกล้เคียง	151 28.6	314 59.5	63 11.9	528 100.0	2.17	0.62	ปานกลาง
3. ในภาพรวม อบต. ซึ่ง สังกัดราชการบริหารส่วน ท้องถิ่นมีความสำนึกและ ความรับผิดชอบในการ บริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่า หน่วยงาน ใกล้เคียงที่สังกัด ราชการบริหารส่วนภูมิภาค	137 26.0	335 63.6	55 10.4	527 100.0	2.16	0.58	ปานกลาง
4. ในภาพรวม ในการ บริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะตอบสนองความ ต้องการของประชาชน ได้มากขึ้น	171 32.4	298 56.4	59 11.2	528 100.0	2.21	0.63	ปานกลาง

ตารางที่ 4.37 (ต่อ)

ภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. บาง บัวทอง	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
5. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน	178 33.8	282 53.5	67 12.7	527 100.0	2.21	0.65	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม					2.20	0.62	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.38 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ปรากฏดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.21) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบัน สูงกว่าในอดีต (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.17) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ องค์การบริหารส่วนตำบลสูงกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง (3) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.16) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค (4) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.21) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคต

มีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากขึ้น และ (5) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.21) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม 2.20)

ตารางที่ 4.38 ค่าสถิติความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

ภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
1. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในปัจจุบันสูงกว่าใน อดีต	170 41.7	224 54.9	14 3.4	408 100.0	2.38	0.55	มาก
2. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ อบต. สูงกว่า อบต. ไกลเคียง	216 54.4	164 41.3	17 4.3	397 100.0	2.50	0.58	มาก

ตารางที่ 4.38 (ต่อ)

ภาพรวมแนวโน้มของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ อบต. พิมลราช	ระดับความเห็นด้วย				\bar{X}	S.D.	ระดับ ความเห็น ด้วย
	มาก (n) (%)	ปานกลาง (n) (%)	น้อย (n) (%)	รวม (n) (%)			
3. ในภาพรวม อบต. ซึ่ง สังกัดราชการบริหารส่วน ท้องถิ่นมีความสำนึกและ ความรับผิดชอบในการ บริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่า หน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัด ราชการบริหารส่วนภูมิภาค	265	120	19	404	2.61	0.58	มาก
4. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะตอบสนองความ ต้องการของประชาชน ได้มากขึ้น	265	120	19	404	2.61	0.58	มาก
5. ในภาพรวม การบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน	265	120	19	404	2.61	0.58	มาก
เฉลี่ยรวม					2.55	0.57	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.38 แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ปราภฏดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.38) ว่า ในภาพรวมการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.50) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านขององค์การบริหารส่วนตำบลสูงกว่า องค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง (3) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.61) ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค (4) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.61) ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากขึ้น และ (5) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.61) ว่า ในภาพรวมการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน

สรุป ในการศึกษาความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช พบว่า อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยรวม 2.55)

ตารางที่ 4.39 ค่าสถิติการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้มของ
การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล
บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้ม ของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัว ทอง		อบต. พิมล ราช			
	\bar{X} (n = 529)	S.D.	\bar{X} (n = 409)	S.D.		
1. ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต	2.21	0.58	2.38	0.55	-4.68	0.00*
2. ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ อบต. สูงกว่า อบต. ใกล้เคียง	2.17	0.62	2.50	0.58	-8.46	0.00*
3. ในภาพรวม อบต. ซึ่งสังกัด ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความ สำนึกและความรับผิดชอบในการ บริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงาน ใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหาร ส่วนภูมิภาค	2.16	0.58	2.61	0.58	-11.82	0.00*
4. ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะ ตอบสนองความต้องการของ ประชาชนได้มากขึ้น	2.21	0.63	2.52	0.56	-8.07	0.00*

ตารางที่ 4.39 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นของ กลุ่มตัวอย่างต่อภาพรวมแนวโน้ม ของ การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	กลุ่มตัวอย่าง (n = 938)				t	Sig. (2- tailed)
	อบต. บางบัว ทอง	S.D.	อบต. พิมล ราช	S.D.		
	\bar{X} (n = 529)		\bar{X} (n = 409)			
5. ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูง กว่าในปัจจุบัน	2.21	0.65	2.65	0.56	-11.10	0.00*
เฉลี่ยรวมทั้งสิ้น	5.48	1.53	6.33	1.41	-22.06	

หมายเหตุ

1) การวิเคราะห์หรือการทดสอบค่าที (t-test) เป็นการทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ ความคิดเห็นของระหว่างกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อคำถามที่นำมาวิเคราะห์ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ สำหรับในที่นี้ได้พิจารณาจากค่า Sig.(2-tailed) กล่าวคือ ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มแตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะน้อยกว่า α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) < α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ ซึ่งหมายถึงมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05) แต่ถ้าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ค่า Sig.(2-tailed) จะมากกว่าหรือเท่ากับ α หรือเขียนว่า Sig.(2-tailed) > α หรือ Sig. (2-tailed) = α (ในตารางข้างบน ได้ใส่เครื่องหมาย ^{ns} ไว้ ซึ่งหมายถึง non significant หรือ ไม่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

2) t หมายถึง ค่าสถิติที่คำนวณได้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง

3) Sig.(2-tailed) หมายถึง ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับหรือปฏิเสธสมมติฐาน (หมายถึง ข้อคิดเห็นหรือข้อความที่ใช้เป็นมูลฐานของการหาเหตุผลของการวิจัย) ในกรณีนี้ หมายถึง แตกต่าง หรือ ไม่แตกต่างกัน

4) ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ (α) ที่ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับการยอมรับหรือปฏิเสธ สมมติฐาน ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันหรือไม่แตกต่างกัน ในที่นี้กำหนดให้ $\alpha = 0.05$ หรือที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติ เท่ากับ 0.05 หรือ 95%

5) * หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกัน (Sig.(2-tailed) $< \alpha$)

6) ^{ns} หมายถึง ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน (Sig.(2-tailed) $> \alpha$)

จากการวิเคราะห์ตารางที่ 4.39 เป็นการเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชต่อภาพรวม แนวโน้มของ การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ปรากฏดังนี้ (1) ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันสูงกว่า ในอดีต (2) ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ องค์การบริหาร ส่วนตำบลสูงกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง (3) ในภาพรวม องค์การบริหารส่วน ตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค (4) ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลใน อนาคตมีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากขึ้น (5) ในภาพรวม การ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้มที่ จะสูงกว่าในปัจจุบัน พบว่า มีความแตกต่างกันโดยค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า α (ระดับนัยสำคัญ ทางสถิติ เท่ากับ 0.05) ทั้งนี้ ได้ใส่เครื่องหมาย * ไว้ในตาราง (ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.00) เช่นนี้ หมายความว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของตำบลบางบัวทองกับ ตำบลพิมลราช ต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง

องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี มีความแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05)

สรุป การเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ ตำบลบางบัวทองกับตำบลพิมลราช ต่อภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี พบว่า มีความแตกต่าง

ส่วนที่ 3 ข้อสรุปที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจาก กลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 3 นี้แบ่งเป็น 2 หัวข้อ ตามลำดับ ดังนี้

**3.1 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม
แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน
ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจ
พอเพียง 8 ด้าน แสดงรายละเอียดใน ภาพที่ 4.1**

ข้อย่อ/ข้อสรุป	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง			องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช		
	ระดับความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ						
1. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย	8.9	<u>71.6</u>	19.5		<u>65.0</u>	31.5 3.4
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือไม่ติดขัดกับวัตถุมากเกินไป	21.6	<u>59.5</u>	18.9		<u>58.1</u>	37.3 4.7
3. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านความพอประมาณสูง	15.7	<u>63.6</u>	20.7		<u>63.4</u>	31.6 5.1
2. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล						
4. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้	19.3	<u>60.5</u>	20.2		<u>59.7</u>	35.2 5.1
5. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผลและมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	27.1	<u>52.1</u>	20.8		<u>59.1</u>	35.7 5.2
6. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านความมีเหตุผลสูง	20.7	<u>59.4</u>	19.9		<u>59.7</u>	35.9 4.5
3. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน						
7. อบต. มีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ	19.1	<u>59.0</u>	21.9		<u>44.9</u>	49.5 5.6

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ข้อย่อ/ข้อสรุป	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง			องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช		
	ระดับความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
8. บุคลากรใน อบต. มีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว	23.5	<u>54.4</u>	22.1	<u>43.0</u>	51.0	6.0
9. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง	21.5	<u>59.9</u>	18.6	<u>44.5</u>	51.2	4.2
4. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง						
10. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเอง เป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคล หรือหน่วยงานอื่น	19.7	<u>65.6</u>	14.7	<u>51.7</u>	43.8	4.4
11. บุคลากรใน อบต. ให้ความสำคัญกับ ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชน หรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ	20.6	<u>58.0</u>	21.4	<u>48.4</u>	45.5	6.1
12. ในภาพรวม อบต. มีการบริหาร จัดการ ด้านการพึ่งตนเองสูง	22.9	<u>58.9</u>	18.2	<u>53.2</u>	40.3	6.4
5. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน						
13. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการ เสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้ง ด้านวัตถุและด้านจิตใจ	19.7	<u>68.6</u>	11.7	<u>47.4</u>	48.7	3.9
14. บุคลากรใน อบต. ส่งเสริมให้ ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่ กัน	23.8	<u>53.1</u>	23.2	<u>42.5</u>	52.9	4.6

การ
วิเคราะห์
เปรียบเทียบ
การบริหาร
จัดการตาม
แนวทาง
เศรษฐกิจ
พอเพียง
ระหว่าง
องค์การ
บริหารส่วน
ตำบล
บางบัวทอง
กับองค์การ
บริหารส่วน
ตำบลพิมล
ราชใน
จังหวัด
นนทบุรี

ข้อย่อ/ข้อสรุป	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง			องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช		
	ระดับความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
15. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคน ให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง	21.4	<u>62.7</u>	15.9	<u>44.0</u>	51.6	4.4
6. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม						
16. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่มต่างๆ	26.3	<u>50.2</u>	23.5	39.7	<u>53.2</u>	7.1
17. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ	28.8	<u>46.5</u>	24.8	37.1	<u>57.5</u>	5.5
18. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มสูง	25.9	<u>48.1</u>	25.9	38.4	<u>53.4</u>	8.2
7. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย						
19. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก	21.6	<u>63.6</u>	14.8	<u>59.2</u>	35.6	5.2
20. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม	22.3	<u>58.3</u>	19.3	<u>57.4</u>	37.9	4.7
21. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง	18.1	<u>62.6</u>	19.3	<u>60.7</u>	33.4	5.9

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ข้อย่อ/ข้อสรุป	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง			องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช		
	ระดับความคิดเห็น			ระดับความคิดเห็น		
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย
8. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน						
22. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ค้ำจุน	26.7	<u>61.4</u>	11.9	<u>63.4</u>	32.7	4.0
23. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	18.2	<u>59.5</u>	22.3	<u>63.6</u>	30.6	5.9
24. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	17.8	<u>63.5</u>	18.7	<u>65.5</u>	30.3	4.2
25. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการสูง ทั้ง 8 ด้าน	19.7	<u>57.1</u>	23.2	<u>68.4</u>	26.7	4.9

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ภาพที่ 4.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน

จากภาพที่ 4.1 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน ผู้ศึกษาได้สรุปไว้ในบทที่ 5 ในตารางที่ 5.6

3.2 สรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหา และแนวทางการพัฒนา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ดังที่ได้แสดงรายละเอียดไว้ในตารางที่ 4.40

ตารางที่ 4.40 ค่าสถิติสรุปการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อ หนึ่ง การบริหารจัดการ

สอง ปัญหา และ สาม แนวทางการพัฒนา การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช
ในจังหวัดนนทบุรี

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปานกลาง (%)	น้อย (%)
1. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ											
1.1 อบต. บริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยยึดถือ ทางสายกลาง ความ พอเพียง หรือประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อ	อบต. บางบัวทอง			1.1 อบต. บริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่ คำนึงถึงความ ประหยัดและใช้จ่าย อย่างฟุ่มเฟือย ไม่ ยึดถือทางสายกลาง เช่น การจัดสรร งบประมาณเกินความ จำเป็นไม่เกิดผล ประโยชน์แก่ ประชาชน	อบต. บางบัวทอง			1.1 อบต. ควร บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงทางสาย กลาง ความพอเพียง การใช้จ่าย งบประมาณอย่าง ประหยัดตามความ จำเป็นและให้เกิด ประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้ บุคลากรดำรงชีวิต อย่างพอเพียง ไม่ติด ยึดกับวัตถุมาก เกินไป	อบต. บางบัวทอง		
	8.90	71.6	19.5		19.5	60.3	20.2		30.2	59.8	10.1
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	65.0	31.5	3.4		11.8	22.9	65.4		66.3	26.3	7.4
1.2 บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่าง ประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ้งเฟ้อ หรือไม่ติดยึดกับวัตถุ มากเกินไป	อบต. บางบัวทอง			1.2 บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตเกินฐานะ ไม่ออกออม ไม่ ประหยัดฟุ่มเฟือย หรือติดยึดกับวัตถุ มากเกินไป	อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง		
	21.6	59.5	18.9		18.4	52.1	29.5				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	58.1	37.3	4.7		10.9	24.2	64.9				
1.3 ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณ สูง	อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง		
	15.7	63.6	20.7								
	อบต. พิมลราช										
	63.4	31.6	5.1								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
2. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล											
2.1 อบต. บริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนบนพื้นฐาน ของเหตุผล และความ โปร่งใส ตรวจสอบ ได้	อบต. บางบัวทอง			2.1 อบต. บริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่อยู่ บนพื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริม ให้ประชาชนมีส่วน ร่วมในการบริหาร ท้องถิ่น ขาดการมี ส่วนร่วมในการ ตรวจสอบการใช้ อำนาจของ อบต. ไม่ คำนึงถึงประโยชน์ ของประชาชนเป็น หลัก และขาดความ โปร่งใส ไม่สามารถ ตรวจสอบได้	อบต. บางบัวทอง			2.1 อบต. ควรบริหาร จัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยตั้งอยู่บน พื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ ประชาชนมีส่วน ร่วม คำนึงถึง ผลประโยชน์ของ ประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือ ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึง เหตุผล มีความ โปร่งใสตรวจสอบ ได้	อบต. บางบัวทอง		
	19.3	60.5	20.2		21.8	56.8	21.4		33.3	54.9	11.8
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	59.7	35.2	5.1		6.7	26.2	67.2		66.7	26.2	7.1
2.2 บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลง มือปฏิบัติกิจกรรม ต่างๆ อย่างมีเหตุมี ผลและมีความ โปร่งใส ตรวจสอบ ได้	อบต. บางบัวทอง			2.2 บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติ กิจกรรมต่างๆ โดย ไม่คำนึงถึงเหตุผล และการมีส่วนร่วม ของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ ส่วนตน ขาด ประสิทธิภาพและ ขาดความโปร่งใส ไม่สามารถ ตรวจสอบได้	อบต. บางบัวทอง						
	27.1	52.1	20.8		22.7	46.5	30.8				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	59.1	35.7	5.2		6.2	30.8	63.1				
2.3 ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง	อบต. บางบัวทอง										
	20.7	59.4	19.9								
	อบต. พิมลราช										
	59.7	35.9	4.5								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
3. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน											
3.1 อบต. มีภูมิคุ้มกัน ที่ดี เช่น มีการเตรียม ความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน และรู้เท่าทัน ผลกระทบที่จะเกิด จากการเปลี่ยนแปลง ต่างๆ	อบต. บางบัวทอง			3.1 อบต. ขาด ภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความ พร้อมในการบริหาร จัดการหรือ ให้บริการประชาชน ขาดการควบคุมให้มี การรักษาวินัย การเงินการคลัง และ ไม่รู้เท่าทัน ผลกระทบที่จะเกิด จากการเปลี่ยนแปลง ต่างๆ	อบต. บางบัวทอง			3.1 อบต. ควรมีการ เตรียมความพร้อม ในการบริหารจัดการ หรือให้บริการ ประชาชน และรู้เท่า ทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการ วางแผนที่ดี เตรียม ความพร้อมด้าน งบประมาณ ทรัพยากร และมี ความยืดหยุ่นในการ ปรับตัว	อบต. บางบัวทอง		
	19.1	59.0	21.9		17.2	62.3	20.5		27.9	63.7	8.4
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	44.9	49.5	5.6		9.6	30.3	60.1		58.4	36.7	4.9
3.2 บุคลากรใน อบต. มีการวางแผนที่ดี และ มีความยืดหยุ่นในการ ปรับตัว	อบต. บางบัวทอง			3.2 บุคลากรใน อบต. ขาดการ วางแผนเกี่ยวกับการ บริหารจัดการและ ไม่มีความยืดหยุ่นใน การปรับตัว	อบต. บางบัวทอง						
	23.5	54.4	22.1		13.1	52.5	34.4				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	43.0	51.0	6.0		8.9	30.2	60.9				
3.3 ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน สูง	อบต. บางบัวทอง										
	21.5	59.9	18.6								
	อบต. พิมลราช										
	44.5	51.2	4.2								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบความ คิดเห็นต่อปัญหาการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
4. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง											
4.1 อบต. บริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดย คำนึงถึงการพึ่งพา ตนเองเป็นหลัก โดย ไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิง บุคคลหรือหน่วยงาน อื่น	อบต. บางบัวทอง			4.1 อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน โดยไม่พึ่งพาตนเอง เช่น ไม่ใช้งบประมาณหรือ ทรัพยากรของ อบต. เท่าที่มีอยู่ ไม่พัฒนา เศรษฐกิจของท้องถิ่น และระบบสาธารณสุขโลก ตลอดจนโครงสร้าง พื้นฐานสารสนเทศใน ท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและ เท่าเทียมกัน	อบต. บางบัวทอง			4.1 อบต. ของท่าน ควรบริหารจัดการ หรือให้บริการ ประชาชนโดยเน้น การพึ่งพา งบประมาณและ ทรัพยากรของ อบต. เป็นหลัก รวมทั้งควร ให้ความสำคัญกับ ความสามารถของ ประชาชนและ ชุมชน โดยส่งเสริม ให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ ประชาชนหรือ ชุมชนเป็นเจ้าของ	อบต. บางบัวทอง		
	19.7	65.6	14.7		16.5	62.0	21.4		25.6	58.3	16.1
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	51.7	43.8	4.4		10.8	27.3	61.8		50.1	35.2	14.7
4.2 บุคลากรใน อบต. ของท่านให้ ความสำคัญกับ ความสามารถของ ประชาชนและชุมชน โดยไม่พึ่งพาปัจจัย ต่าง ๆ ที่ประชาชน หรือชุมชนไม่ได้เป็น เจ้าของ	อบต. บางบัวทอง			4.2 บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ความสำคัญกับ ความสามารถของ ประชาชนและชุมชน เช่นไม่เน้นส่งเสริมและ ขยายโอกาสในการ ประกอบอาชีพของ ประชาชน รวมถึงขาด การส่งเสริมสนับสนุน การพัฒนาภูมิปัญญา ท้องถิ่น เพื่อใช้ในการ ผลิตสินค้า บริการ และ การประกอบอาชีพพึ่งพา ปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชน หรือชุมชนไม่ได้เป็น เจ้าของ	อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง		
	20.6	58.0	21.4		15.9	55.7	28.4				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	48.4	45.5	6.1		10.8	28.3	60.8				
4.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหาร จัดการ ด้านการ พึ่งตนเองสูง	อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง			อบต. บางบัวทอง			
	22.9	58.9	18.2								
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	53.2	40.3	6.4								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
5. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน											
5.1 อบต. ของท่าน บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับ การเสริมสร้างคุณภาพ ของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	อบต. บางบัวทอง			5.1 อบต. บริหาร จัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ให้ ความสำคัญกับการ เสริมสร้างคุณภาพ ของประชาชนทั้ง ด้านวัตถุและด้าน จิตใจ	อบต. บางบัวทอง			5.1 อบต. ของท่าน ควรรีบบริหารจัดการ หรือให้บริการ ประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับ การเสริมสร้าง คุณภาพของ ประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ	อบต. บางบัวทอง		
	19.7	68.6	11.7		13.0	68.2	18.7		33.6	55.2	11.2
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	47.4	48.7	3.9		10.3	25.6	64.1		69.2	24.7	6.1
5.2 บุคลากรใน อบต. ของท่านส่งเสริมให้ ประชาชนมีความรู้ และมีคุณธรรมควบคู่ กัน	อบต. บางบัวทอง			5.2 บุคลากรของ อบต. ขาดการพัฒนา คุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ ไปกับการปรับปรุง วิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหาร ท้องถิ่นเป็นไปอย่าง มีประสิทธิภาพ	อบต. บางบัวทอง			รวมทั้งควร สนับสนุนให้ ประชาชนมี ความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน			
	23.8	53.1	23.2		14.2	59.8	25.9				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	42.5	52.9	4.6		13.1	26.7	60.2				
5.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหาร จัดการ ด้านการ เสริมสร้างคุณภาพคน ให้มีทั้งความรู้และ คุณธรรมควบคู่กันสูง	อบต. บางบัวทอง				อบต. บางบัวทอง						
	21.4	62.7	15.9								
	อบต. พิมลราช										
	44.0	51.60	4.4								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
6. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่ม											
6.1 อบต. ของท่าน บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่างๆ	อบต. บางบัวทอง			6.1 อบต. บริหาร จัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและ คุ้มครองระบบ สหกรณ์ให้เป็น อิสระ และการ รวมกลุ่มประกอบ อาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการ รวมกลุ่มของ ประชาชนเพื่อ ดำเนินการด้าน เศรษฐกิจ	อบต. บางบัวทอง			6.1 อบต. ของท่าน ควรรับจัดการ หรือให้บริการ ประชาชนโดย ผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ ประชาชนรวมตัว กันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่ม สหกรณ์ออม ทรัพย์ รวมทั้งควร สนับสนุนการ รวมกลุ่มเพื่อทำ กิจกรรมสาธารณะ	อบต. บางบัวทอง		
	26.3	50.2	23.5		18.3	55.4	26.3		36.4	47.8	15.7
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	39.7	53.2	7.1		8.8	43.7	47.4		67.7	27.4	4.9
6.2 บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุน การรวมกลุ่มของ ประชาชนเพื่อทำ กิจกรรมสาธารณะ	อบต. บางบัวทอง			6.2 บุคลากรของ อบต. ขาดการ ส่งเสริม สนับสนุน ให้ประชาชนรวมตัว กัน เช่น รวมกลุ่ม เป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือ หมู่คณะอื่น ๆ	อบต. บางบัวทอง						
	28.8	46.5	24.8		17.9	52.1	30.0				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	37.1	57.5	5.	13.0	45.4	41.6					
6.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหาร จัดการ ด้านการ รวมกลุ่มสูง	อบต. บางบัวทอง										
	25.9	48.1	25.9								
	อบต. พิมลราช										
	38.4	53.4	8.2								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ ปัญหาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบ ความคิดเห็นต่อ แนวทางการ พัฒนาการบริหาร จัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปาน กลาง (%)	น้อย (%)
7. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้างเครือข่าย											
7.1 อบต. ของท่าน บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยยึดถือความ ร่วมมืออย่างเป็น เครือข่าย ทั้ง หน่วยงานภายในและ ภายนอก	อบต. บางบัวทอง			7.1 อบต. บริหาร จัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยไม่ร่วมมือกันทั้ง ภายในและภายนอก อย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนการ ดำเนินการของกลุ่ม ประชาชนที่รวมตัว กันในลักษณะ เครือข่ายทุกรูปแบบ	อบต. บางบัวทอง			7.1 อบต. ของท่าน ควรมีการบริหาร จัดการหรือให้บริการ ประชาชนอย่างเป็น เครือข่าย ประสาน ความร่วมมือทั้ง หน่วยงานภายใน และภายนอก รวมทั้ง ควรสนับสนุนการ สร้างเครือข่ายของ ชุมชนอย่างเป็น ระบบ ให้สามารถ แสดงความคิดเห็น และเสนอความ ต้องการของชุมชน ในท้องถิ่น	อบต. บางบัวทอง		
	21.6	63.6	14.8		14.4	60.7	25.0		36.9	54.9	8.1
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	59.2	35.6	5.2		10.9	43.5	45.7		67.0	29.1	3.9
7.2 บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุน การสร้างเครือข่ายโดย เชื่อมโยงอย่างเป็น ระบบและร่วมมือกัน เพื่อประโยชน์ต่อ ส่วนรวม	อบต. บางบัวทอง			7.2 บุคลากรของ อบต. ไม่สนับสนุน การสร้างเครือข่ายที่ เชื่อมโยงกันอย่าง เป็นระบบ เช่น ขาด การส่งเสริม สนับสนุนกลุ่ม ประชาชนที่รวมตัว กันในลักษณะ เครือข่ายให้สามารถ แสดงความคิดเห็น และเสนอความ ต้องการของชุมชน ในท้องถิ่น	อบต. บางบัวทอง				อบต. พิมลราช		
	22.3	58.3	19.3		16.0	56.3	27.8				
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช						
	57.4	37.9	4.7		9.7	41.8	48.5				
7.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหาร จัดการ ด้านการสร้าง เครือข่ายสูง	อบต. บางบัวทอง				อบต. พิมลราช			อบต. พิมลราช			
	18.1	62.6	19.3								
	อบต. พิมลราช										
	60.7	33.4	5.9								

ตารางที่ 4.40 (ต่อ)

การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น			การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง 2 อบต.	ระดับความคิดเห็น		
	มาก (%)	ปานกลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปานกลาง (%)	น้อย (%)		มาก (%)	ปานกลาง (%)	น้อย (%)
8. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน											
8.1 อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรมภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดำรง	อบต. บางบัวทอง			8.1 อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม	อบต. บางบัวทอง			8.1 อบต. ของท่านควบคุมบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ ส่งเสริม สนับสนุนความรู้รักสามัคคี และการเรียนรู้ ปฏิบัติจิตสำนึกและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น	อบต. บางบัวทอง		
	26.7	61.4	11.9		17.6	61.0	21.4		40.0	52.5	7.6
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	63.4	32.7	4.0		12.0	40.3	47.7		54.0	41.8	4.2
8.2 บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	อบต. บางบัวทอง			8.2 บุคลากรใน อบต. ไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่เน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย	อบต. บางบัวทอง			8.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	อบต. บางบัวทอง		
	18.2	59.5	22.3		18.7	57.3	24.0		17.8	63.5	18.7
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช		
	63.6	30.6	5.9		11.4	43.0	45.7		65.5	30.3	4.2
8.3 ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง	อบต. บางบัวทอง			8.4 ในภาพรวม อบต. ของท่าน มีการบริหารจัดการสูง ทั้ง 8 ด้าน	อบต. บางบัวทอง			อบต. บางบัวทอง			
	17.8	63.5	18.7		19.7	57.1	23.2	19.7	57.1	23.2	
	อบต. พิมลราช				อบต. พิมลราช			อบต. พิมลราช			
	65.5	30.3	4.2		68.4	26.7	4.9		68.4	26.7	4.9

หมายเหตุ จากตารางหัวข้อการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง ผู้ศึกษาได้สรุปไว้ในบทที่ 5 ตารางที่ 5.6 แล้ว ส่วนการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง ผู้ศึกษาได้สรุปไว้ในบทที่ 5 ในภาพที่ 5.1 ภาพรวมปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษา เรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี” ผู้ศึกษาได้นำเสนอสรุปผลการศึกษาที่สำคัญ เป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์การวิจัย ประกอบด้วย 3 หัวข้อ ได้แก่

1.1.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

1.1.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

1.1.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

แบ่งเป็น 3 หัวข้อ ได้แก่ (1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และ (3) การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมายในการศึกษาคั้งนี้ คือ (1) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบล (2) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล และ (3) บุคลากรในสถานประกอบกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งเป็นตำบลบางบัวทองจำนวน 529 คน ตำบลพิมลราชจำนวน 409 คน รวมเป็นจำนวน 938 คน

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทำการทดสอบ (pretest) จำนวน 50 ชุด รวมทั้งผ่านทดสอบหาความเที่ยงตรง (validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบสอบถาม ซึ่งมีระดับความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.81

1.2.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถาม จำนวน 1,132 ชุด แจกแบบสอบถามให้กับ (1) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง (2) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง และ (3) บุคลากรในสถานประกอบการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง รวมทั้ง (1) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช (2) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช และ (3) บุคลากรในสถานประกอบการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช และใช้เวลาเก็บรวบรวมแบบสอบถามตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2550 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2550 รวม 30 วัน สามารถรวบรวมแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับมาได้จำนวน 938 ชุด คิดเป็นร้อยละ 83.01 ของแบบสอบถามทั้งหมดที่แจกออกไป

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาได้นำแบบสอบถามดังกล่าวมาแปลงเป็นข้อมูล และวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์สำหรับคอมพิวเตอร์ โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ เท่ากับ 0.05

ในส่วนของวิธีวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์ในรูปของตาราง รวมทั้งใช้รูปแบบการวิเคราะห์เชิงพรรณนา โดยสถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) หรือ S.D. และการทดสอบค่าที (t-test) เป็นการนำข้อมูลมาเขียนบรรยายหรือพรรณนาพร้อมภาพ และตารางประกอบตามความเหมาะสม

1.3 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ตามความเห็นของกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่ม ทั้งนี้ โดยใช้ “หลักการสำคัญของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ” หรือ 8 ด้าน ได้แก่ (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา ผู้ศึกษาได้สรุปผลการวิจัย โดยแบ่งเป็น 5 หัวข้อ และแต่ละข้อได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 5.1-ตารางที่ 5.5 ตามลำดับ ดังนี้

1.3.1 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี (แสดงไว้ในตารางที่ 5.1)

1.3.2 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี (แสดงไว้ในตารางที่ 5.2)

1.3.3 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี (แสดงไว้ในตารางที่ 5.3)

1.3.4 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี (แสดงไว้ในตารางที่ 5.4)

นอกจากนี้แล้ว ยังมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการเปรียบเทียบภาพรวมของการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี อีกด้วย (แสดงไว้ในตารางที่ 5.5)

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตาม เพศ อายุ และระดับการศึกษา

การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคล ของกลุ่มตัวอย่างของ อบต. 2 แห่ง		อบต. บางบัวทอง	อบต. พิมลราช	สรุป
		กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ของ อบต.	กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ของ อบต.	
1. เพศ	1.1 ชาย			เป็นหญิง
	1.2 หญิง	✓	✓	เหมือนกัน
2. อายุ	2.1 ต่ำกว่า 30 ปี			อายุ 31-40 ปี
	2.2 31-40 ปี	✓	✓	เหมือนกัน
3. การศึกษา	3.1 ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	✓	✓	ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
	3.2 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า			เหมือนกัน
4. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม	4.1 บุคลากรที่ปฏิบัติราชการใน อบต.			ประชาชนในเขต อบต. เหมือนกัน
	4.2 ประชาชนในเขต อบต.	✓	✓	

ตารางที่ 5.2 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	น้อย	
1. การบริหารจัดการด้านความพอประมาณ							
1. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย		✓		✓			แตกต่างกัน
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือไม่ติดยึดกับวัตถุมากเกินไป		✓		✓			แตกต่างกัน
3. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านความพอประมาณสูง		✓		✓			แตกต่างกัน
2. การบริหารจัดการด้านความมีเหตุผล							
4. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้		✓		✓			แตกต่างกัน
5. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผลและมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้		✓		✓			แตกต่างกัน
6. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการด้านความมีเหตุผลสูง		✓		✓			แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน น้อย	น้อย	มาก	ปาน น้อย	น้อย	
	กลาง			กลาง			
3. การบริหารจัดการด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
7. อบต. มีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ		✓		✓			แตกต่างกัน
8. บุคลากรใน อบต. มีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว		✓		✓			แตกต่างกัน
9. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง		✓		✓			แตกต่างกัน
4. การบริหารจัดการด้านการพึ่งตนเอง							
10. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น		✓		✓			แตกต่างกัน
11. บุคลากรใน อบต. ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชนโดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ		✓		✓			แตกต่างกัน
12. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเองสูง		✓		✓			แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช		สรุป
	มาก	ปาน น้อย	มาก	ปาน น้อย	
	กลาง		กลาง		
5. การบริหารจัดการด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน					
13. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการ เสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้าน วัตถุและด้านจิตใจ		✓		✓	แตกต่างกัน
14. บุคลากรใน อบต. ส่งเสริมให้ประชาชนมี ความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน		✓		✓	แตกต่างกัน
15. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้าน การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้ และคุณธรรมควบคู่กันสูง		✓		✓	แตกต่างกัน
6. การบริหารจัดการด้านการรวมกลุ่ม					
16. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ		✓		✓	ปานกลาง เหมือนกัน
17. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการรวมกลุ่ม ของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ		✓		✓	ปานกลาง เหมือนกัน
18. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้าน การรวมกลุ่มสูง		✓		✓	ปานกลาง เหมือนกัน

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน กลาง	น้อย	มาก	ปาน กลาง	น้อย	
	7. การบริหารจัดการด้านการสร้างเครือข่าย						
19. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็น เครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก		✓		✓			แตกต่างกัน
20. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการสร้าง เครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและ ร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม		✓		✓			แตกต่างกัน
21. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้าน การสร้างเครือข่ายสูง		✓		✓			แตกต่างกัน
8. การบริหารจัดการด้าน ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน							
22. อบต. บริหารจัดการ หรือให้บริการ ประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม		✓		✓			แตกต่างกัน
23. บุคลากรใน อบต. สนับสนุนการ บริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชน อย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ		✓		✓			แตกต่างกัน
24. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง		✓		✓			แตกต่างกัน
25. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการสูง ทั้ง 8 ด้าน		✓		✓			แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อปัญหาการบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช		สรุป
	มาก	ปาน น้อย	มาก	ปาน น้อย	
	กลาง		กลาง		
1. ปัญหาการบริหารจัดการ					
ด้านความพอประมาณ					
1. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่คำนึงถึงความประหยัด และใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทาง สายกลาง เช่น การจัดสรรงบประมาณเกิน ความจำเป็นไม่เกิดผลประโยชน์แก่ ประชาชน		✓		✓	แตกต่างกัน
2. บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตเกินฐานะไม่ อดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดขัด กับวัตถุมากเกินไป		✓		✓	แตกต่างกัน
2. ปัญหาการบริหารจัดการ					
ด้านความมีเหตุผล					
3. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของ เหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริมให้ประชาชน มีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ขาดการ มีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจ ของ อบต. ไม่คำนึงถึงประโยชน์ของ ประชาชนเป็นหลัก และขาดความ โปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้		✓		✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช		สรุป
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก ปาน น้อย กลาง	
4. บุคลากรใน อบต. คิด ตัดสินใจ และ ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่ คำนึงถึงเหตุผล และการมีส่วนร่วม ของประชาชน เช่น ยึด ผลประโยชน์ส่วนตน ขาด ประสิทธิภาพและขาดความ โปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้			✓	✓	แตกต่างกัน
3. ปัญหาการบริหารจัดการ					
ด้านการมีภูมิคุ้มกัน					
5. อบต. ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาด การเตรียมความพร้อมในการ บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน ขาดการควบคุมให้มีการ รักษาวินัยการเงินการคลัง และไม่มี รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ			✓	✓	แตกต่างกัน
6. บุคลากรใน อบต. ขาดการวางแผน เกี่ยวกับการบริหารจัดการและไม่มี ความยืดหยุ่นในการปรับตัว			✓	✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป			
	มาก	ปาน น้อย	กลาง	มาก	ปาน น้อย	กลาง				
	<p>4. ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง</p> <p>7. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่พึ่งพาตนเอง เช่น ไม่ ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ อบต. เท่าที่มีอยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจ ของท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภค ตลอดจน โครงสร้างพื้นฐาน สารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและ เท่าเทียมกัน</p>							✓		✓
<p>8. บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ความสำคัญ กับความสามารถของประชาชนและ ชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยาย โอกาสในการประกอบอาชีพของ ประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญา ท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพา ปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชน ไม่ได้เป็นเจ้าของ</p>							✓		✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช		สรุป
	มาก	ปาน น้อย	มาก	ปาน น้อย	
	กลาง		กลาง		
5. ปัญหาการบริหารจัดการ					
ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน					
9. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่ให้ความสำคัญกับ การเสริมสร้างคุณภาพของประชาชน ทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ		✓		✓	แตกต่างกัน
6. ปัญหาการบริหารจัดการ					
ด้านการรวมกลุ่ม					
11. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาด การส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครอง ระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการ รวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดทั้งการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ		✓		✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช		สรุป
	มาก	ปาน น้อย	มาก	ปาน น้อย	
	กลาง		กลาง		
12. บุคลากรของ อบต. ขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ		✓		✓	แตกต่างกัน
7. ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย					
13. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายใน และภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริมสนับสนุนการ ดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่ รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุก รูปแบบ		✓		✓	แตกต่างกัน
14. บุคลากรของ อบต. ไม่สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่เชื่อ มโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกัน ในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดง ความคิดเห็นและเสนอความต้องการขอ งชุมชนในท้องถิ่น		✓		✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.3 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหา การบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน น้อย	กลาง	มาก	ปาน น้อย	กลาง	
	8. ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน						
15. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้ง ระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม		✓			✓		แตกต่างกัน
16. บุคลากรใน อบต. ไม่สนับสนุนการ บริหารจัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้าน วัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการ สาธารณะโดยไม่เน้นการพัฒนาด้าน จิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย		✓			✓		แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.4 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อแนวทางการพัฒนา
การบริหารจัดการตามเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
และองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี จำแนกตามแนวทาง
เศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทาง การพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก ปาน น้อย กลาง	ปาน	น้อย กลาง	มาก ปาน น้อย กลาง	ปาน	น้อย กลาง	
1. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณ							
1. อบต. ควรบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณ อย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้ เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้ บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ติด ยึดกับวัตถุมากเกินไป	✓			✓			แตกต่างกัน
2. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล							
2. อบต. ควรบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของ เหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชน เป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และ ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดย คำนึงถึงเหตุผล มีความโปร่งใส ตรวจสอบได้	✓			✓			แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.4 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทาง การพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน	น้อย	มาก	ปาน	น้อย	
	กลาง			กลาง			
3. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน							
3. อบต. ควรมีการเตรียมความพร้อมใน การบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้ง ควรมีการวางแผนที่ดี เตรียมความ พร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมี ความยืดหยุ่นในการปรับตัว	✓			✓			แตกต่างกัน
4. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง							
4. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยเน้นการพึ่งพา งบประมาณและทรัพยากรของ อบต. เป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับ ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริโภค พึ่งพา ปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็น เจ้าของ	✓			✓			แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.4 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทาง การพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน	น้อย	มาก	ปาน	น้อย	
	กลาง			กลาง			
5. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน							
13. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญ กับการเสริมสร้างคุณภาพของ ประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ รวมทั้งควรสนับสนุนให้ประชาชนมี ความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน			✓			✓	แตกต่างกัน
6. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่ม							
16. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชน รวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ รวมทั้งควร สนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรม สาธารณะ			✓			✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.4 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวทาง การพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน	น้อย	มาก	ปาน	น้อย	
	กลาง			กลาง			
7. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย							
19. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนอย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้งหน่วยงาน ภายในและภายนอก รวมทั้งควร สนับสนุนการสร้างเครือข่ายของชุมชน อย่างเป็นระบบ ให้สามารถแสดงความ คิดเห็นและเสนอความต้องการของ ชุมชนในท้องถิ่น			✓			✓	แตกต่างกัน
8. แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน							
22. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์ รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการ หรือการให้บริการประชาชนอย่าง สมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ ส่งเสริม สนับสนุน ความรู้รักสามัคคี และการเรียนรู้ ปลูกจิตสำนึกและ อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและ ภูมิปัญญาท้องถิ่น			✓			✓	แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.5 สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการเปรียบเทียบภาพรวมของการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมของการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง		อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปานกลาง	น้อย	มาก	ปานกลาง	
1. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต		✓		✓		ปานกลางเหมือนกัน
2. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ประการของ อบต. สูงกว่า อบต. ไกล่เคียง		✓		✓		แตกต่างกัน
3. ในภาพรวม อบต. ซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค		✓		✓		แตกต่างกัน
4. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากขึ้น		✓		✓		แตกต่างกัน

ตารางที่ 5.5 (ต่อ)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมของ การบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้ม ของการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. 2 แห่ง	อบต. บางบัวทอง			อบต. พิมลราช			สรุป
	มาก	ปาน น้อย	น้อย	มาก	ปาน น้อย	น้อย	
5. ในภาพรวม การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าใน ปัจจุบัน			✓			✓	แตกต่างกัน

2. อภิปรายผล

ในการอภิปรายผล ผู้ศึกษาได้จัดแบ่งหัวข้อเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง
องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตาม
แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน
ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการ
บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ
องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง
ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัด
นนทบุรี

เหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การ
บริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ทั้ง 2 แห่ง (1) มีความคิดเห็นแตกต่างกันรวม 7 ด้าน
และ (2) มีความคิดเห็นเหมือนกัน ในระดับปานกลาง 1 ด้าน ในการบริหารจัดการตามแนวทาง
เศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้ง 8 ด้าน ผู้ศึกษามีความคิดเห็นและแบ่งการ
อภิปรายผล เป็น 8 ข้อ โดยสรุปไว้ในตารางที่ 5.6 ดังนี้

ตารางที่ 5.6 สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตาม
แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับ
องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
1. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความ พอประมาณ	<p>1.1 การบริหารจัดการ ด้านความ พอประมาณของ อบต. บางบัวทอง พบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า อบต. บางบัวทองมีการบริหาร จัดการหรือให้บริการประชาชนโดยยึด ทางสายกลาง ความพอเพียง หรือ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย และ (2) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่าง ประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ ฟุ่มเฟือยหรือยึดติดวัตถุมากเกินไป นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่มตัวอย่างยังเห็น ด้วยในระดับปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัวทองมีการบริหารจัดการ ด้าน ความพอประมาณสูง</p> <p>1.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูง กว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความพอประมาณ ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยังไม่ประสบ ผลสำเร็จเท่าที่ควรหรือยังคงมีปัญหาหลายด้าน เช่น ด้านจิตใจ สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ เทคโนโลยี ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 62-66) ที่ได้อธิบายปัญหา</p>	<p>1.1 การบริหารจัดการ ด้านความ พอประมาณของ อบต. พิมลราช พบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า อบต. พิมลราช มีการบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชนโดยยึดทาง สายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด ไม่ฟุ่มเฟือย และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็น ด้วยในระดับมาก ว่า บุคลากรใน อบต. ดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือยหรือยึดติดวัตถุ มากเกินไป นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่ม ตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราช มีการบริหาร จัดการ ด้านความพอประมาณสูง</p>

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
	ในชุมชนไว้ 6 ด้าน กล่าวคือ (1) ด้านจิตใจ (2) ด้านสังคม (3) ด้านวัฒนธรรม (4) ด้านเศรษฐกิจ (5) ด้านเทคโนโลยี (6) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	
2. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผล	2.1 การบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า (1) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า อบต. บางบัวทอง มีการบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของ เหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง ว่า บุคลากรใน อบต. บางบัว ทอง คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติ กิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีความ โปร่งใส ตรวจสอบได้ นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัวทอง มีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง	2.1 การบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล ของ อบต. พิมลราช พบว่า (1) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า อบต. พิมลราช มีการบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของ เหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบ ได้ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยใน ระดับมาก ว่า บุคลากรใน อบต. พิมลราช คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรม ต่าง ๆ อย่างมีเหตุมีผล และมีความ โปร่งใส ตรวจสอบได้ นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราชมีการ บริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง
	2.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความมีเหตุผลของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูง กว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยังขาด การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล ความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ไม่เน้นการบริหารจัดการหรือดำเนินงานบนพื้นฐานการมีส่วนร่วม และการเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ ให้ประชาชนทราบ รวมถึงบุคลากรในองค์การ บริหารส่วนตำบลบางบัวทองคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ยังขาด ความมีเหตุมีผลด้วย เป็นต้น	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
3. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน	3.1 การบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า อบต. บาง บัวทอง มีภูมิคุ้มกันที่ดีเช่น มีการเตรียม ความพร้อมในการบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชน และรู้เท่าทัน ผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ และ 2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยใน ระดับปานกลาง ว่า บุคลากรใน อบต. บางบัวทอง มีการวางแผนที่ดี และมี ความยืดหยุ่นในการปรับตัว นอกจากนี้ แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัว ทองมีการบริหารจัดการ ด้านการมี ภูมิคุ้มกันสูง	3.1 การบริหารจัดการ ด้านการมี ภูมิคุ้มกัน ของ อบต. พิมลราช พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า อบต. พิมลราช มีภูมิคุ้มกันที่ดีเช่น มีการ เตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทัน ผลกระทบที่จะเกิดจากการ เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และ 2) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า บุคลากรใน อบต. พิมลราช มีการ วางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการ ปรับตัว นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่าง ยังเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราชมีการบริหารจัดการ ด้าน การมีภูมิคุ้มกันสูง
	3.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกันของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูงกว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยังขาดการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ขาดการเตรียม ความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิด จากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ไม่มากเท่าที่ควร รวมทั้งขาดความจริงจังในการส่งเสริมให้ ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลด้วย เป็นต้น	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
4. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง	<p>4.1 การบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับปานกลางว่า อบต. บางบัวทอง บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเอง เป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งบุคคล หรือหน่วยงานอื่น และ 2) กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า บุคลากร ใน อบต. บางบัวทองให้ความสำคัญกับ ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชน หรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ นอกจากนี้ แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัวทองมีการบริหารจัดการ ด้านการ พึ่งตนเองสูง</p>	<p>4.1 การบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง ของ อบต. พิมลราช พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับมากกว่า อบต. พิมลราช บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งบุคคลหรือ หน่วยงานอื่น และ 2) กลุ่มตัวอย่างเห็น ด้วยในระดับมากกว่า บุคลากรใน อบต. พิมลราช ให้ความสำคัญกับ ความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยไม่ต้องพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชน หรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ นอกจากนี้ แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ มากกว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราช มีการ บริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเองสูง</p>
	<p>4.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเองของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูงกว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ยังขาดการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง ในทุกระดับ เช่น การส่งเสริมให้มีการพึ่งตนเองของบุคคล และประชาชนในชุมชน ขาดการ พึ่งตนเองและจิตสำนึกที่ดีเพื่อตนเอง และชุมชน โดยรวม รวมทั้งขาดการมีจิตใจ เอื้ออาทร ประนีประนอม และเห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้งด้วย เป็นต้น</p>	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
5. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน	<p>5.1 การบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า อบต. บางบัวทองบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชนโดยให้ ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพ ของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง ว่า บุคลากรใน อบต. บางบัว ทองส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัวทองมี การบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กันสูง</p>	<p>5.1 การบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กัน ของ อบต. พิมลราช พบว่า (1) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า อบต. พิมลราช บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยให้ความสำคัญ กับการเสริมสร้างคุณภาพของ ประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ และ (2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับ มาก ว่า บุคลากรใน อบต. พิมลราช ส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมี คุณธรรมควบคู่กัน นอกจากนี้แล้ว (3) กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ มาก ว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราชมีการ บริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้าง คุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กันสูง</p>
	<p>5.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรม ควบคู่กันของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูงกว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากนโยบายการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยัง ขาดกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณธรรม จิตสำนึกท้องถิ่น ส่งเสริมวิถีชีวิต และวัฒนธรรม ของเศรษฐกิจพอเพียงชุมชน เช่น กิจกรรมที่ปลูกฝังสมาชิกในชุมชนให้มีความ เอื้ออาทรต่อกันมากกว่าคำนึงถึงตัวเงิน กิจกรรมในการพัฒนาสมาชิกในชุมชนให้</p>	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการตามแนวทาง	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
	<p>มีคุณภาพและมีจิตผูกพันกับท้องถิ่นเป็นสำคัญ นอกจากนี้ ยังขาดการเพิ่มความรู้และความสามารถของคนในชุมชนให้รู้จักตนเอง มีศักยภาพการเรียนรู้และรู้จักทุนทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนตนเองในระดับที่สามารถเข้าใจถึงผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง เพื่อจะผลักดันให้เกิดการเตรียมความพร้อมและรู้จักเลือกใช้ประโยชน์จากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วย เป็นต้น</p>	
6. การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงด้านการรวมกลุ่ม	<p>6.1 การบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มของ อบต. บางบัวทอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลางว่า อบต. บางบัวทองบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ และ 2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลางว่า บุคลากรใน อบต. บางบัวทอง สนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. บางบัวทอง มีการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มสูง</p>	<p>6.1 การบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มของ อบต. พิมลราช พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลางว่า อบต. พิมลราช บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ และ 2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า บุคลากรในอบต. พิมลราช สนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชน เพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราช มีการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มสูง</p>
	<p>6.2 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการรวมกลุ่มของ อบต. บางบัวทอง และ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับเท่ากัน เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากการบริหารจัดการด้านการรวมกลุ่มของสมาชิกในชุมชนเพื่อทำกิจกรรมร่วมกันขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ยังขาดความจริงจังและต่อเนื่อง เช่น กิจกรรมต่อต้านยาเสพติด การสอนจริยธรรมและศีลธรรมใน โรงเรียนของชุมชน กิจกรรมการรวมกลุ่มเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นต้น</p>	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
7. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้าง เครือข่าย	7.1 การบริหารจัดการ ด้านการสร้าง เครือข่าย ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า อบต. บางบัวทองบริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยยึดถือความ ร่วมมืออย่างเป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงาน ภายในและภายนอก และ 2) กลุ่มตัวอย่าง เห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า บุคลากร ใน อบต. บางบัวทอง สนับสนุนการ สร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็น ระบบและร่วมมือกันเพื่อประ โยชน์ต่อ ส่วนรวม นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยัง เห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ใน ภาพรวม อบต. บางบัวทอง มีการบริหาร จัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง	7.1 การบริหารจัดการ ด้านการสร้าง เครือข่าย ของ อบต. พิมลราช พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า อบต. พิมลราชบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยยึดถือความร่วมมืออย่าง เป็นเครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและ ภายนอก และ 2) กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยใน ระดับมาก ว่า บุคลากรในอบต. พิมลราช สนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดย เชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและร่วมมือ กันเพื่อประ โยชน์ต่อส่วนรวม นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วย ในระดับมาก ว่า ในภาพรวม อบต. พิมล ราช มีการบริหารจัดการ ด้านการสร้าง เครือข่ายสูง
	7.2 สรุปได้ว่า การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการสร้าง เครือข่ายของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูงกว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า เนื่องจากการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยังไม่ให้ ความสำคัญเท่าที่ควรกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งในกลุ่มและการประสาน เครือข่ายกลุ่มต่าง ๆ รวมทั้งไม่ให้ความสำคัญกับผู้นำกลุ่มซึ่งหลักสำคัญของการ สร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งต้องเริ่มจากความแข็งแกร่งในตัวผู้นำชุมชนก่อนด้วย เป็นต้น	

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
8. การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุลและ การพัฒนาที่ยั่งยืน	8.1 การบริหารจัดการ ด้านการสร้าง เครือข่าย ของ อบต. บางบัวทอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า อบต. บางบัวทอง บริหารจัดการหรือ ให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์ รวมทั้งระบบมีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคม ให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถี ชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม และ 2) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า บุคลากรใน อบต. บางบัวทอง สนับสนุน การบริหารจัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุ และจิตใจ นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยัง เห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ใน ภาพรวม อบต. บางบัวทอง มีการบริหาร จัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ ยั่งยืนสูง และกลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยใน ระดับปานกลางว่า การบริหารจัดการของ อบต. บางบัวทอง สูงทั้ง 8 ด้าน	8.1 การบริหารจัดการ ด้านการสร้าง เครือข่าย ของ อบต. พิมลราช พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมากกว่า อบต. พิมลราช บริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้ง ระบบมีการใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มี ประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและ วิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดั้งเดิม และ 2) กลุ่ม ตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมากกว่า บุคลากรในอบต. พิมลราช สนับสนุน การบริหารจัดการหรือการให้บริการ ประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุ และจิตใจ นอกจากนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่าง ยังเห็นด้วยในระดับมากกว่า ในภาพรวม อบต. พิมลราช มีการบริหารจัดการ ด้าน ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง และกลุ่มตัวอย่างยังเห็นด้วยในระดับ มากกว่า การบริหารจัดการของ อบต. พิมลราช สูงทั้ง 8 ด้าน

ตารางที่ 5.6 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง	การเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง อบต. บางบัวทอง กับ อบต. พิมลราช	
8 ด้าน	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
	8.2 สรุปได้ว่า การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านความสมดุล และการพัฒนาที่ยั่งยืนของ อบต. พิมลราช พบว่า อยู่ในระดับสูงกว่า เช่นนี้ ผู้ศึกษา เห็นว่า เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองยังขาดการสนับสนุนให้ ประชาชนและชุมชนยึดถือการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวมเพื่อให้เกิดความสมดุล และยั่งยืน โดยการใช้ทุน 3 ด้านอย่างสมดุลกัน ได้แก่ ทุนทางสังคม ทุนทาง เศรษฐกิจ และทุนทางทรัพยากร รวมทั้งขาดการเชื่อมโยงผลประโยชน์ระดับ ท้องถิ่นและผลประโยชน์ระดับชาติเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน ด้วย เป็นต้น	

2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาและแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วน ตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

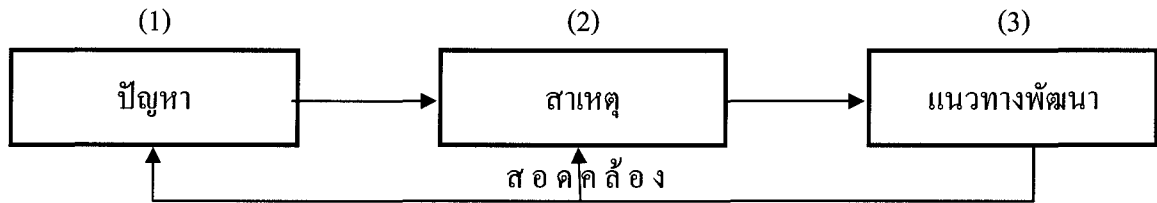
ผู้ศึกษามีความเห็นว่า ปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชมี “ปัญหา” ใน การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ หรือ 8 ด้าน และปัญหาในการบริหาร จัดการดังกล่าวแต่ละด้านก็มีหลายปัญหา ขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคน เช่น เฉพาะปัญหาด้าน ความพอประมาณอาจแบ่งเป็น (1) ปัญหาองค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการ ประชาชนโดยไม่คำนึงถึงความประหยัดและใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง หรือ (2) ปัญหา บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลดำรงชีวิตเกินฐานะ ไม่อดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือคิด ยึดกับวัตถุมากเกินไป ก็ได้ เป็นต้น แต่ในที่นี้ ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาขององค์การ บริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง และยกตัวอย่างเฉพาะ “ปัญหาที่สำคัญที่สุด” ด้านละ 1 ปัญหาของแต่ละ องค์การบริหารส่วนตำบลเท่านั้น โดยนำปัญหาที่สำคัญที่สุดมาจากการวิเคราะห์ความคิดเห็น ของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

2 แห่ง ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.31 และตารางที่ 4.32 ที่มีเครื่องหมาย * ในเวลาเดียวกัน ผู้ศึกษาได้เสนอ “สาเหตุ” 2 สาเหตุ และ “แนวทางการพัฒนา” การบริหารจัดการ 2 แนวทาง ควบคู่ไปด้วยเพื่อให้เป็นระบบต่อไป

ในการนำเสนอ ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ผู้ศึกษาได้นำกรอบแนวคิดทางวิชาการ คือ “กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา” ของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548: 25-29) ในปี พ.ศ. 2548 ในหนังสือ เรื่อง “แนวทางการตอบข้อสอบและกรอบแนวคิดทางสังคมศาสตร์” มาปรับใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ กรอบแนวคิดนี้ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนา โดยแต่ละขั้นตอนมีความสอดคล้องกัน ดังได้นำเสนอไว้ในภาพที่ 5.1 ดังนี้

หมายเหตุ ในการนำปัญหาของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลมาวิเคราะห์ วิเคราะห์ต่อจากนี้ไป ผู้ศึกษาได้มีแนวทางการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ดังนี้ **หนึ่ง** นำ “ปัญหาที่สำคัญที่สุด” ในแต่ละด้าน ของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล มาเปรียบเทียบกับว่า เหมือนกันหรือแตกต่างกัน โดยผู้ศึกษาไปดูจาก “ข้อมูลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง” ในบทที่ 4 ตารางที่ 4.31 และตารางที่ 4.32 เฉพาะที่มีเครื่องหมาย * เท่านั้น **สอง** ถ้า “ปัญหาที่สำคัญที่สุด” ในแต่ละด้าน ของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลเหมือนกัน ผู้ศึกษาถือว่าเป็น “ปัญหาที่สำคัญที่สุดร่วมกัน” หรือเป็น “ปัญหาที่สำคัญที่สุดเหมือนกัน” ขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง เช่นนี้ ผู้ศึกษาจะนำเสนอปัญหาที่สำคัญที่สุดขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง รวมกัน ไป และ **สาม** ถ้า “ปัญหาที่สำคัญที่สุด” ในแต่ละด้าน ของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน เช่นนี้ ผู้ศึกษาได้นำเสนอปัญหาที่สำคัญที่สุดของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลแยกกัน

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

1. ด้านความพร้อมประมาณ

องค์กรบริหารส่วนตำบล
บริหารจัดการหรือให้บริการ
ประชาชน โดยไม่คำนึงถึงความ
ประหยัดและใช้จ่ายอย่าง
ฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง

องค์กรบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง

1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กร
บริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งไม่เห็นถึง
ความสำคัญและไม่ให้ความสำคัญกับการ
บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน
โดยคำนึงถึงความประหยัด การใช้จ่าย
อย่างไม่ฟุ่มเฟือย และการยึดถือทางสาย
กลาง

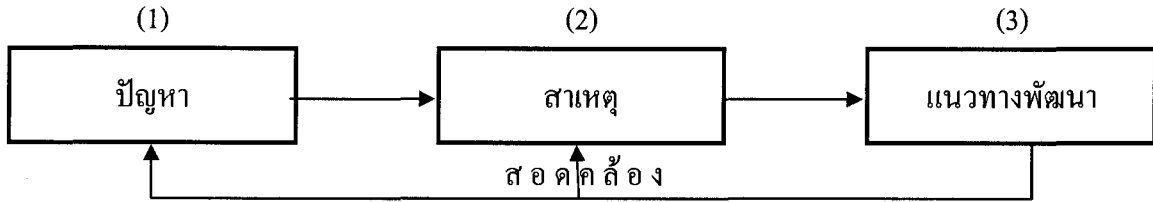
1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กร
บริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งขาดความรู้
ความเข้าใจการบริหารจัดการหรือ
ให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงความ
ประหยัด การใช้จ่ายอย่างไม่ฟุ่มเฟือย
และการยึดถือทางสายกลาง

องค์กรบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง

1.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง
ควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุก
ระดับในเรื่องการเห็นถึงความสำคัญและ
การให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ
หรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึง
ความประหยัด การใช้จ่ายอย่างไม่
ฟุ่มเฟือย และการยึดถือทางสายกลาง

1.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง
ควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุก
ระดับในเรื่องความรู้ความเข้าใจการ
บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน
โดยคำนึงถึงความประหยัด การใช้จ่าย
อย่างไม่ฟุ่มเฟือย และการยึดถือทางสาย
กลาง นอกจากนั้น ควรสนับสนุนให้
บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครู
อาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามี
ส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ
ในเรื่องดังกล่าวด้วย

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

2. ด้านความมีเหตุผล

2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล

องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

2.1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล

2.1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีเหตุผล

องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

2.2.1 บุคลากรบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชขาดจิตสำนึกในการคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน

2.2 บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน

องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

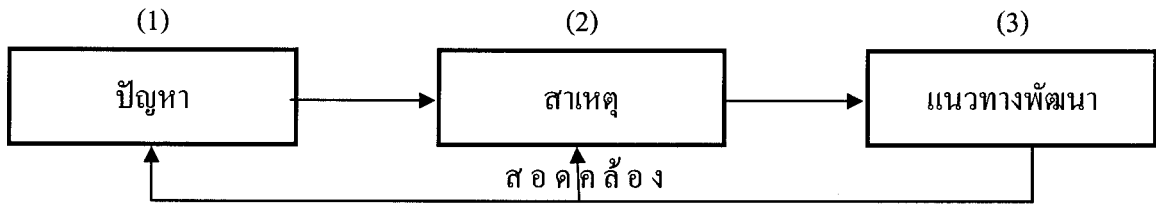
2.1.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล เช่น คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการบริหารจัดการท้องถิ่นเพื่อความโปร่งใสตรวจสอบได้

2.1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีเหตุผล นอกจากนั้น ควรขอคำแนะนำจากนักวิชาการในเรื่องการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีเหตุผล และนำวิชาการที่ได้มาประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ที่มีอยู่ด้วย

องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

2.2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับในเรื่องการมีจิตสำนึกที่ดีในการคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ โดยคำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน พร้อมกันนั้น ควรประเมินผลด้วยว่าบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่เพียงใด

กระบวนการพิจารณาแก้ไข้ปัญหา

3. ด้านการมีภูมิคุ้มกัน

องค์การบริหารส่วนตำบล
ขาดภูมิคุ้มกันที่ดี

2.2.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชไม่ควบคุมดูแลบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลให้คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล และการมีส่วนร่วมของประชาชน

องค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง

3.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการที่มีภูมิคุ้มกันที่ดี

3.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งขาดจิตสำนึกและขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการที่มีภูมิคุ้มกันที่ดี

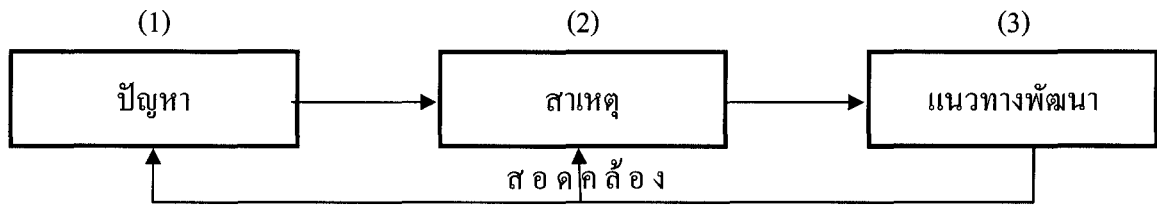
2.2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการควบคุมดูแลบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลให้คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน

องค์การบริหารส่วนตำบล 2 แห่ง

3.1 องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการเห็นถึงความสำคัญและการให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการมีภูมิคุ้มกันที่ดี การเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน การพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ เพื่อให้สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การวางแผนที่ดี การเตรียมความพร้อมด้านงบประมาณและการรักษาวินัยทางการเงินและการคลัง

3.2 องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการมีจิตสำนึกที่ดีและการบริหารจัดการที่มีภูมิคุ้มกันที่ดี นอกจากนั้น ควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครู อาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวด้วย

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

4. ด้านการพึ่งตนเอง

4.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่พึ่งพาตนเอง

องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

4.1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยพึ่งพาตนเอง

4.1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งพาตนเอง

องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

4.1.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยพึ่งตนเอง

4.1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งพาตนเอง นอกจากนั้น ควรขอคำแนะนำจากนักวิชาการในเรื่องการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งพาตนเอง และนำวิชาการที่ได้มาประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ที่มีอยู่

4.2 บุคลากรขององค์การบริหารส่วนไม่ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน

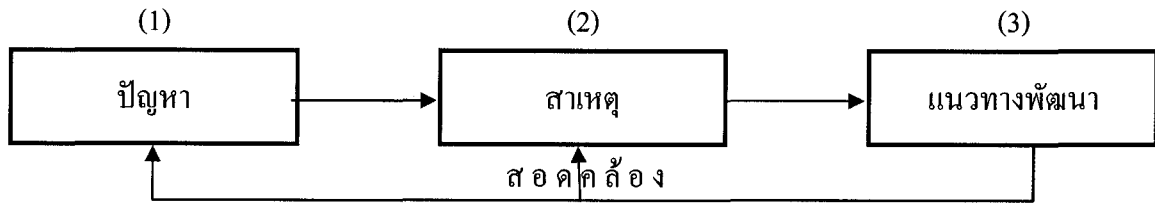
องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

4.2.1 บุคลากรบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชขาดจิตใจหรือขาดจิตสำนึกของการให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน

องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

4.2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับในเรื่องการมีจิตใจหรือจิตสำนึกที่ดีในการให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชนพร้อมกันนั้น ควรประเมินผลด้วยว่าบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่เพียงใด

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

5. ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน

5.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

5.1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

5.1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

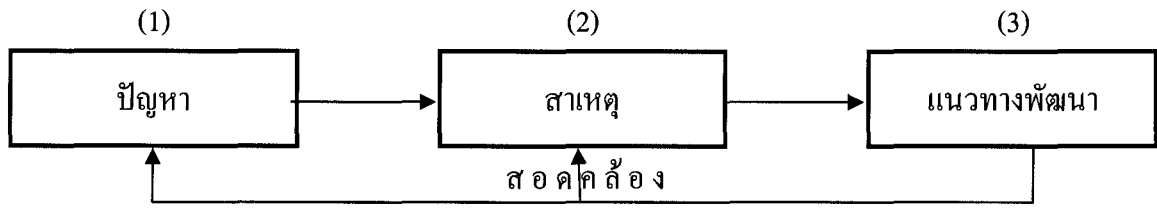
4.2.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการควบคุมดูแลบุคลากรขององค์กรบริหารส่วนตำบลให้เห็นถึงความสำคัญของความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยครอบคลุมถึงการส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ ตลอดจนการประกอบอาชีพโดยพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

5.1.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความสนใจและเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

5.1.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

5.2 บุคลากรขององค์กรบริหารส่วนตำบลขาดการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

6. ด้านการรวมกลุ่ม

6.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม

องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช

5.2.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชไม่เห็นถึงความสำคัญและจำเป็นของการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

5.2.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชไม่ได้จัดเตรียมงบประมาณสำหรับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

6.1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่ม

องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราช

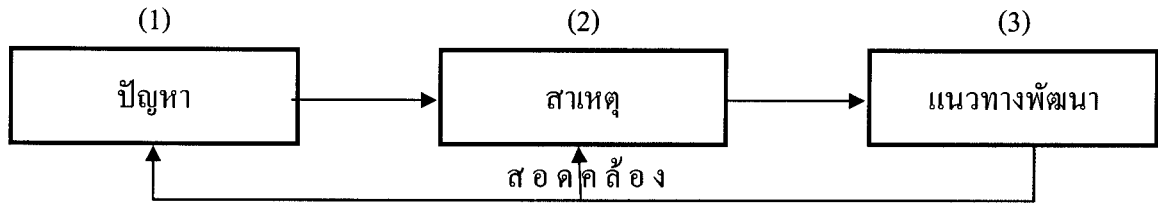
5.2.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้เห็นถึงความสำคัญและจำเป็นของการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งรณรงค์หรือประชาสัมพันธ์ในเรื่องดังกล่าวด้วย

5.2.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรจัดเตรียมงบประมาณให้เพียงพอและต่อเนื่องสำหรับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรทุกระดับควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

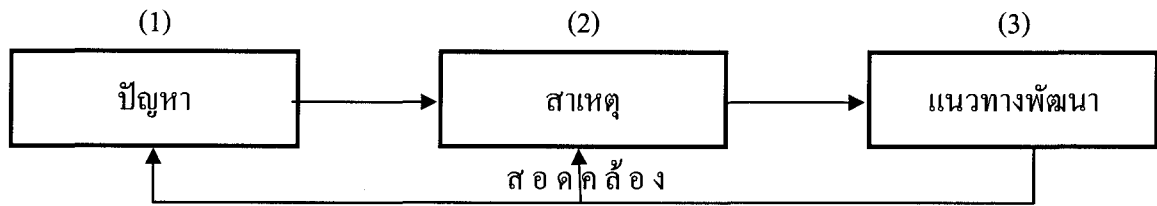
6.1.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มต่างๆ ในชุมชนอย่างเข้มแข็ง เช่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน คุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ การรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดจนทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

<p>6.2 บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน</p>	<p>6.1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม</p> <p>องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช</p> <p>6.2.1 บุคลากรบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชขาดจิตสำนึกและไม่เห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน</p>	<p>6.1.2 องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นในเรื่องการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม</p> <p>องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช</p> <p>6.2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับในเรื่องการมีจิตสำนึกที่ดีและการเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ พร้อมกันนั้น ควรประเมินผลได้ว่า บุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่เพียงใด</p>
<p>7. <u>ด้านการสร้างเครือข่าย</u></p> <p>องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย</p>	<p>6.2.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชไม่ควบคุมดูแลและสนับสนุนบุคลากรในเรื่องการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน</p>	<p>6.2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการควบคุมดูแลและส่งเสริมบุคลากรในเรื่องการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน นอกจากนั้น ควรรณรงค์ให้ผู้บริหารทุกระดับประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องดังกล่าวด้วย</p>
<p>7.1 องค์การบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย</p>	<p>องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง</p> <p>7.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งไม่สนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย</p>	<p>องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง</p> <p>7.1 องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย</p>

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

8. ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน

8.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

7.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งขาดความรู้ความเข้าใจการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

8.1.1 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

8.1.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

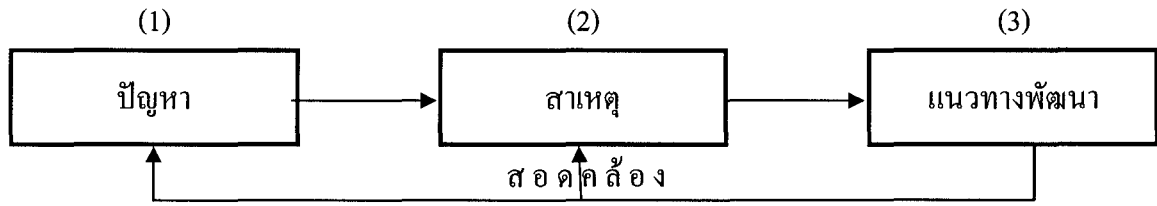
7.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย นอกจากนั้น ควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครูอาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวด้วย

องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง

8.1.1 องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรฝึกพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

8.1.2 องค์กรบริหารส่วนตำบลบางบัวทองควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม นอกจากนั้น ควรขอคำแนะนำจากนักวิชาการในเรื่องดังกล่าวด้วย

กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา

8.2 บุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช 8.2.1 บุคลากรบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชขาดจิตใจหรือขาดจิตสำนึกในการสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช 8.2.1 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับเป็นประจำในเรื่องการมีจิตใจหรือมีจิตสำนึกที่ดีในการสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยเน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีด้วย เป็นต้น พร้อมกันนั้น ควรประเมินผลด้วยว่าบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่เพียงใด
	8.2.2 ผู้บริหารบางส่วนขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชไม่ควบคุมดูแลบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชให้สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ	8.2.2 องค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการควบคุมดูแลบุคลากรให้สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ นอกจากนี้ ควรรณรงค์ให้ผู้บริหารทุกระดับประพฤติดีเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องดังกล่าวด้วย

ภาพที่ 5.1 ภาพรวมปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนาการจัดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี โดยนำกรอบแนวคิดที่ประกอบด้วย ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการพัฒนา ที่เรียกว่า “กระบวนการพิจารณาแก้ไขปัญหา” มาประยุกต์ใช้

2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

ตารางที่ 5.7 การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
1. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล ในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต	1.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต	1.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต
	1.2 สรุปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชและองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง เห็นด้วยในระดับปานกลางเหมือนกันว่า “ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต” เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่งยังไม่ได้นำหลักการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ มาปรับใช้อย่างจริงจังและต่อเนื่อง เมื่อเทียบกับในอดีต	
2. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านขององค์การบริหารส่วนตำบล สูงกว่า	2.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปานกลาง ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ องค์การบริหารส่วนตำบลสูง กว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง	2.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านขององค์การบริหารส่วนตำบลสูง กว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง

ตารางที่ 5.7 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
องค์การบริหารส่วน ตำบล ไกล่เคียง	2.2 สรุปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช เห็นด้วย ในระดับมาก ว่า “ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านขององค์การบริหารส่วนตำบลสูงกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียง” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองเห็นด้วยในระดับ ปานกลาง เนื่องจากในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลมิได้ เน้นหนักในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ขาดการบริหารจัดการ หรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ไม่เกิดความสมดุลของ ภาครัฐ ภาคองค์กรพัฒนาเอกชน ภาคธุรกิจเอกชน และภาคประชาชน ไม่มีการ ประสานงานและมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของนโยบาย เพื่อให้สอดคล้อง กับความต้องการที่แท้จริงของประชาชนและชุมชน	
3. ในภาพรวม องค์การบริหารส่วน ตำบล ซึ่งสังกัด ราชการบริหารส่วน ท้องถิ่นมีความ สำคัญและความ รับผิดชอบในการ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงสูงกว่า หน่วยงานใกล้เคียง ที่สังกัดราชการ บริหารส่วนภูมิภาค	3.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า ในภาพรวม องค์การบริหาร ส่วนตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วน ท้องถิ่นมีความสำคัญและความ รับผิดชอบในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่า หน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการ บริหารส่วนภูมิภาค	3.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม องค์การบริหารส่วน ตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วน ท้องถิ่นมีความสำคัญและความ รับผิดชอบในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่า หน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการ บริหารส่วนภูมิภาค
แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงสูงกว่า หน่วยงานใกล้เคียง ที่สังกัดราชการ บริหารส่วนภูมิภาค	3.2 สรุปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช เห็นด้วย ในระดับมาก ว่า “ในภาพรวม องค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งสังกัดราชการบริหาร ส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองเห็นด้วยในระดับ	

ตารางที่ 5.7 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
	ปานกลาง เนื่องจากในความสำเร็จและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล ยังไม่สนองตอบความ ต้องการของประชาชนและชุมชนเท่าที่ควร เมื่อเทียบกับหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัด ราชการบริหารส่วนภูมิภาค เป็นผลสืบเนื่องจากการบริหารจัดการแบบรวมศูนย์ ขาดการมีส่วนร่วมในการพัฒนา การกำหนดทิศทางของนโยบาย จึงยังไม่ สนองตอบความต้องการของประชาชนและชุมชนอย่างแท้จริง	
4. ในภาพรวม ใน การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหาร ส่วนตำบล ใน อนาคตมีแนวโน้มที่ จะตอบสนองความ ต้องการของ ประชาชนได้มาก ขึ้น	4.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมี แนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการ ของประชาชนได้มากขึ้น	4.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การ บริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะตอบสนองความต้องการของ ประชาชนได้มากขึ้น
	4.2 สรุปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชเห็นด้วยใน ระดับมาก ว่า “ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบล ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของ ประชาชนได้มากขึ้น” ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง เห็นด้วยในระดับปานกลาง เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง ยังขาด การบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานการมีส่วนร่วม และการเปิดเผย ข้อมูลต่าง ๆ ให้ประชาชนทราบ และทั้งองค์การบริหารส่วนตำบลและบุคลากร ยังขาดการปฏิบัติและประสานงานระหว่างกัน ขาดความสามัคคีและความเสียสละ ในการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน	

ตารางที่ 5.7 (ต่อ)

การบริหารจัดการ ตามแนวทาง เศรษฐกิจพอเพียง 8 ด้าน	การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาพรวมการบริหารจัดการ และภาพรวมแนวโน้มของการ บริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง กับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช	
	องค์การบริหารส่วนตำบล บางบัวทอง	องค์การบริหารส่วนตำบล พิมลราช
5. ในภาพรวม การ บริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของ องค์การบริหารส่วน ตำบล ในอนาคตมี แนวโน้มที่จะสูง กว่าในปัจจุบัน	5.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับปาน กลาง ว่า ในภาพรวม การบริหารจัดการ ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคตมี แนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน	5.1 กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในระดับมาก ว่า ในภาพรวมการบริหารจัดการตาม แนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การ บริหารส่วนตำบลในอนาคตมีแนวโน้ม ที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน
	5.2 สรุปได้ว่า การที่กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชเห็นด้วยใน ระดับมาก ว่า “ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ องค์การบริหารส่วนตำบล ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน” ในขณะที่ กลุ่มตัวอย่างขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองเห็นด้วยในระดับปานกลาง เนื่องจากการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วน ตำบลบางบัวทองเน้นพัฒนาด้านวัตถุอย่างเดียว แต่ด้านจิตใจยังขาดการพัฒนาและ สนับสนุนจากองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้เกิดปัญหาสังคมที่นับวันจะสั่งสม มากขึ้นจนกลายเป็นปัญหาเรื้อรังและยากต่อการรักษาเยียวยา ดังนั้น การบริหาร จัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงในอนาคตจะมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน ได้ ก็ต้องมีการบริหารจัดการที่เกิดความสมดุลทั้งด้านวัตถุและจิตใจ นำไปสู่ความ ยั่งยืนและความเข้มแข็งของชุมชน และมุ่งสู่การปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตทั้ง ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และสิ่งแวดล้อมอย่างมีความสมดุล มั่นคงและ ยั่งยืนในที่สุด	

3. ข้อเสนอแนะ

แบ่งเป็น 2 หัวข้อตามลำดับ ได้แก่ ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และ ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ แบ่งเป็นข้อเสนอแนะตามกรอบแนวคิด การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง และข้อเสนอแนะอื่น

3.1.1 ข้อเสนอแนะตามกรอบแนวคิดการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 8 ด้าน ได้แก่

1) การบริหารจัดการด้านความพอประมาณ

องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนา คนเป็นหลัก โดยควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการเห็นถึงความสำคัญและการ ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงความประหยัด การใช้จ่าย อย่างไม่ฟุ่มเฟือย และการยึดถือทางสายกลาง เช่น การจัดสรรงบประมาณไม่เกินความจำเป็นและ เกิดผลประโยชน์แก่ประชาชนสูงสุด เช่นนี้ สอดคล้องกับ ทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ที่ยึด “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” ทั้งนี้ การให้ความสำคัญกับคนในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของการพัฒนาด้วยการพัฒนาหรือฝึกอบรม ผู้บริหารทุกระดับในเรื่องดังกล่าวนี้ ควรมีการประเมินผล ในรูปแบบของคณะกรรมการภายนอก ที่ประกอบด้วยบุคคลภายนอก เช่น นักวิชาการ สื่อมวลชน และประชาชน เป็นต้น มาเป็นผู้ ประเมินผลการพัฒนาและฝึกอบรมดังกล่าว พร้อมกันนั้น ควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงาน ภายนอก เช่น ครูอาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจใน เรื่องดังกล่าวด้วย

2) การบริหารจัดการด้านความมีเหตุผล

ในการดำเนินการในด้านต่าง ๆ องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรศึกษาและรวบรวมข้อมูลทั้งด้านบวกและด้านลบให้มากเพียงพอ เพื่อนำมาใช้ประกอบในการ ตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล และควรส่งเสริมผู้บริหารทุกระดับให้ความสนใจและเห็นถึงความสำคัญ ของบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล เช่น คำนึงถึงประโยชน์ของ ประชาชนเป็นหลัก ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการบริหารจัดการ ท้องถิ่นเพื่อความโปร่งใสตรวจสอบได้ รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรทุกระดับมีจิตสำนึกที่ดีในการ คิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน เฉพาะในเรื่องการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ บวรศักดิ์

อูรธโร (2548: 26) ที่กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงทัศนะและมีส่วนในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนเอง นอกจากจะช่วยให้การตัดสินใจมีความรอบคอบและสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังเป็นการควบคุมการบริหารงานของรัฐให้มีความโปร่งใส (transparency) ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชน (responsiveness) ในเวลาเดียวกัน ก็ควรขอคำแนะนำจากนักวิชาการในเรื่องเกี่ยวกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการมีเหตุผล และนำวิชาการที่ได้มาประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ที่มีอยู่ด้วย

3) การบริหารจัดการด้านการมีภูมิคุ้มกัน

องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้ผู้บริหารทุกระดับเห็นถึงความสำคัญและให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ การมีจิตสำนึกที่ดี หรือให้บริการประชาชนโดยคำนึงถึงการมีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น การเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน การพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ เพื่อให้สามารถรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การวางแผนที่ดี การเตรียมความพร้อมด้านงบประมาณและการรักษาวินัยทางการเงินและการคลัง นอกจากนั้น ควรส่งบุคลากรไปศึกษาดูงานจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีภูมิคุ้มกันที่ดี ทั้งนี้ควรประเมินผลด้านการมีภูมิคุ้มกันในรูปแบบของคณะกรรมการที่ประกอบด้วยหน่วยงาน หรือบุคคลภายนอก พร้อมทั้งควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครูอาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวด้วย ในเรื่อง การปลูกฝังทัศนคติที่ดี จิตสำนึกที่ดีให้แก่ผู้บริหารนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปีเตอร์ เอ็ม. เซ็งกี (Peter M. Senge) (อ้างใน จำเรียง วัชวัฒน์และเบญจมาศ อ่ำพันธุ์ 2540: 13) เรื่อง “วินัย 5 ประการพื้นฐานแห่งองค์กรเรียนรู้” ที่ว่า ในการพัฒนาหน่วยงานหรือองค์กรควรทำเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปัจเจกบุคคล และระดับองค์กร โดยยึดถือการสร้างวินัยหรือข้อปฏิบัติทั้ง 5 ประการ ดังกล่าวข้างต้นที่สำคัญคือ ในระดับปัจเจกบุคคล บุคลากรในองค์กรต้องคิดอย่างเป็นระบบ เริ่มด้วยการปลูกฝังทัศนคติ (attitude) ค่านิยม (value) พัฒนาทักษะ (skill) หรือความชำนาญ และความสามารถ (competencies) ของบุคลากร

4) การบริหารจัดการด้านการพึ่งตนเอง

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้ผู้บริหารทุกระดับให้ความสนใจและเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยพึ่งตนเอง เช่น ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลเท่าที่มีอยู่ พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภค ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน และควรสำรวจทรัพยากรในท้องถิ่นให้ทั่วถึง ใช้ทรัพยากรภายใน

ชุมชนเป็นหลัก รวมถึงวางแผนการใช้ทรัพยากรที่มีให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้บริหารยังควรเป็นผู้ชี้นำและประพฤติตนเป็นแบบอย่างในการพึ่งพาตนเองและใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์การบริหาร ส่วนตำบลเป็นหลักก่อนการขอความช่วยเหลือจากภายนอกองค์การบริหารส่วนตำบล นอกจากนี้ ควรขอคำแนะนำจากนักวิชาการในเรื่องการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ด้านการพึ่งตนเอง และนำวิชาการที่ได้มาประยุกต์ใช้กับประสบการณ์ที่มีอยู่ ในเรื่องของการพึ่งตนเองนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 64-65) ที่กล่าวถึงการพึ่งตนเองในด้านต่าง ๆ การใช้และจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในชุมชนอย่างฉลาด เลือกใช้เทคโนโลยี เฉพาะที่สอดคล้องกับพื้นฐานและเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของชุมชน สนับสนุนระบบเศรษฐกิจของทุกชุมชนให้ยึดถือหลักการ “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้บุคลากรทุกระดับมีจิตสำนึกที่ดีในการให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน พร้อมกันนั้น ควรควบคุมดูแลบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เห็นถึงความสำคัญของความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยครอบคลุมถึงการส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน การส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ ตลอดจนการประกอบอาชีพโดยพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ ในเรื่องของการส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพ การพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลิตสินค้า บริการ โดยพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ อภิชาต พันธเสน (2550: 177-178) ที่กล่าวว่า ถ้ามีทางเลือกก็ควรเลือกทุกอย่างที่เป็นของท้องถิ่น ชื่อของท้องถิ่น ขายของท้องถิ่น ใช้ทรัพยากรท้องถิ่น ลงทุนในท้องถิ่น การตัดสินใจทุกอย่างควรจะกระทำกันที่ระดับล่างสุด ควรสนับสนุนให้มีการกระจายอำนาจสู่ฐานล่าง การตัดสินใจทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อมควรจะกระทำกันในพื้นที่ที่ประชาชนอาศัยอยู่ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรง การผลิต การซื้อขาย การบริโภค การใช้ทรัพยากรเกิดขึ้นในท้องถิ่น กระทำในท้องถิ่นภายใต้กฎระเบียบที่ท้องถิ่นสร้างกันขึ้นมาเอง

5) การบริหารจัดการด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความสนใจและเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ รวมทั้งควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนที่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้ง

ด้านวัตถุและด้านจิตใจ ทั้งนี้ ในการพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับ ควรประเมินผลในรูปแบบของคณะกรรมการภายนอก เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตเจ้านั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 65-66) ที่กล่าวถึงการเสริมสร้างคุณภาพของคนหรือประชาชน ครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้คนมีความรู้ มีวิชาการ มีความรอบรู้ มีความรอบคอบ และมีความระมัดระวัง และ ครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้คนมีคุณธรรม

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้เห็นถึงความสำคัญและจำเป็นของการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งรณรงค์หรือประชาสัมพันธ์ในเรื่องดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ในการพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับควรประเมินผลในรูปแบบของคณะกรรมการภายนอก รวมทั้งควรจัดเตรียมงบประมาณให้เพียงพอและต่อเนื่องสำหรับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรทุกระดับควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน ควรประเมินผลด้วยว่าบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่เพียงใด ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของบุคลากรทุกระดับควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงานนั้น สอดคล้องกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 78 (4) ที่เน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรม ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ควบคู่ไปกับการปรับปรุงรูปแบบและวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารราชการแผ่นดินเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

6) การบริหารจัดการด้านการรวมกลุ่ม

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้ผู้บริหารทุกระดับให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่ม การส่งเสริมการจัดตั้งชุมชน ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนอย่างเข้มแข็ง เช่น กลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน คຸ້ມຄອງระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ การรวมกลุ่มประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดจนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น การแลกเปลี่ยนบุคลากรระหว่างหน่วยงาน ใกล้เคียงหรือหน่วยงานอื่นเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ รวมทั้งควรพัฒนาผู้บริหารทุกระดับเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นในเรื่องการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนโดยผ่านกลุ่ม ทั้งนี้ ในการพัฒนาควรมีการประเมินผลในรูปแบบของคณะกรรมการภายนอกด้วย เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับความสำคัญของการรวมกลุ่มนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 62-66) ที่กล่าวถึงการที่ประชาชนและชุมชนให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่ม โดยประชาชนหรือองค์กรในชุมชนจะทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนิน

กิจกรรมทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ให้หลากหลาย ครอบคลุมทั้งการเกษตรแบบผสมผสาน หัตถกรรม การแปรรูปอาหาร การทำธุรกิจ ค้าขาย และการท่องเที่ยวระดับชุมชน เมื่อประชาชนหรือองค์กรในชุมชนได้รับการพัฒนาให้เข้มแข็ง และมีเครือข่ายที่กว้างขวางมากขึ้นแล้ว ประชาชนในชุมชนก็จะได้รับการดูแลให้มีรายได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งได้รับการแก้ไขปัญหามาในต่าง ๆ ด้าน เมื่อเป็นเช่นนี้ เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศก็จะสามารถเติบโตไปได้อย่างมีเสถียรภาพ ซึ่งหมายความว่า เศรษฐกิจสามารถขยายตัวไปพร้อม ๆ กับสภาพการณ์ด้านการกระจายรายได้ที่ดีขึ้นด้วย

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้บุคลากรทุกระดับมีจิตสำนึกที่ดีและเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นชุมชน สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์กรเอกชน หรือหมู่คณะอื่น ๆ ร่วมกันนั้น ผู้บริหารทุกระดับควรควบคุมดูแลและส่งเสริมบุคลากรในเรื่องการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน ตลอดทั้งควรณรงค์ให้ผู้บริหารทุกระดับประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ ผู้บริหารทุกระดับและบุคลากรในองค์การบริหารส่วนตำบลควรตระหนักในหน้าที่ของตนเอง อีกทั้งการปฏิบัติหน้าที่ควรประสานงานกันทุกฝ่ายเพื่อจะได้ร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคเพื่ออุดมมุ่งหมาย คือ ประโยชน์สุขของประชาชน เช่นนี้ เทียบเคียงได้กับปาฐกถาธรรม ของ พระราชญาณมุนี (ปัญญานันทภิกขุ) พิมพ์เผยแพร่โดย อุดร ตันติสุนทร ประธานมูลนิธิส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น มีสาระสำคัญสรุปได้ว่า เราทุกคนเปรียบเสมือนอยู่ในเรือลำเดียวกัน ถ้าเรือล่มเราก็ตายด้วยกันถ้าเรือไปถึงฝั่งเราก็ไปถึงฝั่งด้วยกันทุกคนจะ ต้องรู้จักหน้าที่ใครเป็นนายเรือ ใครเป็นนายท้าย ใครเป็นช่างกล ใครเป็นต้นหน ใครเป็นคนทำความสะอาด ใครเป็นผู้โดยสาร ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามและประสานงานระหว่างกันและกัน เพื่อเรือจะได้ผ่านพายุไปถึงฝั่งคือ ความสุขความเจริญของทุกคน ตามที่เราปรารถนา

7) การบริหารจัดการด้านการสร้างเครือข่าย

องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรส่งเสริมให้ผู้บริหารทุกระดับสนใจและเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย เช่น การส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ ส่งเสริม สนับสนุนกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น ส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายชุมชนในแนวราบระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลด้วยกันทั้งภายในและภายนอก เพื่อให้เกิดการประสานงานติดต่อกันอย่างเป็นเครือข่ายและร่วมกันสร้างความเจริญต่อไป ขณะเดียวกัน ควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครูอาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวด้วย

8) การบริหารจัดการด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับในเรื่องการให้ความสนใจและการเห็นถึงความสำคัญของการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ให้บริการสาธารณะโดยเน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 67) ที่สนับสนุนให้ประชาชนและชุมชนยึดถือการพัฒนาอย่างเป็นองค์รวม มีสมดุลระหว่างกระแสการแข่งขันจากโลกาภิวัตน์ และกระแสท้องถิ่นนิยม ไม่เพียงเท่านั้น องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรพัฒนาหรือฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับให้มีความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งในการพัฒนาและฝึกอบรมผู้บริหารทุกระดับ ต้องมีการประเมินผลโดยใช้รูปแบบของคณะกรรมการ หรือหน่วยงานหรือบุคคลภายนอกมาเป็นผู้ประเมินผลการพัฒนาและฝึกอบรมดังกล่าว และควรสนับสนุนให้บุคคลหรือหน่วยงานภายนอก เช่น ครูอาจารย์หรือสถาบันการศึกษา เข้ามามีส่วนในการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวด้วย

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลทั้ง 2 แห่ง ควรฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับเป็นประจำในเรื่องการมีจิตใจหรือมีจิตสำนึกที่ดีในการสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยเน้นการพัฒนาด้านจิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรมและจริยธรรมที่ดีด้วย เป็นต้น พร้อมทั้งนั้น ควรประเมินผลด้วยว่าบุคลากรที่เข้ารับการฝึกอบรมได้นำความรู้จากการฝึกอบรมไปปรับใช้หรือไม่ เพียงใด รวมทั้งควรเน้นให้ผู้บริหารทุกระดับควบคุมดูแลบุคลากรให้สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ พร้อมกับประเมินผลในรูปแบบของคณะกรรมการภายนอก นอกจากนั้น ควรรณรงค์ให้ผู้บริหารทุกระดับประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องดังกล่าวด้วย ในส่วนที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมบุคลากรทุกระดับเป็นประจำในเรื่องการมีจิตใจหรือมีจิตสำนึกที่ดีนั้น สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 99 วรรคสอง ที่ว่า ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ เสริมสร้างและพัฒนาให้ ผู้ใต้บังคับบัญชามีวินัย ได้แก่ การกระทำโดยการปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การฝึกอบรม การสร้างขวัญและกำลังใจ การจูงใจหรือการอื่นใดในอันที่จะเสริมสร้างและพัฒนาทัศนคติ จิตสำนึก และพฤติกรรมของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้เป็นไปในทางที่มีวินัย เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้บริหารนั้น อาจดำเนินการตามแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2549: 127-129) ในหนังสือ เรื่อง “แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ การประยุกต์ และการพัฒนา” ที่ว่า

ผู้บริหารควรดำเนินการคือ (1) มองตนเอง พิจารณาตนเอง และพยายามพัฒนาตนเองและ (2) ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี (3) มีนโยบายสนับสนุนการพัฒนาอย่างชัดเจน (4) จัดทำเป็นโครงการระยะยาว (5) การดำเนินงานควรอยู่บนหลักของความซื่อสัตย์สุจริตเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม รวมทั้ง “ยกย่องคนดีและนิโทษคนเลว” ตามหลักพระพุทธศาสนา และ (6) สนับสนุนให้สื่อมวลชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมหรือควบคุมตรวจสอบ

3.1.2 ข้อเสนอแนะอื่น

การบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอนาคตจะมีแนวโน้มในการนำการบริหารจัดการตามแนวคิดของประเทศทางตะวันตกมาปรับใช้ควบคู่กับการบริหารจัดการตามแนวคิดของประเทศทางตะวันตก กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ ผสมผสานแนวคิดการบริหารจัดการทางตะวันออกและทางตะวันตกเข้าด้วยกัน หรือผสมผสานการบริหารจัดการที่ให้ความสำคัญกับด้านจิตใจ (ตะวันออก) กับด้านวัตถุ (ตะวันตก) เข้าด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานและบุคลากรของหน่วยงานอาจนำการบริหารจัดการตามแนวทางข้างล่างนี้มาผสมผสานกันตามความเหมาะสม ทั้งนี้ เมื่อนำไปประยุกต์ใช้ ควรสร้างและกำหนด “แนวทางปฏิบัติ” และ “ตัวชี้วัดคุณธรรม” อย่างชัดเจน ถูกต้อง เทียบตรง นำไปใช้ได้สะดวก และเมื่อนำไปปฏิบัติแล้ว ควรมีการประเมินผล อย่างต่อเนื่อง รวมถึงตลอดถึงการควบคุมตรวจสอบทั้งจากภายในและภายนอกด้วย เช่น

แนวทางการบริหารจัดการที่สำคัญที่องค์การบริหารส่วนตำบลควรนำไปปฏิบัติรวม 4 ประการ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรม 10 ประการ (เน้นด้านจิตใจทั้ง 10 ประการ) วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 80-82) ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือเรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ได้กล่าวไว้ว่า แนวทางคุณธรรมประกอบด้วยหลักการสำคัญ 10 ประการ ได้แก่ (1) การรักษาความสัตย์ (2) การรู้จักข่มใจตนเอง (3) ความอดทน (4) การละความชั่ว (5) การเสียสละ (6) ความเมตตา (7) ความสามัคคี (8) ความสุจริต (9) ความเที่ยงธรรม และ (10) การส่งเสริมคนดี

ประการที่สอง การบริหารจัดการตามแนวทางทศพิธราชธรรม 10 ประการ (เน้นด้านจิตใจทั้ง 10 ประการ) วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 82-84) หลักทศพิธราชธรรม นั้นประกอบด้วย 10 ประการ ได้แก่ (1) ทาน (2) ศีล (3) บริจาค (4) ความซื่อตรง (5) ความอ่อนโยน (6) ความเพียร (7) ความไม่โกรธ (8) ความไม่เบียดเบียน (9) ความอดทน (10) ความเที่ยงธรรม

ประการสาม การบริหารจัดการตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี 6 ประการ (เน้นด้านจิตใจ 2 ประการ และเน้นด้านวัตถุ 4 ประการ) วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 215) ตาม “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542” ประกอบด้วย 6 หลัก ได้แก่ หลักนิติธรรม (rule of law) หลักคุณธรรม (ethics) หลักความโปร่งใส (transparency) หลักความมีส่วนร่วม (participation) หลักความรับผิดชอบ (accountability) และหลักความคุ้มค่า (value for money) กล่าวได้ว่า แม้จะมีกระบวนการปฏิบัติราชการที่ประกอบด้วยทั้งขั้นตอนก็ตาม ถ้าในแต่ละขั้นตอนไม่ยึดถือกฎระเบียบหรือตัวบทกฎหมาย ขาดคุณธรรม ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ขาดความโปร่งใสหรือไม่เปิดโอกาสให้มีการควบคุมตรวจสอบทั้งจากภายในและภายนอก รวมทั้งขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ขาดความรับผิดชอบในการดำเนินงาน และขาดความคุ้มค่าในการดำเนินงานในบางกรณีแล้ว กระบวนการปฏิบัติราชการนั้น จะไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ประการสี่ การบริหารจัดการตามแนวทางที่เน้นคนหรือยึดถือประชาชนเป็นศูนย์กลางและดำเนินงานในลักษณะเครือข่าย (เน้นด้านวัตถุ) วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 207) เครือข่ายองค์กรชุมชนนั้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อชุมชน การอยู่รอดในยุคใหม่หรือในสถานการณ์ทุกวันนี้จำเป็นต้องมีเครือข่ายช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ถ้าต่างคนต่างอยู่ ทุกคนก็จะเป็นเหยื่อของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอำนาจมากกว่าดังที่ได้ปรากฏให้เห็นมาช้านาน ดังนั้น ประชาชนจึงไม่อาจพึ่งพาตนเองโดยทำงานตามลำพังในครอบครัวหรือในชุมชนเดียวการดำเนินการในลักษณะเครือข่ายนี้ จะเกิดประโยชน์ต่อชุมชน โดย

- (1) ชุมชนจะได้รับความเชื่อมั่นกลับคืนมา
- (2) ชุมชนได้รับความสัมพันธ์กับธรรมชาติ และได้รับความสัมพันธ์กับพี่น้องกลับคืนมา
- (3) เกิดมีองค์กรและเครือข่ายที่เข้มแข็ง มีความสามารถในการบริหารจัดการของชุมชนเอง ทำให้ชุมชนและประชาชนได้ชีวิตของตนเองกลับคืนมา
- (4) เกิดวงจรชีวิตใหม่หรือเกิดวงจรคุณธรรมและวงจรพอเพียงของการอยู่ร่วมกันขึ้นในชุมชน โดยเป็นวงจรที่เป็นอิสระ พึ่งพาตนเองได้ และรู้จักการใช้ชีวิตตามธรรมชาติหรืออยู่ควบคู่กับธรรมชาติ

นอกจากข้อเสนอแนะที่ผู้ศึกษาได้เสนอแนะไปแล้วข้างต้นนั้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการขององค์กรบริหารส่วนตำบลในด้านอื่น ซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาได้แบ่งเป็น 7 ด้าน เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ดังนี้

1) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านนโยบายและการบริหาร

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดนโยบายในการพัฒนาประชาชน ชุมชน สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงอย่างจริงจังและต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นสำคัญ

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้ชัดเจนในการพัฒนาท้องถิ่น และจัดสรรงบประมาณอย่างเพียงพอต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างทั่วถึง

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกระจายอำนาจให้ประชาชนร่วมคิดตัดสินใจในการกำหนดทิศทางการพัฒนาคน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการ ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่น ให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกัน เช่นนี้ สอดคล้องกับ **บัญญัติ พุ่มพันธ์ (2548: 45-46)** ที่ระบุถึง องค์การบริหารส่วนตำบลต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมในการจัดทำข้อบัญญัติขององค์การบริหารงานส่วนตำบล เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมเสนอปัญหาและความต้องการเพื่อจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารงานส่วนตำบล

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลควรพัฒนาระบบบริหารจัดการ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล เช่นนี้ เทียบเคียงได้กับแนวคิดของ **วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 214-215)** ในปี พ.ศ. 2550 ในหนังสือ เรื่อง “การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง” ที่กล่าวว่า การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรม ทั้ง 10 ด้าน ควบคู่ไปกับการปรับปรุงรูปแบบและวิธีการทำงาน การบริหารจัดการตามแนวทางทศพิธราชธรรม 10 ประการและการบริหารจัดการตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี 6 ประการ เป็นแนวทางในการบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ เพื่อให้การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลควรให้บริการสาธารณะในด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ **บัญญัติ พุ่มพันธ์ (2548: 45-46)** ที่สรุปว่า องค์การบริหารงานส่วนตำบลจะต้องบริหารงานหรือดำเนินงานด้วยความเป็นธรรมเสมอภาคและเท่าเทียมกัน องค์การบริหารงานส่วนตำบลจะต้องบริหารงานหรือดำเนินงานโดยเปิดเผยข้อมูลต่างๆให้ประชาชนทราบ เช่น แผนพัฒนา ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประกาศจัดซื้อจัดจ้าง

(ประกาศสอบราคา และประกวดราคา) บัญชีรายรับ รายจ่ายขององค์การบริหารงานส่วนตำบล และให้บริการด้วยความรวดเร็ว เป็นต้น

(6) องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากชุมชนต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล และตรวจสอบการออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้การบริหารจัดการเป็นไปตามหลักนิติธรรม เช่นนี้ สอดคล้องกับ บัญญัติ พุ่มพันธ์ (2548: 45-46) ที่สรุปว่า องค์การบริหารงานส่วนตำบลจะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมในการจัดทำข้อบัญญัติขององค์การบริหารงานส่วนตำบล เพื่อให้ประชาชนยอมรับในข้อบัญญัตินั้น ๆ องค์การบริหารงานส่วนตำบลจะต้องบริหารงานหรือดำเนินงานโดยให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม เช่น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมเสนอปัญหาและความต้องการเพื่อจัดทำแผนพัฒนาขององค์การบริหารงานส่วนตำบล การจัดตั้งตัวแทนชุมชนร่วมเป็นกรรมการในการจัดซื้อจัดจ้าง เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมสังเกตการณ์ในการประชุมสภา และจัดตั้งอาสาสมัครชุมชนเพื่อพัฒนาท้องถิ่น เป็นต้น

(7) องค์การบริหารส่วนตำบลควรดำเนินการให้ข้าราชการ พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลได้รับสิทธิประโยชน์อย่างเหมาะสม

2) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรมของชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดนโยบายและจัดสรรงบประมาณในการให้ความอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่ประชาชนส่วนใหญ่นับถือ และรวมถึงศาสนาอื่นในท้องถิ่น ทั้งนี้ องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ต้องส่งเสริมความเข้าใจอันดีและความสามัคคี รวมทั้งสนับสนุนการนำหลักธรรมของศาสนามาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดนโยบายในการคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมถึงการสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและสามารถพึ่งพาตนเองได้

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพอันนำไปสู่สภาวะที่ยั่งยืนของประชาชน รวมทั้งจัดและส่งเสริมให้ประชาชนได้รับบริการสาธารณสุขที่มีมาตรฐานอย่างทั่วถึง มีประสิทธิภาพ และเท่าเทียมกัน

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลควรพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้อง กับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาเพื่อพัฒนาการศึกษาของท้องถิ่น จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจให้ประชาชน ชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ

(6) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาวิจัยในวิทยาการแขนงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประชาชน ชุมชน ในท้องถิ่นและนำผลการศึกษาวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาท้องถิ่น

(7) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคีและการเรียนรู้ ปลูกจิตสำนึก และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่น ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น

3) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านกฎหมายของชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับให้เป็นไปตามข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล อย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และทั่วถึง รวมถึงการส่งเสริมให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้ทางกฎหมายแก่ประชาชน และการช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรดูแลมิให้มีการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ทั้งโดยบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลและโดยบุคคลอื่น อย่างเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะผู้ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงในครอบครัว

4) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านเศรษฐกิจชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด ทั้งนี้ โดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ที่ชุมชนเป็นเจ้าของ เพื่อให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรสนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ควบคู่กับการประกอบกิจการในชุมชน

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรควบคุมให้มีการรักษาวินัยการเงินการคลัง ปรับปรุงระบบการจัดเก็บภาษีอากรให้มีความเป็นธรรมและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจและสังคม ทั้งนี้ต้องกระทำอย่างโปร่งใสและเป็นธรรม

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่ประชาชนในชุมชนและข้าราชการ พนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลอย่างทั่วถึง

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาด ค้ำครองผู้บริโศค ดำเนินการให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม ค้ำครอง ส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชนในท้องถิ่นเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพ

(6) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นมีงานทำ ดูแลให้สถานประกอบการต่าง ๆ ในท้องถิ่นปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน โดยเน้นการคุ้มครองแรงงานเด็กและสตรี ค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์ และสวัสดิการที่เป็นธรรม โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ

(7) องค์การบริหารส่วนตำบลควรคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในการผลิตและการตลาด ส่งเสริมให้สินค้าเกษตรกรได้รับผลตอบแทนสูงสุด รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มในการรักษาผลประโยชน์ร่วมกันของเกษตรกร

(8) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ ตลอดจนทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินกิจการด้านเศรษฐกิจในชุมชน

(9) องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน อันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน อย่างเพียงพอและทั่วถึง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อุดร ดันดีสมุทร (2548: 6) ที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “อบต.ของเรา ท้องถิ่นของเรา” ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล ต้องดูแลทุกข์สุขของราษฎรที่อยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลของตน โดยนายกองค์การบริหารส่วนตำบลและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ทำ 31 อย่าง แต่ในขั้นต้นนี้ขอ 8 อย่างก่อน คือ ในทุกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องมี

(1) น้ำไหล (2) ไฟสว่าง (3) ทางดี (4) สิ่งแวดล้อมดี (5) ศึกษาดี (6) อนามัยดี (7) อาชีพดี และ (8) วัฒนธรรมดี ซึ่งถือเป็นสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน ที่ทุกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องดำเนินการให้เพียงพอและทั่วถึง

(10) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนองค์การภาคเอกชนทางเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง และส่งเสริมอุตสาหกรรมการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรของชุมชนเพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในทางเศรษฐกิจ

5) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมของชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินในชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม วิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น และดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ และกำหนดมาตรฐานการใช้ที่ดินอย่างยั่งยืน โดยทั้งนี้ต้องให้ประชาชนในชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินนั้นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจด้วย รวมทั้งจัดหาแหล่งน้ำเพื่อให้เกษตรกรมีน้ำใช้อย่างพอเพียงและเหมาะสมแก่การเกษตร

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีการวางผังท้องถิ่น พัฒนาและดำเนินการตามผังท้องถิ่น อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อประโยชน์ในการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดให้มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำและทรัพยากรธรรมชาติอื่นอย่างเป็นระบบ และเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม ทั้งต้องให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการสงวน บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนตลอดจนควบคุมและกำจัดภาวะมลพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยประชาชน ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการดำเนินงานดังกล่าวด้วย

6) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านเทคโนโลยี และทรัพยากรสารสนเทศของชุมชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีในชุมชน และนวัตกรรมด้านต่าง ๆ โดยจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการศึกษา ค้นคว้า วิจัย และจัดให้มีการใช้ประโยชน์จากผลการศึกษาและพัฒนา การถ่ายทอดเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาบุคลากรที่เหมาะสม รวมทั้งเผยแพร่ความรู้ด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ในชุมชน

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมการประดิษฐ์หรือการค้นคิด เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาของท้องถิ่น รวมทั้งให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่เกิดจากภูมิปัญญาของท้องถิ่น

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย พัฒนา และใช้ประโยชน์จากพลังงานทดแทนซึ่งได้จากธรรมชาติในท้องถิ่น อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

7) ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ในด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน

(1) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2548: 26) ที่กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงทัศนะและมีส่วนในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ที่จะมีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนเอง ทำให้เกิดความรอบคอบ และสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น

(2) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคัม รวมทั้งการจัดทำบริการสาธารณะ

(3) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลในทุกรูปแบบ เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2548: 26) ที่กล่าวว่า การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วม นอกจากจะช่วยให้เกิดความรอบคอบและสนองความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังเป็นการควบคุมการบริหารงานของรัฐให้มีความโปร่งใส (transparency) ตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประชาชน (responsiveness) และมีความรับผิดชอบหรือสามารถตอบคำถามของประชาชนได้ (accountability)

(4) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้ประชาชนมีการรวมกลุ่มเพื่อช่วยเหลือการดำเนินกิจกรรมสาธารณะของชุมชน รวมทั้งสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในพื้นที่ เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2550: 207) ที่กล่าวถึง เครือข่ายองค์กรชุมชนนั้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อชุมชน การอยู่รอดในยุคใหม่หรือในสถานการณ์ทุกวันนี้จำเป็นต้องมีเครือข่ายช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

(5) องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมและให้การศึกษแก่ประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการเมืองและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รวมทั้งส่งเสริมให้ประชาชนได้ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยสุจริตและเที่ยงธรรม ทั้งนี้ในการมีส่วนร่วมของประชาชนต้องคำนึงถึงความเท่าเทียมเสมอภาพของทั้งหญิงและชาย

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ในครั้งต่อไป ควรดำเนินการดังนี้

3.2.1 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้นำตัวแบบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง 8 ประการ มาประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราชในจังหวัดนนทบุรี ทำให้ได้ทราบและเข้าใจปัญหา ตลอดจนแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ขององค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองและองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ซึ่งประกอบด้วย (1) ความพอประมาณ (2) ความมีเหตุผล (3) การมีภูมิคุ้มกัน (4) การพึ่งตนเอง (5) การเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน (6) การรวมกลุ่ม (7) การสร้างเครือข่าย และ (8) ความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน ทั้งนี้ ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนั้น ในการศึกษาครั้งต่อไป จึงควรนำตัวแบบนี้ไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสม ซึ่งอย่างน้อยก็จะเป็นการช่วยพิสูจน์หรือยืนยันว่า ตัวแบบนี้มีเนื้อหาสาระที่ชัดเจนและครอบคลุมแนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์หรือการบริหารจัดการทั้งภายในและภายนอกหน่วยงานอย่างยิ่ง เมื่อนำไปวิเคราะห์หรือศึกษาเปรียบเทียบกับตัวแบบอื่น

3.2.2 ศึกษาวิจัยแนวคิดในแต่ละด้านอย่างเจาะจง เช่น ด้านการมีภูมิคุ้มกัน ซึ่งในสภาพปัจจุบันการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบลก็ยังคงเกิดปัญหาด้านการมีภูมิคุ้มกัน เช่น การใช้จ่ายงบประมาณและการวางแผน มักจะไม่รอบคอบรัดกุมหรือไม่สนองตอบความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง รวมถึงบุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลเองก็ยังคงขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดความสนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ขาดการวางแผนในการดำเนินชีวิต และใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เป็นต้น ดังนั้น จึงควรศึกษาวิจัยแนวคิดในด้านดังกล่าวนี้

3.2.3 ศึกษาวิจัยหลายรูปแบบควบคู่กัน เช่น การศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ ควบคู่กับการสังเกตหรือสัมภาษณ์

3.2.4 ศึกษาวิจัยโดยเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น แล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบว่าผลการวิจัยคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันเพียงใด

3.2.5 ศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบความคิดเห็นด้านการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง กับองค์การปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ หรือหน่วยงานรัฐ เพื่อเป็นแนวทางให้องค์การปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ หรือหน่วยงานของรัฐ มีแนวทางในการพัฒนาการบริหารจัดการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.2.6 ศึกษาการมีส่วนร่วมของภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาคประชาชน ต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

3.2.7 ศึกษาเปรียบเทียบ โดยนำตัวแบบหรือกรอบแนวคิดมาเปรียบเทียบกัน เช่น การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงกับการบริหารจัดการตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงกับการบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กุลธร ธนาพงศธร และไตรรัตน์ โภคพลากรณ์ (2531: 7) “แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารรัฐกิจ
เปรียบเทียบ” ในเอกสารการสอนชุดวิชา การบริหารรัฐกิจเปรียบเทียบและการบริหาร
การพัฒนา หน่วยที่ 1 หน้า 7 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาวิทยาการ
จัดการ
- จิรายุ อิศรางกูร ณ อยุธยา (2550) ใน *สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ในโอกาสฉลองสิริราช
สมบัติครบ 60 ปี สารานุกรมไทย* กรุงเทพมหานคร อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง
หน้า 117
- จำเรียง วยวัฒน์ และเบญจมาศ อ่ำพันธุ์ (2540) *วินัย 5 ประการ พื้นฐานองค์กรเรียนรู้* พิมพ์ครั้งที่ 2
กรุงเทพมหานคร คู่แข่ง
- ดำรง วัฒนา (2548) “แนวคิด ทฤษฎี และหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ตะวันออก” ในเอกสารการ
สอนชุดวิชาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 2 หน่วยที่ 9
หน้า 94-125 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช บัณฑิตศึกษา สาขาวิทยาการ
จัดการ
- ดิน ปรัชญพฤทธ์ (2528) *รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบ: เครื่องมือในการพัฒนาประเทศ*
กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช
- ทัศนีย์ ไพฑูรย์พงษ์ (ไม่ระบุปีที่พิมพ์) *การเทียบรอย (Benchmarking)* กรุงเทพมหานคร ธนัชการ
พิมพ์
- ธงชัย สันติวงษ์ (2543) *องค์การและการบริหาร* พิมพ์ครั้งที่ 11 กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช
- นิธิ เอียวศรีวงศ์ ใน *สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ใน โอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี
สารานุกรมไทย* กรุงเทพมหานคร อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง หน้า 117
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ (2548) *ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม* กรุงเทพมหานคร สถาบันพระปกเกล้า
- บุญดี บุญญาภิกิจและกมลวรรณ สิริพานิช (2545) *Benchmarking ทางลัดสู่ความเป็นเลิศทางธุรกิจ*
พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร อินโนกราฟิกส์
- บัญญัติ พุ่มพันธ์ (2548) *อบต.ของเรา: ท้องถิ่นของเรา* พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร บพิธการพิมพ์
- ประเวศ วะสี (2542) *เศรษฐกิจพอเพียงและประชาสังคม: แนวทางพลิกฟื้นเศรษฐกิจสังคม* พิมพ์
ครั้งที่ 7 กรุงเทพมหานคร หมอชาวบ้าน
- _____ (2550) ใน *สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ใน โอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60
ปี สารานุกรมไทย* กรุงเทพมหานคร อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง หน้า 115-116

- พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535
- พระราชนันทมณี (2542) *ธรรมะกับการเมือง* กรุงเทพมหานคร บพิธการพิมพ์
- พิทยา บวรวัฒนา (2548) *รัฐประศาสนศาสตร์: ทฤษฎีและแนวการศึกษา* (ค.ศ. 1887-ค.ศ. 1970) พิมพ์ครั้งที่ 12 กรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พิทยา บวรวัฒนา (2548) “แนวคิด ทฤษฎี และหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ยุโรป” ในเอกสารการสอนชุดวิชาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการรัฐประศาสนศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ 2 หน่วยที่ 10 หน้า 130-185 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช บัณฑิตศึกษา สาขาวิทยาการจัดการ
- พีรศักดิ์ วรรณทโรสถ (2544) *วัดรอยเท้าช้าง* พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร ศรีเมืองการพิมพ์
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 (24 สิงหาคม 2550) ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนที่ 47 ก หน้า 21-28 และหน้า 112-116
- ลำพอง นามพันธ์ (2550) *ในแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลพิมพ์ลราช 3 ปี (พ.ศ. 2551-2553)* ค้นคืนวันที่ 13 พฤศจิกายน 2550 จาก <http://www.pimolnews.net/index.php>
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548) *แนวทางการตอบข้อสอบและกรอบแนวคิดทางสังคมศาสตร์* กรุงเทพมหานคร นิติธรรม
- _____ (2548) *การบริหารจัดการและการบริหารการพัฒนาขององค์กรตามรัฐธรรมนูญและหน่วยงานของรัฐ* กรุงเทพมหานคร นิติธรรม
- _____ (2548) *แนวทางการตอบข้อสอบและกรอบแนวคิดทางสังคมศาสตร์* นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- _____ (2549) *หลักรัฐประศาสนศาสตร์: แนวคิดและกระบวนการ* กรุงเทพมหานคร ชรรคมลพิมพ์
- _____ (2549) *แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ การประยุกต์ และการพัฒนา* กรุงเทพมหานคร โฟร์เพช 2549
- _____ (2550) *การบริหารจัดการตามแนวทางคุณธรรมและแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง* กรุงเทพมหานคร
- สารานุกรมไทย ฉบับเฉลิมพระเกียรติ ในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี (2550) กรุงเทพมหานคร อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง หน้า 137
- เสน่ห์ จัยโค (2548) “การปฏิรูประบบราชการด้วยการฝึกอบรมเชิงระบบ: มิติและพาราไดม์ใหม่” *วารสารการจัดการสมัยใหม่* ปีที่ 3 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม) หน้า 95-109

- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2544) *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่เก้า พ.ศ. 2545 - 2549* กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2549) *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบ พ.ศ. 2550-2554* กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- หอสมุดรัฐสภา ส่วนบริการวิชาการ (2544) *รวมคำแถลงนโยบายของรัฐบาล ตั้งแต่คณะแรกจนถึงขณะปัจจุบัน* กรุงเทพมหานคร หอสมุดรัฐสภา
- อภิชัย พันธเสน (2550) *สังเคราะห์องค์ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง* กรุงเทพมหานคร สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย
- Bengt Kalof *คู่มือวิธีเทียบเคียง แข่งดี* แปลจาก Bench marking Workbook โดย ญัฐพงศ์ เกศมาริช (2544) กรุงเทพมหานคร ฝ่ายวิชาการเอ็กซ์เปอร์เน็ท
- Cronbach, L. J. (1951) *Coefficient alpha and the internal structure of tests*. *Psychometrika* (16): 297-334
- Spendolini, M.J. (1992) *The benchmarking book*. New York : AMACOM
- Yamane, Taro. (1967). *Statistics; an introductory analysis*. 2nd ed. New York : Harper & Row.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามเรื่อง “การวิเคราะห์เปรียบเทียบการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทองกับองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช ในจังหวัดนนทบุรี” ในครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผู้ศึกษาขอทราบข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการศึกษาและเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารจัดการให้ดีขึ้น ผู้ศึกษาจึงขอความอนุเคราะห์ให้ท่านตอบตามความเป็นจริง เพื่อจะได้ผลการศึกษาที่ใกล้เคียงกับความต้องการของท่านให้มากที่สุด อันจะเป็นประโยชน์ต่อท่าน และการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคต ข้อมูลที่กรุณาตอบจะใช้เพื่อประโยชน์ในทางวิชาการเท่านั้น

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการเปรียบเทียบภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ข้อละเครื่องหมายเดียว

1. เพศ (1) ชาย (2) หญิง
2. อายุ (1) ต่ำกว่า 30 ปี (2) 31-40 ปี (3) 41-50 ปี (4) เกิน 50 ปี
3. การศึกษา (1) ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (2) ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (3) สูงกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

4. ประเภทของผู้ตอบแบบสอบถาม

- (1) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
- (2) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
- (3) บุคลากรในสถานประกอบการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบางบัวทอง
- (4) บุคลากรที่ปฏิบัติราชการในองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช
- (5) ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช
- (6) บุคลากรในสถานประกอบการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพิมลราช

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อขีดความสามารถในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล
 คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมายถูก ลงในช่อง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด ข้อละ
 เครื่องหมายเดียว

การบริหารจัดการ หมายถึง การบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และ/หรือ
 บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลในทิศทางที่สอดคล้องกับการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง (8 ด้าน)
 ทั้งนี้ ได้มาจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

2.1 การบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณ	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
1. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือทางสายกลาง ความพอเพียง หรือประหยัด ไม่ฟุ่มเฟือย			
2. บุคลากรใน อบต. ของท่านดำรงชีวิตอย่างประมาณตน ตามฐานะ ประหยัด ไม่ฟุ่มเฟือย หรือไม่ติดยึดกับวัตถุมากเกินไป			
3. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณสูง			
2.2 การบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล			
4. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนบนพื้นฐานของเหตุผล และความโปร่งใส ตรวจสอบได้			
5. บุคลากรใน อบต. ของท่านคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล และมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้			
6. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผลสูง			
2.3 การบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน			
7. อบต. ของท่านมีภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น มีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ			
8. บุคลากรใน อบต. ของท่านมีการวางแผนที่ดี และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว			
9. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกันสูง			
2.4 การบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง			
10. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงการพึ่งพาตนเองเป็นหลัก โดยไม่ต้องพึ่งพาพึ่งพิงบุคคลหรือหน่วยงานอื่น			
11. บุคลากรใน อบต. ของท่านให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชนโดยไม่พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ			
12. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเองสูง			

2.5 การบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และ คุณธรรมควบคู่กัน	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
13. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการ เสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ			
14. บุคลากรใน อบต. ของท่านส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน			
15. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้ง ความรู้และคุณธรรมควบคู่กันสูง			
2.6 การบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่ม			
16. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่างๆ			
17. บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุนการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ			
18. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่มสูง			
2.7 การบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย			
19. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยยึดถือความร่วมมืออย่างเป็น เครือข่าย ทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก			
20. บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุนการสร้างเครือข่ายโดยเชื่อมโยงอย่างเป็นระบบและ ร่วมมือกันเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม			
21. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่ายสูง			
2.8 การบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน			
22. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ มีการ ใช้ทุนที่มีอยู่ในสังคมให้มีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุด ไม่ทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม ภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของท้องถิ่นที่ดำรง			
23. บุคลากรใน อบต. ของท่านสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่าง สมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ			
24. ในภาพรวม อบต. ของท่านมีการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืนสูง			
25. ในภาพรวม อบต. มีการบริหารจัดการสูง ทั้ง 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความพอเพียง, ด้านความมี เหตุผล, ด้านการมีภูมิคุ้มกัน, การพึ่งตนเอง, ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้ และคุณธรรมควบคู่กัน, ด้านการรวมกลุ่ม, ด้านการสร้างเครือข่าย, และด้านความสมดุล และการพัฒนาที่ยั่งยืน			

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อปัญหาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

3.1 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณ	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
26. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงความประหยัด และใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ไม่ยึดถือทางสายกลาง			
27. บุคลากรใน อบต. ของท่านดำรงชีวิตเกินฐานะ ไม่อดออม ไม่ประหยัดฟุ่มเฟือยหรือติดยึดกับวัตถุมากเกินไป			
3.2 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล			
28. อบต. ของท่านบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยไม่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผล เช่น ขาดการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารท้องถิ่น ขาดการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการใช้อำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลไม่คำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก และขาดความโปร่งใส			
29. บุคลากรใน อบต. ของท่านคิด คัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและการมีส่วนร่วมของประชาชน เช่น ยึดผลประโยชน์ส่วนตน ขาดประสิทธิภาพและขาดความโปร่งใส ไม่สามารถตรวจสอบได้			
3.3 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน			
30. อบต. ของท่านขาดภูมิคุ้มกันที่ดี เช่น ขาดการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน ขาดการควบคุมให้มีการรักษาวินัยการเงินการคลัง และไม่รู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ			
31. บุคลากรใน อบต. ขาดการวางแผนเกี่ยวกับการบริหารจัดการและไม่มีควมยืดหยุ่นในการปรับตัว			
3.4 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง			
32. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่พึ่งพาตนเอง เช่น ไม่ใช้งบประมาณหรือทรัพยากรของ อบต. เท่าที่มีอยู่ ไม่พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภค ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน			
33. บุคลากรใน อบต. ไม่ให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน เช่น ไม่เน้นส่งเสริมและขยายโอกาสในการประกอบอาชีพของประชาชน รวมถึงขาดการส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า บริการ และการประกอบอาชีพพึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของ			

3.5 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้ และคุณธรรมควบคู่กัน	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
34. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ			
35. บุคลากรของ อบต. ขาดการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปกับการปรับปรุงวิธีการทำงาน เพื่อให้การบริหารท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ			
3.6 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่ม			
36. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ผ่านกลุ่ม เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนและคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ และการรวมกลุ่มประกอบอาชีพ หรือวิชาชีพ ตลอดจนทั้งการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อดำเนินการด้านเศรษฐกิจ			
37. บุคลากรของ อบต. ขาดการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกัน เช่น รวมกลุ่มเป็น สมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือ หมู่คณะอื่น ๆ			
3.7 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย			
38. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่ร่วมมือกันทั้งภายในและภายนอกอย่างเป็นเครือข่าย เช่น ขาดการส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินการของกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายทุกรูปแบบ			
39. บุคลากรของ อบต. ไม่สนับสนุนการสร้างเครือข่ายที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ เช่น ขาดการส่งเสริม สนับสนุนกลุ่มประชาชนที่รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น			
3.8 ปัญหาการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน			
40. อบต. บริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม			
41. บุคลากรใน อบต. ไม่สนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ เช่น ให้บริการสาธารณะโดยไม่เน้นการพัฒนา ด้านจิตใจให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดีด้วย			

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อแนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์การบริหารส่วนตำบล

4.1 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความพอประมาณ	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
42. อบต. ควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงทางสายกลาง ความพอเพียง การใช้จ่ายงบประมาณอย่างประหยัดตามความจำเป็นและให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งส่งเสริมให้บุคลากรดำรงชีวิตอย่างพอเพียง ไม่ติดขัดกับวัตถุมากเกินไป			
4.2 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความมีเหตุผล			
43. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นหลัก รวมทั้งควรคิด ตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงเหตุผล มีความโปร่งใสตรวจสอบได้			
4.3 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการมีภูมิคุ้มกัน			
44. อบต. ของท่านควรมีการเตรียมความพร้อมในการบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน และรู้เท่าทันผลกระทบที่จะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการวางแผนที่ดี เตรียมความพร้อมด้านงบประมาณ ทรัพยากร และมีความยืดหยุ่นในการปรับตัว			
4.4 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการพึ่งตนเอง			
45. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยเน้นการพึ่งพางบประมาณ และทรัพยากรของ อบต. เป็นหลัก รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับความสามารถของประชาชนและชุมชน โดยส่งเสริมให้ผลิตหรือบริ โภค พึ่งพาปัจจัยต่าง ๆ ที่ประชาชนหรือชุมชนเป็นเจ้าของ			
4.5 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการเสริมสร้างคุณภาพคนให้มีทั้งความรู้และคุณธรรมควบคู่กัน			
46. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างคุณภาพของประชาชนทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจ รวมทั้งควรสนับสนุนให้ประชาชนมีความรู้และมีคุณธรรมควบคู่กัน เช่น การส่งเสริมองค์ความรู้ในชุมชน พร้อมทั้งส่งเสริม อนุรักษ์ ประเพณี วัฒนธรรมของท้องถิ่น			
4.6 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการรวมกลุ่ม			
47. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยผ่านกลุ่มต่าง ๆ เช่น ส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนรวมตัวกันเป็นกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน กลุ่มสหกรณ์ออมทรัพย์ รวมทั้งควรสนับสนุนการรวมกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมสาธารณะ			

4.7 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการสร้างเครือข่าย	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
48. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชนอย่างเป็นเครือข่าย ประสานความร่วมมือทั้งหน่วยงานภายในและภายนอก รวมทั้งควรสนับสนุนการสร้างเครือข่ายของชุมชนอย่างเป็นระบบ ให้สามารถแสดงความคิดเห็นและเสนอความต้องการของชุมชนในท้องถิ่น			
4.8 แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านความสมดุลและการพัฒนาที่ยั่งยืน			
49. อบต. ของท่านควรบริหารจัดการหรือให้บริการประชาชน โดยคำนึงถึงองค์รวมทั้งระบบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมทั้งควรสนับสนุนการบริหารจัดการหรือการให้บริการประชาชนอย่างสมดุลระหว่างด้านวัตถุและจิตใจ ส่งเสริมสนับสนุน ความรู้รักสามัคคี และการเรียนรู้ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและภูมิปัญญาท้องถิ่น			

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นต่อการเปรียบเทียบภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงขององค์กรบริหารส่วนตำบล

5.1 การเปรียบเทียบภาพรวมในการบริหารจัดการ	เห็นด้วย		
	มาก	ปานกลาง	น้อย
50. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ของท่านในปัจจุบันสูงกว่าในอดีต			
51. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง ทั้ง 8 ด้านของ อบต. ของท่านสูงกว่า อบต. ใกล้เคียง			
52. ในภาพรวม อบต. ของท่านซึ่งสังกัดราชการบริหารส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญและความรับผิดชอบในการบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงสูงกว่าหน่วยงานใกล้เคียงที่สังกัดราชการบริหารส่วนภูมิภาค			
5.2 ภาพรวมแนวโน้มของการบริหารจัดการ			
53. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ของท่านในอนาคตมีแนวโน้มที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้มากขึ้น			
54. ในภาพรวม การบริหารจัดการตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงของ อบต. ของท่านในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงกว่าในปัจจุบัน			

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ เพิ่มเติม

.....

ขอขอบคุณทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายพนมพร ชวนอุดม
วัน เดือน ปีเกิด	14 สิงหาคม 2514
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปี พ.ศ. 2538 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ปี พ.ศ. 2545
สถานที่ทำงาน	สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดนนทบุรี ศาลากลางจังหวัดนนทบุรี อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
ตำแหน่ง	นักวิชาการแรงงาน 6 ว